

ДЖЕНИФЪР ХОРСМАН

БАРД

ЦЕЛУВКА В НОЩТА

Прочетете Дженифър Хорсман и завинаги
ще останете в плен на чудната ѝ дарба!

Оуън Джонсън

ДЖЕНИФЪР ХОРСМАН ЦЕЛУВКА В НОЩТА

Превод: Пенка Дамянова

chitanka.info

Прегръдката на един непознат

Осъдена да изгори на клада по обвинение в магьосничество, чувствената и силна духом Линес е готова да посрещне своята орис... но един непознат я спасява от пламъците. След една нощ на всепоглъщаща страст нейният зашеметяващ герой изчезва.

Целувка в нощта

Прогонен от земите си заради героичната си постъпка, Пакстон Гаяр Шамберлен е преследван от спомените си за изящната магьосница, която открадва сърцето му в онази шеметна незабравима нощ. Сега съдбата го призовава у дома, където любимата му Линес живее под покрива на неговия могъщ и презрян брат. Тя е по-близо, отколкото се е осмелявал дори да мечтае, но и по недостъпна за него от всякога...

ПЪРВА ГЛАВА

Франция, 1513 година

Линес от Соваж беше привързана към кола с три въжета. Едното стягаше раменете, второто — кръста, а третото — глезените ѝ. Под нозете ѝ се издигаше малка планина от подпалки.

Страховитият епископ Бери беше вперил синьото си сляпо око към небето. Пурпурночервено кепе покриваше оплешивялата му глава. Изцапаната му с кал роба беше в същия цвят. Поривите на вятъра правеха ниското му и набито тяло още по-зловещо. Ръцете му стискаха пергамента с декрета. Църковният съд беше осъдил Линес и още двама. Очакваше ги смърт чрез изгаряне на клада. Зад епископа стояха десетина свещеници и монаси. Двама от тях, облечени в кафяви наметала, носеха фенери. Друг държеше заплашителната примка.

Всички те бяха станали свидетели на краткия трибунал.

— Как разбра, че третото дете на госпожа Франсоаз ще бъде момче?

— Аз съм гадателка. Имам видения.

— Сатаната ти ги изпраца! Библията казва...

— Не! — Линес беше ужасена от страшното обвинение. — Виденията ми идват от небесата. Господ Бог и ангелите ми позволяват да помагам на бедните и обикновени хора...

— Правиш го, за да ги ограбваш!

— Взимам само това, което могат да ми платят — излъга тогава тя.

— Ти ги мамиш и си предателка...

Линес беше разбрала, че за нея няма спасение.

Осъдената гледаше примката. Ритуалът предвиждаше милостиво спестяване на страданията. Ако признаеш престъплението си и помолиш за пощада, тогава чупеха врата ти, преди пламъците да са те завладели целия. Линес вдигна поглед към небето.

„Спаси ме, Света Богородице! Няма да ми стигнат силите!“

Зад свещениците вървяха още толкова рицари и хора на краля. Те съставляваха охраната на епископа. Йезуити, дошли да унищожат заплахата на ереста един път завинаги. Повечето от рицарите бяха заели своите места по бойниците, разпръснати върху крепостната стена на графството. Недалеч от крепостта Соваж се разгоряха пламъци. Гъст дим и силни писъци изпълваха цялата околност. Армията на обявените извън закона, съставена от петдесетина озверели мъже, ограбваше всички богатства на епископа. В противен случай обещавахе смърт и разрушения. Църковният служител лекомислено беше отказал да се подчини и бе изпратил послание до Гайяр и Руерг за подкрепления. Господарите на тези крепости трябваше да унищожат антихристите, вилнеещи в този район вече втора година. С техните безчинства не успяваха да се справят дори и рицарите на Франсоа, краля на Франция.

Докато очакваше обещаната помощ, епископът беше решил да успокои селяните и Господ, като изгори неверниците. Линес винаги беше сочена с пръст и хората много бързо се обърнаха против нея.

Зад свещениците и рицарите обикновените хора образуваха полукръг. Някои от тях проклинаха осъдените. Други крещяха истерично, че краят на света е настъпил и апокалипсисът е започнал. Повечето горещо и мълчаливо отправяха молби за спасение на душите си.

Отвъд дървените стени на графството се виеше черен дим. Той се разпростираше нагоре по хълмовете и се стелеше към небето. Разбойниците обсипваха бойниците с горящи стрели. Вече бяха наблизо, защото се чуваха и виковете им. Едно дете се разплака, когато майка му го накара да падне на колене и да се моли. Миризмата на огън изпълваше всичко живо със страх. Кучетата лаеха бясно и се опитваха да откъснат въжетата, с които ги бяха вързали в колибите им. Конете цвилеха и ритаха безпомощно, прасетата грухтяха. Звуците, които издаваха, приличаха на човешки. Из двора се лутаха две кози, които панически търсеха изход.

Епископът и хората му застанаха първо пред старицата. Тя също беше привързана към кола. Под нозете ѝ се издигаше планина от подпалки. Посивялата ѝ коса образувахе ореол около лицето ѝ. Старческите ѝ тъмни очи бяха заслепени от невежеството на истинската лудост. Неспособна да разбере какво става, тя се

усмихваше на насъбралото се множество. Свещениците се трупаха като черни и кафяви сенки на фона на сивото небе. Тя кимаше на познатите лица сред тях, като мърмореше откъслечни думи от някаква молитва.

Линес познаваше възрастната жена. Всеки от Соваж я знаеше. Това беше лудата госпожа Грилдю. Беше се родила в дванадесетия месец от годината, когато Меркурий пресичаше пътя на Венера. Това беше предзнаменование за щастие и богатство. Линес знаеше, че шейсетгодишният ѝ живот беше прокълнат да завърши така жестоко. Много пъти беше гледала на старицата, без да споменава въжета и пламъци. Най-горчивата ирония беше, че никога не беше видяла себе си в тази картина.

Много отдавна, когато госпожа Грилдю била неземно красива, тя привлякла вниманието на Шарл дьо Сен Пол, последния господар на Соваж. Родила му прекрасна дъщеря, а той я възнаградил с каменна къща и земя, разположена край реката. Когато станала свидетел на смъртта на собственото си дете, огромната скръб разбила сърцето и помрачила ума на нещастницата. Бедните, лишени от разум хора бяха най-лесната плячка на алчните за земя свещеници. За по-малко от пет минути я бяха осъдили на смърт чрез изгаряне, защото била обладана от злите духове.

Когато епископът публично беше обявил това решение, Линес беше поклатила тъжно глава. Тя не вярваше на добрите му намерения: с помощта на рицарите да прогони злото от техните земи. Епископът просто се перчеше с пищните си одежди. Постоянните му крясъци против дявола бяха чисто лицемерие.

Отблясъците на огньовете правеха погледа на старицата още потрескав. Тя се взираше в червената мантия на епископа, който я призоваваше към покаяние.

— Признаваш ли, че си в съюз със сатаната? Приемаш ли Исус за свой господар и спасител?

Възрастната жена вдигна поглед към небето и се закашля.

Епископът повтори въпросите си, сякаш жената пред него беше глуха.

— Признаваш ли...

Тълпата се размърда нервно, в очакване на нейното „да“. Бъркотията се засили, когато из краката им се замота паникьосана

кокошка. Един се наведе, сграбчи я и прекърши шията ѝ.

Линес се почувства така, сякаш бяха пречупили собствените ѝ кости.

Не искаше да умре! Беше толкова млада!

Според виденията ѝ трябваше да живее. Тя все още беше недокосната от мъжка ръка, не беше изпитала радостта от майчинството. В съзнанието ѝ нахлуха хиляди неизживени неща: още не се беше обличала в коприна, не беше ходила до Нотр Дам, не беше вкусила портокал, не беше свирила на арфа, не беше участвала в кралско празненство...

Линес с ужас забеляза как епископът дава знак на свещеника, който държеше смъртоносния фенер. Видя как той го захвърли върху цепениците и червени пламъци веднага облизаха съчките.

— Госпожо Грилдю! Госпожо, за Бога, погледнете ме!

Възрастната жена отегчено обърна поглед към девойката, но изведнъж съзря нещо познато в тези сребристи очи.

— Кажи „да“ — крещеше ѝ Линес. — Само кажи „да“!

Госпожа Грилдю внезапно се изплаши, като видя как пламъците поглъщат планината от дърво под нея. Посивялата ѝ глава се притисна към кола, за който беше привързана. Очите ѝ подивяха от паника.

— Милостива Света Майко, спаси я — извика отново Линес. — Кажи „да“!

Сякаш изплувала от дълбок сън, старицата кимна и прошепна:

Сред тълпата се разнесе въздишка на облекчение. Почти всички паднаха на колене и започнаха да възхваляват Господ. Епископът даде знак на свещеника с примката, който се приближи към кладата и прехвърли въжето през шията на старицата. Стражата постави ръце върху кола. Двамата мъже дръпнаха силно примката нагоре. Възрастното тяло конвулсивно се отпусна в мигновена, безболезнена смърт.

Линес почти припадна от облекчение.

През стената прехвъркна запалена стрела и се заби в сламения покрив на конюшната. Хората крещяха ужасени, докато трима от мъжете се втурнаха да отвързват нещастните животни. Мъже и жени направиха редица и започнаха да си подават ведра с вода. Съседният свинарник също беше обхванат от пламъците. Слугите от кухнята се

затичаха да отворят вратата пред подивелите прасета, които се изсипаха с крясъци наред двора.

Отвън се разнесе страхотен трясък. За пръв път по лицето на епископа се забеляза уплаха. Той се взираше в горящото тяло пред себе си така, сякаш съзнаваше, че кладите няма да спасят абатството.

Портите трябваше скоро да се отворят. Разбойниците щяха да нахлуят и да посекат всичко, попаднало на пътя им. Единствено конете можеха да бъдат пощадени, ако неговите хора успеяха да се намесят. Но това съвсем не беше сигурно. Залогът беше главата на епископа.

Но отчето трябваше първо да задоволи собствената си жажда за кръв. Той се взря в следващата си жертва. Сляпото му око търсеше смъртта на друг. Искаше да забрави за собствената си гибел. Старият евреин, наричан Сол, беше най-добрият обущар в долината. Линес познаваше и него. Той беше петдесетгодишен мъж с черна къдрава коса. Липсата на бели косъмчета му придаваше младежки вид. Брадата му се спускаше върху голите гърди. Единствено слабините му бяха покрити с парче плат. Тялото му носеше червени следи от бичовете на палачите. Толкова пъти се беше отричал от вярата си, за да оцелее. Този път беше отказал да го направи. Съдът многократно го беше призовавал да признае, че е в съюз със сатаната.

Линес и Сол бяха приятели още от дванадесетгодишната ѝ възраст, когато беше дошла да живее в Соваж. Беше потърсила услугите му за първите си момински чехли. Те бяха червени, с извити нагоре връхчета. Колко много ги беше обичала. Сол ѝ се беше надсмял, когато му каза, че те правят още по-големи стъпалата ѝ. След това често бяха делили залък. Той беше простоват и добродушен човек, страдал достатъчно през своя живот. Съпругата, сестра му и зет му бяха убити от испанската инквизиция. Той беше потърсил сигурност на френска земя само, за да намери същата участ.

Възмущението внезапно надделя над страха ѝ.

„Милостива Майко, спри лудостта на този човек!“

— Господ ми е свидетел... — започна тя, но покривът на конюшната се срути с трясък.

Пламъците се разпиляха навсякъде.

— Отворете портите!

Викът се изтръгна от гърдите на един мъж, застанал до реката. Цялата сграда потрепери и се срути. Селянинът хвърли ведрото и

падна на колене.

— Ние сме обречени!

От всички страни се разнесоха крясъци. Повечето хора паднаха на колене. Стражите погледнаха към портата и после към епископа, в очакване на неговите заповеди. Огънят облиза каменната стена на крепостта и я оцвети в черно. Вятърът разнесе хиляди искри, като приземи една част върху колибата край портата.

— Злото най-сетне победи доброто!

— Сред нас има антихрист!

Епископът не обръщаше внимание на бъркотията, отчаянието и молбите на хората. Той призоваваше Сол да признае своя грях. Линес се разплака, когато видя тъжното лице и чу потвърждението. Тя стисна плътно клепки, за да не вижда как примката пречупва врата на жертвата.

— Света Богородице, която си на небето... — Сълзите се стичаха по страните ѝ, почернели от дима. Тя не можеше да диша. За един безпаметен миг Линес почувства огъня и под своите крака. Започна да се бори диво с въжетата, с които здраво бе завързана. — Спаси ме! О, моля те, спаси ме! Толкова съм млада още, за да умра. Тялото ми е пълно с живот. Искам да родя своето дете! О, моля те, пощади ме! Искам да си имам дете! Обещавам, че вече няма да използвам своите гадания, за да печеля пари. Ще го правя само за доброто на хората! Кълна се, че ще служа единствено на Господ!

Странна тръпка прониза крайниците ѝ. Линес отвори очи и видя примката пред себе си. Тя започна панически да тръска глава. Дългите черни коси се разлюляха диво върху гърдите ѝ. Погледът ѝ се спря върху бездиханния Сол, чието тяло вече гореше. Въздухът бе изпълнен с ужасяващата миризма на изгорена човешка плът.

— Признаваш ли своя съюз със сатаната? Приемаш ли Исус за свой спасител...

Линес знаеше отговора:

— Да, да! С цялото си сърце и душа!

Свещеникът вдигна примката над главата ѝ. Линес се разkreщя:

— Не! — затръска глава отчаяна. Движението откъсна презрамката, която придържаше туниката върху тялото ѝ. — Моля ви, не искам да умирам! Имайте милост, искам да изживея и последните си мигове. Позволете ми да изгоря жива!

Епископът зяпна. Отдръпна се назад, сякаш го бяха ударили. Останалите свещеници коленичиха, сигурни, че дяволът говори чрез устата на момичето. Този, който държеше фенера, погледна смаяно епископа. Чакаше знак да подпали съчките. Епископът се взираше в момичето. Туниката се беше свлякла на кръста ѝ и бе разкрила недокоснатите ѝ гърди. Поразително красивото ѝ лице беше изкривено от агонията на тези последни мигове живот.

Епископът присви очи вбесен. Извърна се към свещеника и кимна. Онзи наклони фенера. Линес сведе поглед. Пламъците, които щяха да ѝ донесат смъртта, оцветиха сребристите ѝ очи в червено.

— Майко Мария! Майко Мария!

По крайниците ѝ отново пропълзяха тръпки. Огънят растеше. Димът започна да изпълва гърдите ѝ. Сълзи на протест бавно се стичаха изпод затворените ѝ клепки.

Дочу се друг трясък и портата най-сетне се отвори. В укреплението нахлуха рицари на коне и войници. Това бяха рицарите на Гайяр, извикани от епископа. Той самият, заедно с хората си се втурна към крепостта. Из двора се носеше тътен от конски копита. Звънът на сабите бледнееше пред пукота на огньовете. Линес не можеше да вижда от дима, върху лицето ѝ се синееха сиви и черни облаци. Тя кашляше и се задушаваше, гърдите ѝ се разкъсваха за глътка чист въздух. Една искра се заби в косите ѝ, друга докосна туниката ѝ. Тя се опита да изкрещи, но от измъчените ѝ гърди не се изтръгна дори стон.

Лорд Пакстон Гайяр Шамберлан замахна ниско със сабята си срещу войника. Ударът му обезоръжи врага и милостиво го остави жив. После извърна очи към кладата. Това, което видя, му се стори като кошмар. Към кола беше привързана млада полугола девойка. Дървата под краката ѝ горяха. Сърцето му се сви. Копитата на коня му прегазиха подпалките. Сабята изсвистя и момичето полетя към възглените. В този миг една здрава ръка обви кръста ѝ. За момент Линес си представи, че лети към небето, но изведнъж се озова с глава надолу върху коня. Тя се вкопчи със сетни сили в него. Не можеше да си поеме въздух, очите ѝ изгаряха от дима.

Спасителят ѝ вдигна меча си. Той се заби в един рицар и го събори. С крайчеца на очите си Линес видя как същото оръжие се

забива в ризницата на следващия противник и се отдръпва окървавено. Рицарят извика и се строполи на земята.

Ръката му, облечена в черна ръкавица, се отпусна върху нежния ѝ гръб. По цялото ѝ тяло се разнесоха тръпки. Една стрела профуча и се заби в ризницата на нейния спасител. После отскочи, хлъзна се покрай краката ѝ и падна на земята.

Линес помнеше много малко от случилото се след това. Около нея се стелеше дим и прах. Светът стана злокобен от викове, яростни сблъсъци на саби и ужасяващото чаткане на копита. Рицарят посече четирима, застанали на пътя му. Проклетия и крясъци се сливаха в мелодия на ужаса. Само след броени минути конюшните и другите постройки бяха в развалини. Наоколо всичко бе потънало в кръв. Линес стисна здраво очи.

Над главата ѝ се разнесе вик:

— Тези пламъци са дело на мръсните попове. Свалете виновниците от бойниците!

— Слушам, господарю!

— Разпреди силите! Половината от войниците да търсят бъдещата съпруга на брат ми. Другата половина да последват отстъпващата армия. Не искам никой да се измъкне!

Той пришпори коня към портата. Сега имаше достатъчно чист въздух за белите ѝ дробове. Това беше милост, изпратена ѝ направо от небето. Линес кашляше и говореше нещо неразбираемо. После отново започваше да кашля. Не ѝ оставяше време да помисли за това, което се случи. Успяваше единствено да се наслади на сладостта на свежия въздух.

Над главата ѝ синееше лятното небе. Пухкави бели облачета плуваха из него. Конят се насочи към гората зад опожареното село. Вече започнаха да се появяват огромните корони на смърчовете, а отнякъде се дочуваше ромон на течаща вода.

Рицарят спря коня си. Скочи долу и се обърна да помогне на Линес, която вече се свличаше от седлото. Стъпалата ѝ докоснаха земята. Погледът ѝ търсеше да открие нещо познато в пейзажа наоколо. Сякаш искаше да се убеди, че все още е на земята. Когато осъзна това, усещанията ѝ бяха толкова пламенни и силни, че граничеха с лудост.

Линес падна на колене. Започна да се смее и да плаче едновременно. Целуна зелената трева десет пъти, преди да вдигне красивите си очи към небето, за да отправи благодарност към Дева Мария. После започна да танцува.

— Аз съм жива! Жива съм! — Тя правеше кръгове, смееше се и плачеше. — Аз съм жива!

Пакстон я наблюдаваше с тъмносините си очи. Приличаше му на циганка, която танцува пред огъня. Сърцето му продължаваше да бие лудешки, запомнило жестоката битка. Ярост разтърсваше силното му мускулесто тяло. Широките му гърди изпитваха същата жажда за чист въздух. От два дена не беше спал. Не беше приемал храна и вино. Непрекъснато бяха преследвали разбойниците из околността. За пръв път след тази битка обаче той беше почувствал страстта на боеца.

Лудостта на момичето изпълваше и него. Толкова пъти беше гледал смъртта в очите, но сега по-силно отвсякога се наслади на факта, че е жив. Необходимостта да отпразнува това събитие се превърна в завладяваща страст.

Желанието му избухна като експлозия. Наслаждаваше се на това странно, магическо същество. Широко разперените ръце на момичето, приведената му глава и загадъчно замъглените ѝ очи издаваха нейното опиянение.

Дългите ѝ коси се стелеха като водопад от тъмни къдрици. Миловидното ѝ лице пламтеше, потъмняло от пушека. Очите ѝ блестяха от възлудие. Беше облечена в странната туника на осъдения, която се спускаше до голите ѝ колене. Краката ѝ бяха бели, дълги и стройни. Голите ѝ гърди бяха добре оформени. Изкушението, което му предлагаша, се усилваше от къдриците на буйната ѝ черна коса.

Той свали първо подгизналите си с кръв ръкавици, после започна да откопчава тежкия си кожен жакет и още по-тежката си ризница отдолу. За пръв път в живота си пожела да има слуга. Просто не успяваше да се съблече толкова бързо, колкото му се искаше. Ръцете му трепереха от необходимостта да я докосне, да завладее мекотата на гърдите ѝ, да я повали върху зелените мъхове и да разтвори краката ѝ.

Линес усещаше благословията на Дева Мария да я загръща и затопля. Постепенно се успокои. Започна да изтрива сълзите си, преизпълнена с благодарност. Тя беше жива...

Странната застиналост и шепотът на гората неочаквано изостриха сетивата ѝ. Тя се заслуша в ромона на потока. Над главата ѝ шумяха листата. Един сокол изпищя и излетя нагоре. До съзнанието ѝ достигнаха далечни стъпки и плясъци на криле, както и ударите на собственото ѝ сърце. Тогава чак усети, че не е сама.

Дочула задъхването му, Линес отвори очи. Ръцете ѝ се сплетоха, за да прикрият голотата. На десетина крачки от нея стоеше рицарят. Оранжевият диск на залязващото слънце образуваше величествен ореол над главата му. Той стоеше там, необикновено едър. Беше по-висок от всеки мъж, когото беше познавала. Силни мускули оформяха стройното му тяло. По него имаше повече белези, отколкото звезди в далечния Млечен път.

Единственото нещо в него, което създаваше усещането за мекота, беше светлокестенявата му коса. Лицето му не носеше белега на необикновена красота, а очарованието на необикновена сила. Брадичката му беше четвъртита и необичайно голяма. Ястребовият нос стоеше горд над пълните му устни. Плътни вежди се спускаха над огромните му тъмни очи. По голите му гърди бяха разпилени тъмни къдрави косъмчета. В този момент нищо нямаше значение за Линес, защото беше обладана от велика идея.

— Светата Майка ви е изпратила, нали — прошепна учудено тя.

Думите се запиляха някъде из пространството и тя не беше сигурна дали я е чул. Нещо повече, Линес не беше сигурна, че той реално съществува.

Съмненията ѝ изчезнаха, когато погледът ѝ спря върху подутината под панталоните му. Една огромна мъжественост, която със сигурност би я убила. Линес започна ожесточено да клати глава в знак на протест, породен от моминския ѝ страх.

— Да — прошепна той.

Това беше всичко, което можеше да каже. Линес замръзна, когато го видя да се приближава към нея. Мария го е изпратила, повтаряше си непрекъснато тя, за да си вдъхне кураж.

Той застана пред нея. Въпреки че беше висока, той стърчеше с цяла глава над нея. Тя се взря в тъмносините му очи. Техните орбити сякаш отразяваха собственото ѝ бледо и изплашено лице. Всичките ѝ усещания се изпълниха с мъжкия му аромат.

Никога нейно видение не я беше връхлитало с по-голяма сила. Сега то приличаше на отвор в калейдоскоп от спомени, изтръгнати от миналото му. Отначало го видя как се упражнява да стане боец. После, вече като мъж, той яздеше кон. В краката му лежаха множество посечени хора. Сега обсъждаше реколтата от грозде. Говореше с един възрастен мъж, когото обичаше. Очите на стареца бяха загубили своя блясък, но не и мъдростта си. Линес го виждаше как се взира в огромни площи с лозя, как чете някакви книги на светлината на свещ. После беше коленичил пред олтара с една жена, облечена в жълто кадифе. По-късно жената беше умряла и той много беше тъгувал за нея. След това в съзнанието ѝ се изправи величествен замък, заобиколен от ниви и лозарски масиви. Почувства неговата привързаност към това място. Той се грижеше за болното си куче, помагаше на някакви деца да се люлеят на люлката, която беше направил за тях. Шегуваше се с ратаите и ги караше да се смеят. Когато се къпеше, си тананикаше.

Видението ѝ продължи не повече от минута, но Линес успя да забележи тъмната сянка на мъж, който постоянно помрачаваше живота му. Тази сянка приличаше на студен разрушителен вятър, с когото беше принуден постоянно да се бори. Този заплашителен човек беше собственият му брат.

Мъжът срещу нея почувства съчувствието в сребристите ѝ котешки, отнемачи дъха очи. Обикновено красавиците имаха руси коси, сини очи и бяха нежни като полско цвете. Това момиче нямаше нищо общо с тях. Приличаше на вълшебница от приказките. В тялото ѝ сякаш се сливаха в странна хармония земята, вятърът и огънят.

Пакстон почувства огромно желание да я притежава.

— Ще се бориш ли с мен, вълшебнице моя?

Въпросът беше изречен с неподозирана нежност. За момент тя се потопи в завладяващия тембър на гласа му. Говореше на правилен френски, като истински аристократ. Загрубелите му ръце се спряха на нежните ѝ рамене. Докосването я прониза като светкавица. Линес си пое дълбоко дъх и затвори очи, за да събере кураж. После поклати глава и попита:

— Има ли някакво значение?

Той я погледна сериозно, докато търсеше смислен отговор. Това, което чу, я накара да си помисли, че наистина е изпратен от небесата.

— Да, има значение! — Ръцете му галеха нежните мускули на гърба ѝ. Ноздрите му вдъхваха аромата на люляк и дим, който излъчваха косите ѝ. — Не бих искал да те нараня. Просто не бих могъл. И въпреки това, изкушение мое, и въпреки това...

Той не довърши мисълта си. Вдигна я на ръце и я понесе към килима от мъх, разстлан край потока. Като я прегръщаше, той я положи на земята и се надвеси над нея.

Притискането на телата им сякаш ги разтърси и ги остави безмълвни. Той затвори очи, като се мъчеше да се измъкне от сладката болка на страстта си. Заля го гореща вълна, която го отдели на хилядолетия от графство Соваж, от свирепостта на пожарите, от кръвта на боя. Целият свят се бе отдръпнал и бе изчезнал някъде.

Линес се взираше в него. Искаше да ѝ обясни тази магия. Възбудата се разнесе по вените ѝ и започна да изпомпва кръвта от сърцето ѝ на мощни тласъци. Той вдигна ръцете ѝ над главата и ги задържа там. Момичето се бореше за въздух. Всяко вдишване приковаваше съзнанието ѝ към голите гърди и към мощните му бедра, притиснати към тялото ѝ.

Негово дишане също стана отсечено и забързано. Буйната му коса се спускаше над красивото му лице. За момент тя си помисли, че и той като нея се бореше със същото удивление. Не, той отчаяно се стараеше да овладее желанието си. Погледът му изпиваше очарователните ѝ очи, косите, разпилени по мъха, примамливите ѝ устни, разтворени за целувка. Завладя го внезапна топлина, когато усети тялото ѝ да се размърдва под неговото.

Линес почувства как крайниците ѝ изтръпват, как зърната на гърдите ѝ набъбват, как нещо в нея става горещо и огромно. Когато я погледна, той застина. Реакцията ѝ беше като на недокоснато момиче. От устните му се изтръгна дрезгаво стенание.

— Кажи ми, че не си девствена, вълшебнице моя?

Въпросът му я паникьоса. Линес затвори очи и разтърси глава.

— Кажи ми — подкани я той, като позволи на устните си да си отдъхнат върху нейните. Дишането им се смеси и той затвори очи, опиянен от сладостния ѝ аромат. — Дали не си изпратена от небесата, като награда за услугата ми?

Тя потръпна.

— Да, аз бях изпратена при теб, точно както и ти при мен. Ти спаси живота ми и аз ти дължа своя скромнен дар. — Линес не увърташе, тя просто изказваше на глас мислите си.

Той не я слушаше. Не искаше да знае коя е, откъде е и защо църквата я беше осъдила. Не го интересуваше как месингът се превръща в злато, нито на какви закони се подчинява въртенето на планетите. Искеше само да слее своята плът с нейната.

Копнежът беше променил чертите ѝ. Бледата ѝ кожа се беше оцветила в очакване на неизвестното. Пулсът ѝ беше ускорен и той забрави за всичко. Подчини се на всепоглъщащата необходимост и силно впи устни в нейните. От гърлото му се изтръгна стон. Гладът на неговата страст се впи във вените ѝ и се сля с кръвта, течаща там. Езикът му завладя нейния. Линес не можеше да мисли за нищо друго, освен за примамващата му целувка. Сякаш тялото ѝ се разтапяше в блестящ океан от горещина и желание.

Топлата му загрубяла ръка се плъзна по рамото ѝ и придърпа останалата презрамка, която придържаше туниката към тялото ѝ.

— Господи, толкова си нежна — задъхваше се той.

Вятърът охлади плътта ѝ, преди дланта му да завладее гърдите ѝ. Глухият пулс на затопленото ѝ сърце се пренесе в слабините ѝ. Това я накара да откъсне устните си от неговите с мъчителен стон.

Той погълна звука и прошепна:

— Вкусът ти е по-сладък от самия живот. Свършено е с мен, вълшебнице...

Линес отвори въпросително очи. Ласките му приличаха на докосване от пламък. Те успокояваха треперенето ѝ само, за да го възпламенят отново. Това беше лудост, каквато не си беше представляла, че съществува. Заше метена, Линес се мяташе и се притискаше още по-плътено към него. Топлите му устни започнаха да галят ухото и шията ѝ и накрая се спряха на голите ѝ гърди. Сякаш я прониза светкавица. Между краката ѝ се разнесоха неудържими тръпки и тя усети познатата жажда на дробовете си за въздух. Инстинктивно изви гръб, за да намести по-добре зърната между устните му.

Сякаш бяха изминали столетия, докато Пакстон осъзнае жестоката нужда да слее мъжката си сила с това вълшебно, диво

създание. Плътта му се разтрепери, когато усети нейния порив за отдаване.

Той повдигна тънката ѝ пола. Ръката му разкъса бельото и го захвърли настрана. После се хлъзна по плоския ѝ корем и по-надолу...

Горещата тежка топка, събрана в слабините ѝ, сякаш щеше да я разкъса. Без да съзнава това, бедрата ѝ се разтвориха за топлите му пръсти. Удоволствието избухна като отговор на докосването му. Тя усещаше, че търпението му е изчерпано. Линес не чуваше стенанията му, докато не почувства разкъсващата болка.

Той внезапно се спря и затвори очи. Сякаш искаше да се наслади на удоволствието, което не беше изпитвал досега. Тя беше толкова малка, топла и стегната.

— Не, не се движи — каза той в отговор на страховете ѝ. Широко отворените му очи търсеха нейните. — Погледни ме, любов моя! — Тя го направи. — Обърни се с лице към мъжа, когото ще помниш вечно. Да, винаги, вълшебнице моя! Ние сме обвързани завинаги. — Топлата му ръка отмести косите от челото ѝ. Докосването му беше нежно и сякаш изкупваше вина. — Още не съм произнесъл името ти, нито ти моето, но си моя! И ще ми принадлежиш вечно.

Тези думи започнаха да отекват в съзнанието ѝ. Завинаги! Тя не можеше точно да разбере смисъла им, но им вярваше и знаеше, че ще бъде така. Това беше неизбежно, така както слънцето щеше да изгрее утре. Защото Мария го беше изпратила. За този дълъг момент, когато той лежеше неподвижен, погледите сякаш сляха душите им във вечен съюз.

Странни сънища я споходиха, докато лежеше, сгушена до огромното му топло тяло. Бедрата му бяха обхванали тялото ѝ, а ръцете му я прегръщаха ласкаво. В съня ѝ се върнаха онези сладостни тръпки, причинени от устните му по тялото ѝ. Ръката му се плъзна по деликатната извивка на кръста ѝ, после откри бедрата ѝ и се върна на голите ѝ гърди. Тя въздъхна и изви гръб, за да се намести в ръцете му. Зърната ѝ станаха твърди, но той продължаваше да ги гали. После се плъзна върху плоския ѝ корем и се настани между краката ѝ.

Линес се разбуди напълно. В слабините ѝ зрееше пареща топка и това я караше да се задъхва. Еротичните движения на телата им започнаха да се учестяват, докато горещите вълни на екстаза се разляха

по тялото ѝ. Усети как огромното му тяло се вдърви, а тя потъваше в съня...

Сънуваше звездите над тях и върховете на дърветата.

Вятърът караше листата да шепнат, а от нощната тишина над нея се надвеси усмихнатото лице на Дева Мария. Тя се опитваше да ѝ обясни, че не този мъж, а тя е била изпратена при него. Защо беше така, нямаше значение. После нечий устни се притиснаха към нейните и зашепнаха:

— Нощта ни свърза завинаги. Точно както ти няма да ме забравиш никога, така и аз, страхувам се, няма да успея да те изтрия от паметта си... — Думите бяха топли, както и милувките му. После всичко изчезна. — Сбогом, моя непорочна магьоснице...

Тогава пред нея застана жена, облечена в черно. Линес я гледаше изненадана. Жената се настани на дървен стол, заобиколена от тъмнина. Единственото нещо, което Линес можеше да види от нея, бяха ръцете, положени в скута ѝ. Беше облечена в черна рокля. Черна италианска дантела покриваше косите ѝ. Лицето ѝ беше скрито зад гъст воал.

Линес я гледаше, а времето сякаш беше спряло. Без да знае защо, усещаше, че тази жена е най-важният човек в нейния живот. Не можеше да каже защо е така. Постепенно видението започна да посивява. Накрая избледня... жената си беше отишла.

Слънцето се издигна в небето. Линес се завъртя недоволна, че я изтръгват от сладката дрямка. Тя отвори очи и се взря в синевата над нея. Почувства глад, но щастието и блаженството ѝ бяха така пълни, сякаш беше спала две седмици.

Линес сънено се надигна и седна, като заоглежда непознатата околност. Неочаквано я връхлетя споменът за случилото се предишния ден. Сивите ѝ очи го потърсиха върху мъха под нея. Беше си отишъл и сякаш никога не беше съществувал.

След като беше изпълнил душата ѝ с онова тъмно, дълбоко и необикновено удоволствие, тя го беше попитала:

— Кажи ми своето име!

— Пакстон...

Сега тя повтаряше името му като в древно заклинание. Той беше човекът, дарил я с чародейна любовна нощ. Беше окъпал тялото ѝ с неподозирано удоволствие и я беше издигнал до небесата. Пакстон...

Беше си отишъл, сякаш никога не беше съществувал. Щеше да остане единствено в сърцето и ума ѝ, като драгоценен спомен, или като сбъднал се сън. Опитваше се да си внуши, че една нощ е достатъчна. Въпреки това съзнаваше, че цял живот щеше да копнее и да търси тези неповторими мигове. Цял живот...

Линес стана разтреперана и откри туниката си, положена върху един камък. Тялото ѝ се движеше натам, а очите ѝ го търсеха между дърветата. Изгуби няколко минути, докато оправи разкъсаната презрамка, за да прикрие голотата си. Тогава го видя.

Той беше издялан на дървото, под което се бяха любили. Линес бавно протегна ръка и проследи линиите му с пръсти. Върху сърце лежеше една-единствена звезда.

Това беше знакът на прокълнатите любовници. Никога да не се видят, но и никога да не се забравят. Докато беше жива, когато си лягаше, неговото лице щеше да бъде пред очите ѝ.

От клона висеше златно колие. Тя бавно го вдигна. Върху златна верижка беше надянат пръстен. Светъл изумруд, обграден от множество диаманти. За нея този подарък беше по-ценен от кралското съкровище. Това беше единственото останало от бащата на нейното дете.

Линес постави верижката на гърдите си. После започна да гали издялания знак върху дървото. Звездата и сърцето ѝ напомниха за думите му.

„Ти ще бъдеш винаги моя“...

Най-сетне се насили да си тръгне. Новият ден беше започнал и тя трябваше да реши какво ще прави. Не можеше да се върне в своето село, нито в своя дом. Църквата щеше да я осъди отново. Но къде би могла да отиде? Какво би могла да прави? Къде би могла да подслони себе си и детето, с което вероятно бе благословена вече?

Беше ѝ необходим някакъв знак от небето. Линес постоя няколко минути, но нищо не се случи. Тя седна. Тези неща изискваха време. Нищо не се случваше, освен нежните пориви на вятъра, мекото жужене на пчелите и крясъците на две чучулиги, зареяни в небето.

Внезапно някакво движение в гората привлече погледа ѝ. Между стволовете на дърветата се движеше кошута с малкото си.

Това беше добра поличба, ако изобщо беше такава.

Може би Дева Мария искаше да ѝ покаже, че ще я направлява и ще следи съдбата ѝ. Все пак тя я беше спасила от сигурна смърт. Беше осъществила съкровено ѝ желание, изпратила ѝ бе Пакстон. Линес просто трябваше да тръгне. Но в каква посока? Огледа се за друг знак. Едно врабче изцвърча и хвъркна на запад. После закръжа и се насочи в южна посока.

Линес спря. Защо не? Да тръгне на юг, съвсем не беше зле.

ВТОРА ГЛАВА

Слънцето осветяваше кръглите кули на замъка Гайяр. Реката, която минаваше през долината, проблясваше и напомняше за древната история на укреплението. Замъкът беше построен върху останките на стара крепост. Каменният зид се издигаше в южния край на селището. Пакстон, придружен от двама свои рицари, препускаше в силен галоп към крепостната врата.

Замъкът представляваше огромна постройка, сравнима единствено с Нотр Дам в Париж. От всички страни беше обграден от ров, пълен с вода от реката. Външният двор също беше защитен с вода. Над нея се издигаше огромна стена, по която бяха подредени бойниците. Около замък се намираха постройките за рицарите и слугите, конюшните, свинарниците, градината и арената за упражнения. Имаше и по-малък двор, който обграждаше централната кула на крепостта.

Прочутите лозарски масиви на Гайяр се простираха във всички посоки, дори и по хълмовете. Нивите с ечемик, овес и пшеница започваха от север и достигаха до края на долината. Тя беше заобиколена във всички посоки от гъсти, непроходими гори.

Пакстон се задъхваше от възхищение. Беше сигурен, че невероятната красота на неговите земи ще го вълнува винаги.

Но това не беше негова земя. Тя принадлежеше на брат му.

Морган дьо Гайяр Шамберлан беше по-възрастен от него с абсурдното време от две минути. Девет месеца си бяха поделяли утробата на майка си, а той дори и там се беше опитвал да отнеме от пространството на Пакстон. Беше се родил здрав и тежък като всяко нормално бебе, докато брат му бил болнав и сякаш недоносен. Всички очаквали да умре до края на зимата. Майка му и нейните придворни веднага забелязали този факт. Така някои си обясняваха безразличието ѝ към него и сляпата ѝ привързаност към другия близък. Дватамата приличаха на козлета, преплели рогца за бой. Но тази битка

заплашваше да продължи вечно. Тяхната съдба беше да са братя и врагове.

Копитата на коня зачаткаха по дървения мост, водещ към портата. Двамата стражи се втурнаха по каменните стъпала, за да посрещнат Пакстон. Очите му продължаваха да се взират в арката на централната кула. Рицарите му галопираха край него. Прозвуча тръба, която трябваше да предупреди Морган за завръщането на брат му. Преминал през портата, Пакстон съзря първо Джон Шамберлан. Той беше техен чичо и настойник на брат му. Възрастният мъж се втурна, за да го посрещне.

Пакстон спря коня си и скочи на земята още преди животното да се бе успокоило. Рицарите се запътиха към конюшните, а Пакстон се спусна към приятеля си. Погледът на посивелия мъж беше изпълнен с тревога.

— Случило ли се е нещо, Джон?

— Много лошо, Пакстон. Хенри се върна преди малко. Сега е в салона с Морган и му разказва ужасни неща за тебе.

— Какви дела ми приписва? — поинтересува се младият мъж.

Джон обхвана с поглед набитото, здраво тяло на Пакстон.

— Хенри твърди, че ти си зарязал битката. Отвлякъл си в гората някаква осъдена вещица и си се любил с нея. Той казва, че почти цяла нощ си бил с нея и си забравил, че трябва да търсите лейди Белинда.

Пакстон изруга гневно. Това беше самата истина. Нещо повече — през целия път насам беше мислил единствено за своята вълшебница. Беше се заклел, че след като открият Белинда, той ще намери своята красавица със сребристи очи и ще я доведе в Гайяр. Дори и сега, като затвореше очи, виждаше красивите ѝ устни, водопада на косите ѝ, извивките на грациозното ѝ тяло, стоновете и воплите ѝ, когато беше проникнал в нея.

За него нямаше извинение. Не можеше да даде никакво обяснение.

— Кажи, че това не е истина, Пакстон!

Очите му потъмняха още повече, но погледът му остана спокоен.

— Не мога.

Джон добре знаеше, че честността на Пакстон беше рядко и много ценно качество, но сега се превръщаше в заплаха. Той поклати глава.

— Господи, Пакстон, ако това е вярно, Морган няма да ти го прости никога!

Цели две години Морган беше договарял зестрата и земите, които щеше да получи след брака си с Белинда Сен дьо Бомари, дъщерята на барон и баронеса дьо Бомари от Нанси. Още два месеца бяха отнели подробностите по пътуването ѝ. Беше обмислен всеки детайл — маршрутът, броят на рицарите, които щяха да я придружават, прислужниците и провизиите за придворната дама. Знаеха се странноприемниците, в които щеше да отседне, колко щеше да струва нощуването на рицарите. Всяка подробност беше плод на задълбочено, взаимно договаряне.

После неочаквано бяха получили съобщение, че из околността вилнеят петдесетина разбойници. Те изнасилваха, палеха и плякосваха селищата и домовете, които не можеха да платят откуп. Пакстон беше пожелал веднага да се справят с тях, но брат му беше отказал. Според него, както и според другите господари, това не беше тяхна грижа. Надяваха се скоро разбойниците да се преместят на юг. Безразличието на Морган, което за Пакстон си беше чиста страхливост, го беше вбесило. Винаги го беше възмущавало. После беше дошло съобщение от епископ дьо Бери. Веднага им стана ясно, че госпожица Белинда ще пресече пътя на негодниците. Това най-сетне беше разтревожило Морган. Веднага беше разрешил на Пакстон и рицарите му да се включат в битката срещу неверниците. Девојката трябваше да бъде спасена на всяка цена.

Сега на сцената неканена се беше явила историята за вещица, с която се беше любил.

Пакстон се обърна към чичо си за помощ.

— Джон...

— Морган се кълне, че този път няма да ти прости. Сигурен е, че си го направил нарочно, защото не искаш той да има съпруга и наследник. Кълне се, че ще те прогони.

В този момент дървената врата над тях се отвори с трясък. Морган застана между двете каменни лъвски глави, издигнати над вратата. Зад него стояха рицарите Хенри и Клифор. Лицето на Морган беше изкривено от ярост. Той се втурна надолу по стълбите, като проклинаше брат си.

Въпреки че бяха близнаци, двамата мъже не си приличаха. Лицето на Пакстон беше привлекателно. Силата, изписана на него, беше заплашителна. Хората винаги го сравняваха с Джон Баптиста. Ликът на брат му беше по-красив, но въпреки по-добрия старт при раждането си беше по-нисък. Докато Пакстон беше строен, с гъвкаво тяло, Морган изглеждаше набит здравеняк. Веднъж, когато шивачът им взимаше мярка, Пакстон беше разсмял всички със забележката си: „От деня на раждането ни и с всеки изминат ден брат ми се старае да заеме повече пространство от мене.“ Брат му имаше по-тъмни коси и очи. Дълга брада прикриваше същата квадратна брадичка и някак смекчаваше изражението му. По-скромният му нос го правеше някак по-обикновен и по-малко привлекателен.

— Братко... — Пакстон понечи да обясни, когато двамата застанаха един срещу друг. В очите му блестеше извинение, но Пакстон беше сигурен, че брат му нямаше да го приеме. — Още не сме намерили момичето. Разбихме армията на разбойниците. Половината от хората ми отидоха да я търсят, а останалите тръгнаха по следите на негодниците. Дойдох, за да...

Пакстон беше абсолютно неподготвен за юмрука на Морган. Като се приведе, той постави ръка на лицето си, за да се овладее от шока. Морган го чакаше да се изправи. Тишината беше заредена с напрежение.

Двамата братя бяха израснали в постоянни битки. По-скоро Пакстон беше пораснал от постоянните унижения и побоища от страна на Морган. Последната им свада беше, когато бяха петнадесетгодишни. Пакстон много добре си спомняше този ден. Тогава Морган беше разбрал, че нямаше да може повече да бъде победител във физическия бой. Сега бяха по на двадесет и пет. Бяха изминали десет години, пълни с възмущение и тъга. Сега, изправен в цял ръст пред брат си, Пакстон разбра, че винаги е чакал точно този миг.

С рефlekса на трениран боец, Пакстон отблъсна следващия удар. Другата му ръка се заби в корема на Морган. Брат му изстена, но последва нов удар. Морган се озова в прахта.

Джон и майка им крещяха да престанат, но двамата сякаш не бяха на себе си. Когато Морган се изправи на крака и се втурна отново към него, Пакстон почувства как нещо в него се пречупи. То беше

задържано там през целия му живот. След миг Морган легна на земята, прикрил с ръце главата си, докато Пакстон продължаваше да налага безпомощното му тяло.

Хенри и Клифор скочиха и задърпаха Пакстон, който беше като полудял. Той насочи мощта и яростта си към тях и това спаси брат му. Почти смъртоносната сила на юмруците му запрати в прахта първо Хенри, а след това и Клифор. Хенри повече не стана. Клифор се опита да го направи, почувствал счупената си челюст и режещи болки по цялото си тяло.

Пакстон дишаше тежко и се взираше в брат си. От устните на Морган течеше кръв. Той се изплю и изтри лицето си с треперещи пръсти. Едното му око беше подпухнало и затворено, но другото съзря Пакстон. Думите му преливаха от омраза.

— В този момент госпожицата със сигурност е мъртва! — Той се опита да овладее дишането си, усетил болката от счупено ребро. — Смъртта ѝ тежи на мръснишката ти съвест! — Морган се опитваше да стои стабилно и да гледа брат си в очите. — Отсега нататък за тебе няма място в моето имение. Ти си прогонен, чуваш ли? Кълна се в Господ, че ако те видя още веднъж тук, ще те обеса на някоя бойница!

Пакстон чу отчаяната въздишка, изтръгнала се едновременно от гърдите на Джон и Клифор. Чичото веднага пристъпи, за да застане между братята, но Морган го отблъсна. Прекалено късно беше за намеса. Думите вече бяха изречени.

Той беше прогонен завинаги.

Пакстон обърна гръб на брат си за последен път.

Коленете му омекнаха от неочаквана мъка. Само страхът от вечното отмъщение на брат му беше приковал останалите по местата им. Присъстващите наблюдаваха безмълвно как Пакстон се приближава до своя кон. Той го пришпори, без да погледне замъка, земята и хората, които обичаше. С непреклонна сила на волята той се взираше в пътя пред себе си и в несигурното си бъдеще.

— Отървах се от теб, братко мой — каза Морган, като се стараеше да преодолее разстоянието между двамата. Сякаш искаше да го чуят всички в Гайяр. — Не искам никой да споменава името му пред мен. Най-сетне приключих с моя брат! Той винаги е бил мой враг!

Линес още си спомняше нощта, когато нейната майка се беше промъкнала зад гърба ѝ. Удряше я с пръчката, а тъмното небе се разкъсваше от светкавици и гръмотевици. Тогава Линес беше на пет години. Тя беше застанала на прага на каменната им колиба и гледаше дъжда, който се стелеше на пелени. Реката, където майка ѝ я беше учила да плува, бързо повдигаше водите си. От хълма зад колибата се стичаше кал, която вече достигаше до прозореца. Това беше накарало майка ѝ да възкликне: „Господи, имай милост към нас!“

Злокобна кашлица беше прекъснала молитвата ѝ.

Бедната, бедната ѝ майчица...

Водата беше образувала огромна локва пред колибата. Линес си припомни възбудата, която я беше обхванала при нейния вид. Беше си представила как ще си направи сал и ще я преплува. Ще достигне до океана и ще се срещне с Нептун. Майка ѝ беше разказвала вълшебни истории за Нептун, Зевс, Атина и за всички богове от древни времена. Тя ги обичаше много. Те не приличаха на жестокия Бог от църквата, но още като дете знаеше, че не бива да изрича на глас това. Майка ѝ беше повтаряла, че можеха да я изгорят за такава ерес.

Когато локвата беше стигнала чак до старите дървета и кошарата, тя беше започнала да пляска с ръце. Овцете бяха прибрани на сухо. Една от тях, кръстена на краля, мосю Хенри, обичаше да проверява дали носи нещо в ръката си. Мосю Хенри и сега я близна, което я накара да се усмихне. Пилетата също бяха прибрани в кошарата. Те крякаха и сякаш плачеха. Майка ѝ също ридаше, защото влагата я караше да кашля още по-силно.

Бедната, бедната ѝ майчица...

Тя знаеше, че зад нея се прокрадва майка ѝ, защото беше чула кашлицата ѝ. Беше започнала да се обръща и с крайчеца на окото си беше видяла тоягата. Това беше последното нещо, което си спомняше. Жестокият удар я беше запратил в света на духовете.

Беше зърнала небето...

Веднага се беше досетила, че онази доброжелателна светлина беше самият Бог. Дева Мария ѝ беше казала без думи, че ѝ е още рано да напуска земното царство, но майка ѝ ще се пренесе на небето. Преди това ще я отведе в Бенедиктинското абатство, където монахините ще я обичат и ще се грижат за нея.

Линес си спомняше, че искаше да ѝ обясни. Желанието ѝ беше не да отиде в манастира, а при Нептун, но думите не излизаха от устата ѝ. След това Мария я беше окъпала в своята любов и топла светлина и я бе променила завинаги.

Когато отвори очите си, сблъсъкът с реалността беше отчайващ. Главата я болеше, а майка ѝ се въртеше около нея със затоплена кърпа в ръце. Дъждът беше спрял и през облаците блестяха лъчите на слънцето. Върху кърпата имаше кръв. Някога майка ѝ беше красива, но кашлицата я беше състарила и изтощила.

— Майко — беше казала Линес нежно, — Мария скоро ще те прибере на небето. Мария каза, че трябва да отиде в манастир. — Сребристите ѝ очи бяха заблестели обнадеждено. — Майко, искам да поплувам в голямата локва.

— Линес, ти видя ли Благословената Богородица?

— Да, беше много хубава. Искам да плувам...

Майка ѝ отново се беше погрижила да се подготви за четиридневното пътуване до абатството. Истината беше, че кашлицата на майка ѝ забавяше придвижването, но Линес беше доволна от това. Тя ѝ разказваше много странни и тъжни истории. Те бяха единственото, което щеше да ѝ остане от нея.

Майка ѝ беше измислила и историята, която щяха да разкажат на монахините. Тя беше странно съчетание от истина и лъжа, но когато бяха достигнали до бялата каменна постройка, сгушена сред зелени хълмове, Линес повярва на всяка дума, казана на сестрите.

Само богатите и благородни семейства можеха да си позволят таксата, която църквата изискваше, за да приеме детето им сред църковните канони. Такива семейства плащаха цяло състояние и поверяваха едно или две от децата си на грижите на монахините. Там те се учеха да четат и пишат. Подготвяха се да станат свещеници или монахини. Да имаш дете, прието там, се считаше като най-голяма благословия. Това беше най-лесният и целесъобразен начин да си осигуриш място на небето.

Майката на Линес беше бедна жена. Едва успяваше да изкара прехраната им с малко парче земя и с ръце, постоянно държащи вретеното. Господ я беше дарил с необикновено умно, красиво и здраво дете, което тя обичаше повече от всичко на света. Майка ѝ знаеше, че смъртта ѝ е близка, а нямаше на кого да остави малкото си

момиче. Трябваше по някакъв начин да я уреди като послушничка, преди да умре. Отчаянието я беше накарало да съгради съвършен план. Цицината, оставена върху главата на Линес от тоягата, беше най-убедителното доказателство. Майката каза на сестрите, че дъщеря ѝ е била ударена от гръм и е оживяла. Това беше чудо, което не биха могли да подценят. Беше се надявала, че монахините ще бъдат впечатлени от факта, че Господ беше прибрал за малко дъщеря ѝ при себе си.

— Гръмотевицата ме удари тук! — Малкото момиче гордо беше показало подутина на главата си. Пет монахини вече я бяха прегледали старателно, преди да я отведат в стая с окачен кръст на стената. Там седеше по-възрастна жена, игуменката Констанс. Тя беше облечена в бяла роба, която напомняше на Линес за Мария. — Тя ме изпрати на небето!

Очите на игуменката се бяха разширили. Служителката, седнала до нея, се беше прекръстила.

Красивите сребристи очи бяха заблестели от вниманието им.

— Разговарях със Светата Дева. Тя е ангел. Господ също беше там — беше добавила въодушевено. После малката беше прехапала устни. — Част от това не е истина!

— Така ли? И кое по-точно? — беше попитала игуменката.

— Мария всъщност не изричаше думите. Ние разговаряхме в мислите си. — Малкото ѝ личице се промени от тъгата. — Мария каза, че майка ми ще отиде на небето. Аз трябва да дойда тук, защото вие ще ме обичате и ще се грижите за мен. — Тя беше вдигнала поглед въпросително. — Ще го направите ли?

Детето беше прието като чудо. В своята тристагодишна история Бенедиктинският манастир не беше приемал послушница безплатно. Линес беше първата. Но тогава още не знаеха в какво се вълечат. Малкото момиче отначало беше най-умното и очарователно момиче в света. Тя беше любимка на всички. Опитаха се да променят името ѝ на Жоан, но безуспешно. Детето се развиваше бързо. Явно беше пощастливо на полето, или в конюшната, отколкото коленичило за молитва към Бога. Но наистина всички го обичаха и глезеха.

Така предсказанието на ангела се сбъдна.

Една зимна сутрин, когато всички ставаха и се приготвяха за утринната молитва, Линес се обърна към сестра Тереза:

— Сбогом, сестра Тереза. Много ще ми липсваш! Моля те, поздрави красивата Мария и майка ми.

— За какво говориш, момиче?

— Ами ангелите пристигат — усмихна се момичето. — Ти ще отидеш на небето.

Сестра Тереза толкова се впечатли от тези думи, че припадна. Не успя да се възстанови и умря след два дена.

— Линес, как разбра, че сестра Тереза ще отиде на небето?

— Не знам.

Тя отговаряше все така, когато я питаха как е отгатнала за наводнението или за странника, който ще пристигне, или за новите заповеди от Рим, където живееше папата. Тя беше видяла и бебето в утробата на сестра Карлет още преди да има никакви признаци за неговото присъствие там. Беше отгатнала и кой е бащата, въпреки протестите на Карлет. Това беше овчарчето Пиер. Беше ги видяла как се въргалият на моравата из полските цветя. Игуменката ги беше принудила да се оженят. Бракът с прост овчар беше наказание за пренебрегване на свещените клетви.

Когато стана на седем години, Линес започна да вижда картини от миналото на хората. Беше видяла самата игуменка като малко момиче, скрито зад един сандък, което наблюдаваше как баща му жестоко бие майка му. Беше видяла епископа да спи с момчето от църквата. Когато беше казала това на игуменката, лицето ѝ беше пребледняло. За да я успокои, Линес я беше попитала дали и те двете не можеха да спят в такова голямо легло заедно. Ден преди да пристигне съобщението за смъртта на сестрата на Маргьорит, Линес беше разбрала за това. Беше прегърнала възрастната монахиня и ѝ беше казала, че сестра ѝ всъщност е щастлива на небето.

— Защото Мария е там, а тя е нежна и красива, като слънчевата светлина. Мария обича повече нея, отколкото тебе.

Игуменката лично се беше заела с обучението на Линес. Беше си създавала навик да се среща с нея всяка сутрин преди молитвата. Беше мъдра, изключително набожна и предана на Господ жена. Виденията на Линес най-добре от всичко поддържаха вярата ѝ. В нея тя виждаше Божията милост. Не се съмняваше, че Линес е изпратена от небето и всички трябваше да я обичат и да се грижат за нея.

През зимата, когато Линес беше на единадесет години, игуменката умря. Това беше обикновена смърт, причинена от грип. Линес не беше предсказала този трагичен край. Тя постепенно разбра, че виденията ѝ бяха безсилни, когато се касаеше за нея или за близък човек. Светлината отказваше да се обърне към нея. Вместо това тя разви интуиция, която ѝ помагаше да оцелее.

Новата игуменка пристигна от далечна Италия. Тя беше ниска, тъмнокоса и говореше неразбираем френски. Гледаше малкото момиче с открита подозрителност. Недоверието ѝ само нарасна, когато другите монахини ѝ разказаха за странните способности на детето. Линес разбираше, че трябва да се страхува от тази жена. Знаеше това, защото когато бяха заедно, ръцете ѝ изстиваха.

Новата игуменка извика известния епископ Пиер-Лус, човека призван да проверява необикновените членове на духовенството. Линес дочу загрижените шушукания на сестрите, че той открива сатаната буквално под всеки камък. Успокояваше я единствено допълнението:

— Ако скъпата ни Линес не беше толкова добра и чиста, със сигурност щеше да е в опасност.

Всичките ѝ страхове изчезнаха в деня, когато го видя. Тя беше на възраст, когато добротата и благоприличното изражение се припокриваха. Линес гледаше пурпурното му кепе, покрило кестенявите му къдрици, златистите му очи и изправени рамене. Той беше толкова красив! Линес беше сигурна, че няма да ѝ причини зло.

Тя все още си спомняше първата им среща. До нея стояха две монахини. Познатото им приятелско присъствие я успокояваше, когато коленичи да целуне отрупаната му с пръстени ръка. Той се взираше в красивото ѝ младо лице. Внезапно ръката му стисна златното разпятие, висящо на гърдите му. Гласът му накара косите ѝ да настръхнат.

— Нима е възможно да е толкова тъмно това изчадие, че чак кръстът ми да потрепери?

Сестрите зяпнаха и отстъпиха назад озадачени.

— Милорд?

— Махнете я от очите ми!

Монахините ѝ помогнаха да избяга преди съда. На единадесет години, само с дрехите на гърба си, тя беше принудена да броди из широкия свят и да се оправя сама. Точно както сега...

За пореден път тя си нямаше нищо и никого. Нищо, освен спомена за вълшебната нощ, прекарана с мъжа, нарекъл себе си Пакстон. Човекът, който беше променил живота ѝ и когото нямаше да види никога вече.

Линес крачеше из гората, а слънцето топлеше голите ѝ крака и ръце. Сякаш огромното му горещо тяло продължаваше да я обгръща и устните му бяха все още върху нейните.

О, Господи, защо любовта трябваше да я изгаря така?

Името му беше съкровище, затворено в сърцето ѝ. Тя щеше да го пази вечно.

Линес стъпи върху камъче и изохка. Нозете ѝ бяха боси. Освен това тя нямаше нито подслон, нито храна. Линес събра косите си и ги върза на опашка. Просяците в Париж бяха по-добре облечени от нея. Прах и мръсотия покриваха ръцете и краката ѝ. Не се съмняваше, че и лицето ѝ е така. Денят беше все още горещ, но Линес знаеше, че скоро ще се спусне мразовитата зима.

И ако беше бременна, как щеше да я преживее? В кой град щяха да я приемат в такъв вид? Може би, ако се изкъпе и срещи, ако намери поне един шал...

Заета с неприятните си мисли, тя не забелязваше посечените тела край себе си. Гледаше бързите води на реката, чийто ромон огласяше тишината на гората. Линес знаеше, че името ѝ започва с буквата „Г“, че тече на юг към големите лозарски масиви. Тя трябваше да я прекоси. Зад нея на север се точеше пътя към Миди.

Трябваше да премине от другата страна.

Отначало видя коня, който пасеше спокойно. Зад няколко дървета видя и карета. Погледът ѝ започна да отскача и да брои телата. Пет, не шест мъже и... една жена.

Посечена, тя лежеше на брега. Зелената ѝ красива рокля беше разпростряна върху по-светлия мъх. Бонето ѝ се беше забило на няколко крачки като пръчка на слънчев часовник.

Линес се затича към водата.

— Има ли някой жив? Моля ви, отговорете ми! Има ли някой жив?

Студът прониза гръбнака ѝ, когато вече се беше потопила до кръста. Силни загребвания я понесоха към отсрещния бряг. Линес се насочи към жената. Тя беше съвсем млада. Вероятно не надминаваше

собствените ѝ петнадесет години. Гърдите ѝ бяха подгизнали от кръв. Беше мъртвешки бледа и вкочанена. Дяволите, които я бяха убили, бяха счупили пръстите ѝ, за да вземат пръстените ѝ.

— О, бедното дете...

Линес се втурна към един рицар, но замръзна, като видя, че е обезглавен. Бавно се приближи към друг, за да установи същото. След няколко минути тя разбра, че всички бяха мъртви. Осакатени, те бяха оставени на горските създания, за да ги дооглозгват. Покрусена, Линес дълго стоя сред страшната тишина. После плътно затвори очи и се опита да преглътне горчилката, надигнала се в гърлото ѝ.

Обърна се и полетя към гората. Бяга, докато дробовете ѝ загряха, а нозете ѝ отмаляха. Падна на колене върху покритата с листа земя и започна да се моли.

Молеше се за спасението на душите им.

Какъв ужас бяха преживели тези хора!

Минутите течаха. Измина вече час, а тя продължаваше да се моли. Към изтощението се прибави и гладът. Линес потъна в състояние близко до унес. Гората кипеше от живот. Чуруликаха птици, гризачите хрупаха трева, кошутите пазеха малките си, таралежите се промушваха из храстите, листата шумоляха и пропускаха слънчевите лъчи за горските твари. Всичко в нея беше избледняло. Ужасът в сърцето ѝ беше отстъпил място на умората. Линес беше сигурна, че всеки от посечените е бил приет на небето и е намерил покой. Човечеството не заслужаваше Божията милост, но я получаваше.

Линес не виждаше Мария. Само усещаше присъствието ѝ. В съзнанието ѝ се зароди неизречен въпрос. Как трябваше да постъпи с убитите? Дали трябваше да ги погребее? Наблизо нямаше село и хора, които можеха да ѝ помогнат. Би могла да избути телата им в реката, която да ги отнесе до морето. Поне това би могла да направи в знак на благодарност към Божията милост.

Видението ѝ беше кратко и продължи не повече от секунда. Видя как телата на всички се поставят в ковчези. После ги спускат в земята, а свещеникът чете заупокойна молитва. Тя не трябваше да се притеснява за тях, а да се погрижи единствено за посечената жена. Видя се да влачи тялото ѝ към реката.

Неочаквано се появи и мъртвото момиче, което се наведе над един сандък. Отвори капака му. Без думи Линес разбра, че момичето ѝ

дава своите неща и че това означава много за нея.

Линес беше трогната. От очите ѝ закапаха сълзи, сърцето ѝ се разтопи от благодарност. После дойде предупреждението. То беше по-скоро заповед, изискване за услуга от благодарност за този дар. Сякаш се чува думите:

„Обичай майка ми така, както аз никога не съм я обичала. Бъди за нея дъщерята, която винаги е мечтала да има.“

После Линес внезапно излезе от унеса. Много странно беше всичко това. Беше се успокоила, че телата ще бъдат погребани. Допускаше, че майката е Мария на небето. Тя отново ѝ беше изпратила своята благословия.

Линес се изправи на разтрепераните си нозе. Обърна се и тръгна към реката. Когато стигна до мъртвите, коленичи и пое дълбоко дъх. Сега те бяха само плът. Душите им скоро щяха да намерят покой, а телата им да бъдат погребани.

Предложени ѝ бяха даровете на сандъка. Те щяха да я спасят от гладна смърт.

Слънцето все още осветяваше следобедното небе. През дърветата се дочуваше шепотът на вятъра. Линес се подготвяше за тъжната си мисия. Стараеше се да не поглежда към мъртвите, докато се приближи до каретата. Вслушваше се в покоя, обгърнал мъртвите, и в собственото си дишане, в стъпките на босите си нозе и в шума на реката зад нея.

Само най-богатите имаха карети. Тя никога не беше виждала такава отблизо. Каdifените пердета бяха съдрани и отскубнати. Вратата се отвори със скърцане. Седалките бяха от червено каdifе. Тази девойка трябва да е била наистина много богата и от благородническо семейство. Посечените рицари вероятно са били нейната охрана.

Линес внимателно вдигна седалката. Под нея стоеше дървеният сандък. Беше много красив. Линес се опита да го издърпа, но не успя. Капакът му беше заключен с метален катинар. След няколко безуспешни опита да се справи с него, Линес се досети, че ключът сигурно е висял на шията на девойката.

Обърна бавно поглед към нея и видя тънка златна верижка. Запъти се разтреперана натам. Внимателно вдигна синджира, за да види красив брилянтен кръст и масивен златен ключ. Колко странно,

че похитителите не го бяха отмъкнали? Сигурно не са посмели да присвоят кръста, символа на Исус.

— Господи, имай милост... — дочу се измъчен вопъл.

Линес замръзна на място. Хлад прониза гръбнака ѝ. Обърна се бавно и започна да оглежда околността. Нежният вятър просвирваше между клоните и я караше да настръхва. Зад нея се дочу шумолене. Линес се обърна. Звучите идваха откъм реката. Пристъпи внимателно натам, докато отново не дочу стон.

Линес откри рицар, скрит между хвоцове и папура. Той беше възрастен. Шлемът му беше паднал настрани. Линес коленичи до него.

— Господине, жив ли сте?

Рицарят се опита да открие посоката на гласа, но не успя. Дошъл отново в съзнание, той усещаше как животът се изплъзва от тялото му. С огромно усилие мъжът обърна поглед към младото и красиво момиче.

— Госпожице Белинда? Господи, жива ли сте?

— Не, аз не съм Белинда. Казвам се Линес и съм от Соваж.

Той се мъчеше да вникне в смисъла на тези думи.

— Мога ли да ви помогна? О, моля ви, ако сте ранен...

Линес изохка, като видя кръвта по ризницата върху гърдите му. Вероятно беше пронизан със сабя в гърба, защото отпред нямаше видима рана.

— О, господине, сигурно сте ранен в гърба.

— Да — отговори той. — Раната е лоша и няма да остана още дълго на този свят.

Тя почувства тъга, като видя как се опитва да прояви смелост, въпреки че беше в ръцете на смъртта.

— Мога ли да направя нещо, за да облекча болките ви?

— В торбата на седлото на моя Калихаб има буренце. Виждаш ли го? Той избяга веднага щом паднах от него. Разбойниците не успяха да го вземат.

Линес кимна и стана. Бавно приближи коня. Калихаб спря да пасе и обърна малките си кафяви очи към нея. Линес спря, защото черно-бели образи нахлуха в съзнанието ѝ. Видя как тридесетина коне препускат към свитата на младата госпожица. Почувства ужаса на животното и неговото объркване. Дочу виковете на госпожица Белинда. Видя как един рицар се отбранява от сабите на двама

разбойници. Почувства болката на жребеца, когато господарят му пада на земята.

Никога преди не беше имала видение, свързано с животно. Вдигна ръка, за да погали дългата му шия. Калихаб я побутна и удари копито в тревата.

— О, миличкия, бил си много изплашен. Всичко е минало вече.

Линес говореше нежно, докато проверяваше за буренцето. Каза на животното да я почака, докато се върне. Конят продължи спокойно да си пасе.

Линес повдигна главата на възрастния човек и изля малко вино в гърлото му. Той въздъхна и легна успокоен.

— Как се казвате, господине?

Той заговори бавно и несигурно:

— Името ми е Жан дьо Брай, от Нанси. Придружавахме госпожица Белинда Сен дьо Бомари в пътуването до годеника ѝ, господин Морган Шамберлан от Гайяр. Тогава... се случи това.

— Какво стана, господин дьо Брай?

Той затвори очи.

— Отначало срещнахме селяни, бягащи от разбойниците. На няколко километра пред нас се виждаше дим. Разполагахме само с шест рицари и двама оръженосци. Решихме да отбием от пътя и да изчакаме. — Лицето му се сгърчи от внезапна болка.

Линес повдигна главата му за още една глътка. Той преглътна с огромно усилие.

— Имате добро сърце, госпожице!

— Не съвсем. Тъкмо се канех да ограбя вашата господарка, когато ви чух да стенете.

За нейна изненада мъжът се усмихна на това нейно признание.

— Господ да прости думите ми, но госпожицата не заслужаваше по-добра съдба. Тя беше своенравна и разглезена. През цялото пътуване, да не кажа през целия си живот, от устата ѝ можеше да се чуят само оплаквания. Лош характер имаше тя. Не мога да си я спомня усмихната или да каже добра дума на някого. — Напуканите му устни се изкривиха от антипатия. — Дори собствените ѝ родители организираха тържество по случай нейното заминаване. Господин Морган е достоен за съжаление за това, че се съгласи да я вземе за

жена. Всички бяхме на мнение, че някой трябва да го предупреди за нещастieto, което го очаква. Но сега вече това няма значение.

Линес смръщи вежди. В съзнанието ѝ изплува образът на убитото момиче.

— Тя изглежда толкова красива.

— Чувал съм това и преди, но никога не съм я виждал такава. Изглежда, душата на човек прозира през кожата му. Нейният образ караше хората бързо да отместват поглед от нея. — Очите му внезапно се съживиха. — Ти обаче сякаш излъчваш вътрешна светлина. Като те гледам, сякаш си озарена от красотата на самата Богородица. Говориш като господарка. Сякаш и преди съм те виждал.

Локвата, образувана от кръвта му, докосна туниката ѝ.

Жан затвори очи изморен и почувства как потъва дълбоко в калта край реката. Светът стана някак по-ярък и започна да избледнява. Линес се опита да го придърпа към себе си.

— О, господин Жан, да сваля ли ризницата ви?

— Не, Линес от Соваж. Върви и вземи роклите на госпожицата. Провери дали не са останали и скъпоценности по ръцете ѝ. — Линес щеше да помни до края на живота си загадъчната усмивка, озарила лицето на стария човек. — Линес от Соваж, със своите красиви сребристи очи ти ще бъдеш по-достойна господарка от Белинда. Ако си достатъчно умна, ще заемеш нейното място.

Веднъж произнесена, идеята обхвана цялото му същество. Той отвори широко очи, за да я разгледа по-добре. Засмя се, после се разкашля и се пресегна да вземе ръката ѝ.

— Господин Морган не я е виждал никога. Макар че има неин портрет, той лесно ще открие приликата ти с Белинда. Ти имаш същата дълга черна коса. Дори в лице си приличате. На ръст сте еднакви. Господи, тази идея би могла да се осъществи. — Жан се усмихваше доволен. — Някой от нейните роднини и познати няма да дойде тук. Баща ѝ е болен. Всички бяха сигурни, че я виждат за последен път. С благородното си отношение и хубава реч, ти би могла да бъдеш истинска госпожа. Би могла да бъдеш Белинда! Отиди в замък Гайяр и стани негова господарка.

Линес беше смаяна.

— Аз?

Той беше поставил пръст на устните си, но не успя да отговори. Последният му дъх си беше отишъл с произнасянето на това фантастично предложение. Линес се отдръпна назад. Не успяваше да проумее това абсурдно изявление.

Тя беше израснала и възпитана в манастир. Можеше лесно да я приемат за госпожица. Изразяваше се добре и имаше изискани маниери. Можеше да чете и да пише на френски, но не знаеше нищо за Монтегрел или за Нанси. Не знаеше дори къде се намира този град. Нещо повече, тя мислеше, че всички селища си приличат.

Какво щеше да стане, ако господин Морган дьо Шамберлан от Гайяр разкриеше невероятната ѝ измама? Със сигурност тънкото ѝ вратле щеше да бъде строшено, преди самата тя да бъде изхвърлена от имението. Линес обгърна с поглед мъртвите и се загледа в госпожица Белинда. Припомни си видението. Мария искаше тя да изхвърли трупа ѝ в реката! Милостиви Боже!

Линес се втурна към тялото на момичето. Трудно беше да наблюдаваш маската на смъртта, но тя се насили да я разгледа. Търсеше прилики. Такива нямаше, но двете все пак имаха някои общи черти. Бяха на еднаква възраст. Белинда сякаш беше по-ниска, но иначе тялото ѝ приличаше на нейното. Косата на Линес сякаш беше тъмнокестенява, а не черна, но дължината ѝ беше същата.

Наистина, какво значение имаше всичко това, ако никой не беше виждал госпожица Белинда преди?

Линес нагази до колене в реката, като трескаво размишляваше. Ако домъкне тялото на момичето до реката, тя щеше да я повлече и да я отнесе надалеч. Никой нямаше да я открие. Нямаше дори да знае, че е мъртва. Богатите госпожици можеха да четат и да пишат. Тя можеше да си пише с родителите на Белинда, като размазва подписа. И все пак, ако сбърка нещо... или ако някой пристигне от Монтегрел?

Но добрият рицар се беше заклел, че никой нямаше намерение да го прави. Тя можеше да се омъжи за господаря. Той щеше да спи с нея, както Пакстон го беше направил. Тук мислите ѝ сякаш изтръпнаха. Идеята не я блазнеше. Но би могла да затвори очи и да си представи, че е някъде другаде...

Тя вече не беше девствена, но онзи мъж нямаше да бъде сигурен в това. Беше чувала за много девойки, които не кървят в първата си

брачна нощ. Нямахте сигурен начин да се узнае този факт. Много мъже нехаеха за това, ако зестрата беше достатъчно голяма.

Ако не заемеше мястото на госпожица Белинда, беше обречена на гладна смърт. Беше виждала такива хора от деня, когато беше напуснала манастира. Самата тя доста често бе близо до това състояние. За бедните наистина бяха трудни времена. Ако не започне да проси, как би могла да изкарва прехраната си? Този въпрос извика трескав спомен в съзнанието ѝ.

Изминалата зима беше най-тежката в живота ѝ. Реколтата на селото беше изгорена и повечето от животните бяха избити, за да не гладуват. Хората останаха без мляко и яйца. Тя бродеше из гората, в търсене на нещо, с което да напълни празния си стомах. Понякога имаше късмет и успяваше да открие редки треви — полски джоджен, див пелин и камфор. Ако успееше да намери купувач, ѝ даваха парче хляб и малко мас.

При едно такова търсене беше попаднала на майка с две деца. Откри ги по миризмата. Трите тела бяха вкопчени едно в друго. Гледката бе по-покъртителна от тази, която беше видяла преди малко. Телата им гниеа под парцалите, с които бяха облечени. Мравките се бореха за това, което им бяха оставили птиците. Нямаха обувки. Явно бяха тръгнали през гората, за да не умрат от глад, докато дойде лятото.

Такава картина не беше изключение. Случваше се много често.

Линес постави ръка на корема си. Ами ако вече носеше детето на Пакстон? Тогава ставаше още по-лошо. Ако заемеше мястото на госпожица Белинда, никога вече нямаше да познава бедността.

Пресвета Богородице, нима е възможно? Такава ли съдба си ми отредила?

Линес отново застина, в очакване на ново видение. Никога досега не беше имала по-голяма нужда от него. Разтревожена, тя впери очи в небето.

Не се случи нищо.

Реката бушуваше и тя сведе поглед надолу. Между пурпурите заподскача огромна жаба. Какъв ли знак беше това?

Как би могла да се хареса дебела? Щеше да има възможността да се храни винаги когато е гладна. Представи си чиния с вкусно задушено и филия хляб, от която се издига пара. После ягоди, покрити с гъста сметана. Сирене и мед, намазан върху истински пшеничен

хляб, подсладено мляко и яйчен крем. И би могла да се излежава в пухено легло. Край нея щеше да се суети прислужничка и да изпълнява желанията ѝ. Щеше да има много дрехи и придворна дама, отговаряща за прическата ѝ. Щеше да бъде достатъчно богата, за да раздава на бедните. Хората щяха да я нарекат светица.

Мария щеше да бъде доволна от нея.

Вече не ѝ бе нужно знамение. Погледът ѝ се зарея из висините.

Врабче! Врабчетата винаги ѝ носеха щастие.

Всичко беше решено. Линес погледна горката госпожица Белинда. Вече знаеше какво трябва да направи. Приблужи се към тялото, за да вземе ключа. Изобщо не видя как един ястреб закръжа над нея и погълна врабчето.

ТРЕТА ГЛАВА

Слънцето бавно потъваше зад планините. Над долината Гайяр беше настъпил последният час на деня. Спокойният тръс на Калихаб следваше прашния път, който се виеше сред лозята. Недозрелите гроздове бяха привързани към колове и образуваха море от кръстове. Ратаите ръсеха почвата с костно брашно. Всички, без изключение, вдигаха поглед към госпожицата, облечена в синьо кадифе. Две момчета дори потичаха след Калихаб.

Най-сетне градската порта се изправи пред нея. Двуетажна кула пазеше крепостта Гайяр. Някога тя беше съдбата на госпожица Белинда. Сега зовеше Линес.

— Майко Мария, ако греша, ако не си искала да бъда госпожица Белинда, моля те да ме спреш.

Линес затаи дъх, като очакваше да падне от коня или някой ангел да застане на пътя ѝ. Не се случи нищо. Страхът изпомпваше кръвта от сърцето ѝ бързо и остро. Крайниците ѝ бяха изтръпнали. Почувства топлина и студ едновременно.

Такъв страх не беше изпитала дори когато свещеникът беше запалил дървата под краката ѝ. Тя успя да се закрепил на гърба на Калихаб единствено защото бе убедена, че това е съдбата ѝ, избрана от Мария. Богородица я беше изпратила в Гайяр да се представи като госпожица Белинда. Очакваше я брак с Морган дьо Гайяр Шамберлан.

Детето ѝ, негово по закон, в сърцето ѝ щеше да бъде единствено на Пакстон. Ако всичко тръгнеше добре. Ако не престанеше да се колебае, до края на деня със сигурност щеше да виси обесена на градската порта.

Две главни улици разделяха града точно на четири. Отдалеч те изглеждаха като кръст. Замъкът беше най-чудноватата гледка, изправяла се някога пред очите ѝ. Гайяр приличаше на всички останали градове. Земята му се обработваше, жителите му бяха добре нахранени. Дори и сега, когато Франсоа, кралят на Франция, пилееше хора и пари в далечната дяволска италианска земя, селището оставаше

необезпокоено от тези събития. Линес беше чула това от хората. Военните походи в Италия представляваха безкрайни битки, подклаждани от младият крал. Причината за тях не беше известна на никого. Войната беше прекъсвана от заплахи или загадъчни затихания и после подновявана от призови за справедливост. Никой от живите не разбираше тези амбиции. Беше ясно, че младият монарх искаше да властва над Неапол и Милано, но това лесно можеше да се уреди чрез подходящ брачен съюз.

Появиха се къщите на търговците. Под прозорците на високите етажи имаше сандъчета с цветя, а долните бяха закрити с кепенци. Там бяха дюкяните, в които продаваха своята стока. Магазинчетата бяха малки. Имаше боядисани указатели, които упътваха купувачите. Мина покрай сладкарница, хлебарница, шивачница и бръснарница. После следваше конюшната, в която работеше градският ковач. Улиците бяха покрити с прах. Вече се срещаха само случайни минувачи, защото магазините бяха затворени.

Всички спираха, за да я огледат. Беше красиво и странно създание, облечена в рокля и наметка от синьо кадифе.

Жената на шивача се наведе над ухото на своята приятелка.

— Госпожицата няма обувки.

— Коя би могла да бъде?

— Погледни каква светлина струи от дългата ѝ коса.

Линес беше вирнала глава и гледаше точно напред. Калихаб, усетил края на пътуването, усили своя ход. Копитата му зачаткаха по дървения мост над рова. Когато преминаха и под арката на входната порта, той се понесе в галоп из двора.

Линес за пръв път яздеше кон и не ѝ беше лесно да го укроти. Силният му бяг разбъркваше жестоко вътрешностите ѝ и тя беше готова да крещи. Калихаб най-сетне усети това и се поуспокои. Двама от стражата поеха юздите от малките ѝ зачервени и подути ръце.

— Госпожице! — По-младият я гледаше озадачен, а по-възрастният я пое през кръста и ѝ помогна да скочи на земята. — Коя сте вие?

Сърцето ѝ биеше лудо. Линес разбираше, че беше настъпил решителният момент. Произнесла веднъж името на Белинда, за нея нямаше връщане назад. Тя наклони величествено глава, изправи рамене и на безупречен френски произнесе:

— Аз съм госпожица Белинда Сен дьо Бомари!

Чу техните възклицания и видя шокираните им изражения. Внимателно оправи кадифената си пелерина, която достигаше до кръста ѝ. Истинската Белинда очевидно беше по-ниска от нея. Колкото и да я придърпваше, роклята не успяваше да покрие босите ѝ крака, за които не успя да намери подходящи чехли.

Линес си беше избрала тази рокля и пелерина. Всичко останало от сандъка бе изгорила, за да не го открие някой и да я обвини в кражба. Дрехите, които не ѝ бяха много по мярка, можеха да предизвикат съмнения. Надяваше се да прикрие тялото си, докато се сдобие с по-подходящи.

— Надуйте тръбата — извика един от охраната към бойницата. Другият бързо поведе Калихаб към конюшните — Казвам се Мишел, госпожице — представи се русокосият млад мъж. По лицето му имаше следи от шарка, но все пак беше красив. — Последвайте ме.

Зашеметена от първоначалния си успех, Линес тръгна след него по стъпалата. Минаха покрай два каменни лъва и влязоха през огромна дървена врата. Салонът беше осветен с фенери. Босите ѝ крака, стъпвали досега върху гол камък, веднага се насладиха на чудесния килим. Войникът съобщи коя е новодошлата и прислужникът се втурна да извести своя господар.

— Оттук, госпожице. Госпожице!

Почтителното обръщение звънтеше в ушите ѝ по целия коридор, докато стигнат до централния салон. Всички я поздравяваха с уважение.

Линес никога преди не беше стъпвала в салона на феодал, макар да си го беше представяла хиляди пъти. Помещението беше голямо почти колкото катедрала. Таванът беше с височината на два, а може би и повече етажа. По средата висеше огромен стъклен полилей. Една от стените беше заета от огромна камина, която излъчваше топлина. Срещу нея имаше друга, по-малка. Дървени квадратни плочки, инкрустирани с мрамор, покриваха пода. Знамена, извезани от златна и зелена коприна, украсяваха стените. В най-отдалечената страна имаше голяма дървена врата, която водеше към кухненските помещения. На леко повдигнат подиум беше поставена дървена маса. Около нея седяха трима мъже.

Този човек трябва да е богат, колкото краля на Англия!

Коленете ѝ трепереха като тръстика на вятър. Ръцете ѝ отново бяха студени и влажни. Тримата благородници станаха. След това към нея се запъти мъжът, който щеше да промени живота ѝ. Линес веднага позна, че това е Морган Гайяр дьо Шамберлан, господарят на имението. Красивото му лице беше подпухнало. Господи, кой беше имал безразсъдството и смелостта да удари такъв човек?

Златните и черни пискюли на жакета му се полюшваха, а металните шпори подрънкваха. Най-страшен обаче беше безизразният му поглед. Той застана пред нея и започна да я разглежда с интерес. Изглежда, не вярваше на очите си.

Имаше нещо познато в него. Линес с изненада откри, че прилича на Пакстон.

Морган наблюдаваше как красивите, смутени очи на госпожицата го изучаваха. Тя изглеждаше по-хубава от миниатюрата, която той бе получил преди две години. Странно, че я бяха нарисували недотам привлекателна. Постепенно го завладя невероятната мисъл. Тя беше жива!

Кехлибареният поглед на Морган се местеше от дългата ѝ черна коса към големите сиви очи и правилен нос, а след това към чувствителните ѝ устни. Шията ѝ беше дълга и слаба. Дишането ѝ разкриваше прекрасно деколте, което заплашваше да се разкъса всеки момент.

Не, нейната красота не беше обикновената, към която се стремеше всеки съпруг. В нея имаше нещо много по-различно. Нещо, което изкушаваше и предизвикваше мисли, които нямаха нищо общо с майчинството и с децата. Нещо, което ускоряваше пулса на мъжа и затопляше кръвта му.

— Госпожица Белинда?

Линес кимна, а лицето ѝ пребледня. Приликата му с Пакстон изглеждаше жестока шега. Само дето имаше по-тъмна коса, кафяви очи и брада. Тя не разбираше как се бе случило всичко това. Сякаш трябваше да плати за красивия живот, към който се стремеше. Мария беше направила така, че Морган да прилича на нейния Пакстон.

— А вие, господине, трябва да сте Морган дьо Гайяр Шамберлан?

— Да...

В този дълъг, мъчителен момент, когато двамата за пръв път се изправяха един срещу друг, Линес се почувства страшно притеснена. Сякаш стоманено острие разкъсваше нежното ѝ сърце. Предупредителната хладина пълзеше по гърба ѝ. Искеше да я предпази от нещо, но тя не знаеше от какво.

„Майко Мария, помогни ми!“

Моментът се проточи. Мъжете стояха и чакаха обяснение.

Това са само нерви, казваше си тя. Просто беше много изплашена. Сведе поглед и колебливо преглътна. Ръцете ѝ се вкопчиха в кадифените гънки на наметката.

Морган неочаквано попита:

— Господи, какво стана с вас, госпожице? Изпратих всичките си мъже да ви търсят. Вече бяхме сигурни, че сте мъртва.

Линес отстъпи назад пред страховития му глас. Тънката ѝ длан прикри устните, готови да крещат. Страхът да не бъде разкрита, ужасът от смъртта и радостта от факта, че е жива, предизвикаха силните ѝ ридания.

— Страхувам се, че загубих всичките си рицари. Бяха посечени като животни, хванати в капан. Тези... тези дяволи ни нападнаха като ураган, зароден от утробата на нечестивия. Имах време единствено да избягам и да се скрия в гората. Чувах виковете им...

Нямаше мъж, който да устои на страха, запечатан в тези очи. Когато красивото ѝ лице пребледня и тя се олюля, Морган пристъпи и я подхвана.

— Госпожицата припадна!

Джон Шамберлан, чичото на Морган и негов настойник, извика на слисаните слуги:

— Веднага пригответе стаята на госпожицата! Някой да повика прислужницата ѝ... Онази, която пристигна вчера. Как ѝ беше името? Госпожа Клер, струва ми се?

Линес разтвори широко очи.

— Моята прислужница е тук?

— Да — отговори Морган. — Тя ще бъде зашеметена от радост, няма съмнение. Беше сигурна, че си загинала.

Морган бързо пренесе Линес през салона. Мъжете го следваха по петите. Една прислужница се спусна да търси госпожа Клер, като крещеше така, сякаш призоваваше за помощ.

Линес започна да се моли.

Клер седеше на един дюшек в стаята, която поделеше с още четири прислужнички. Върху смъкнатите ѝ рамене беше наметнато одеяло. Любезните жени от Гайяр най-сетне я бяха оставили да се наплаче до насита. Тя не успяваше да изхвърли от съзнанието си ужасите на вчерашния ден.

Не жалеше за кончината на госпожица Белинда, но и най-нищожното животно във Франция не заслужаваше такъв край. Тя бе помолила момичето да се скрие заедно с нея в храстите, но Белинда не я послуша. Отначало я беше подканила да го направи в името на своя баща, после заради скъпата ѝ майчица. Накрая беше използвала и името на Господ, но без резултат.

— За какво са ми тези рицари, питам аз? Няма да напусна удобствата на каретата си заради банда разбойници. Ако моята стража струва поне половината от монетите, които им плаща баща ми, тези крадци ще си получат заслуженото. Искам да гледам!

Клер беше ужасена от безумното упорство на момичето и от неговорчивата ѝ природа. Прислугата в Монтегрел, предишния дом на госпожица Белинда, не можеше да понася трудния ѝ характер, постоянните ѝ оплаквания и жестокостите ѝ. Колкото повече растеше, толкова повече се увеличаваха и лошите ѝ дела. Дори и собствената ѝ майка вече беше престанала да се надява, че дъщеря ѝ ще се превърне в истинска благородничка. Всички с радост очакваха заминаването ѝ, особено добрите ѝ родители.

Мисълта, че трябва да се върне в Монтегрел и да им разкаже за трагедията, я накара да заплаче още по-силно. Тя нямаше сили да направи това. Изобщо не искаше да се връща. Там бе погребала двама съпрузи. През всичките тези години еднообразието и познатите лица ѝ бяха втръснали до смърт. Беше се подготвяла две години за това пътуване. Близко два месеца се беше сбогувала с познатите си. Не ѝ се искаше всички тези сълзи и добри пожелания да са отишли напразно.

Припомни си добрия Жан, който се беше приближил до каретата.

— Нападат ни! Бягайте, за да се спасите, госпожице?

— Няма! Казвам ти, че няма да се крия!

Това бяха последните твърдоглави думи, изречени от господарката ѝ.

Клер беше решила, че предаността не я задължава и да умре с момичето. Затова беше побягнала към реката. Преплува буйните ѝ води и се скри сред папурите, за да наблюдава нападението. Беше ужасно. Имаше толкова викове и кръв...

Този спомен все още я държеше, когато вратата неочаквано се отвори. Появи се млад слуга. Лицето му беше зачервено. Очите му светеха възбудено.

— Госпожо — задъхваше се той, — вашата господарка току-що пристигна! Мисля, че е... Тя е съвсем жива!

Клер избърса малките си сини очи, сякаш за да чува по-добре.

— Какво?

— Вашата господарка, госпожо! Госпожица Белинда току-що пристигна и е в салона...

— Жива? Казваш, че Белинда е жива?

— Да, и ви очаква!

Клер никога не бе вярвала в призраци, но за нея това беше единственото обяснение. Тя беше видяла как нападат каретата. Господарката ѝ беше побягнала към реката. Беше видяла как я гони един от мъжете, как вдига меча си и го забива в младата ѝ плът. Момичето беше паднало на брега и кръвта ѝ беше напоила мъха наоколо.

— Господи, имай милост!

Лицето на момчето издаваше щастие и възбуда. Новината за пристигането на госпожицата компенсираше изгонването на Пакстон. Сега Морган може би щеше да прости на своя брат? Пакстон щеше да се върне и щяха да вдигнат огромна сватба.

— Моля ви, елате веднага, госпожо! Побързайте! Госпожицата няма търпение да ви види!

— Как е възможно? — питаше се Клер, докато ставаше.

Мозъкът ѝ беше изтръпнал от объркване. Със собствените си очи беше видяла момичето да пада като фиданка.

— Моля ви!

Клер пристъпи напред като в сън. Докато следваше момчето през двора и после по каменните стъпала към укреплението, непрекъснато клатеше глава. Това просто не можеше да бъде вярно! Сигурно я водеше да разпознае труп!

Тази мисъл я накара да спре. Мишел се обърна въпросително към нея. Закръглените ѝ ръце бяха на сърцето ѝ. Клер отново клатеше глава.

— Да не би да ме водиш, за да ми покажеш просто мъртвото ѝ тяло?

— Не, добра жено — засмя се той любезно. — Госпожицата е напълно здрава. Няма дори драскотина по нея.

Продължиха и стигнаха до дневната, после прекосиха салона и спряха пред широка дървена врата. Мишел почука и зачака. Вратата се отвори и той влезе, за да съобщи за пристигането ѝ.

Клер също влезе в стаята.

Лампите бяха запалени. В камината гореше огън. Стаята беше осветена, с изключение на нишата край прозореца. Морган и Джон Шамберлан стояха до огромното пухено легло. Кадифените му завеси бяха дръпнати и разкриваха добре гледката там.

Въпреки всичко това не беше госпожица Белинда!

Младата жена, легнала в леглото, я гледаше умолително. За момент погледите им се срещнаха и съобщението беше предадено. Мислите на Клер се залутаха из лабиринт, докато стигнаха до необходимото решение.

Тези сребристи очи имаха отблясък на крилото на сокол. Това, без съмнение, бяха най-красивите очи, които някога беше виждала. Клер веднага разбра, че която и да бе госпожицата, тя не заслужаваше да умре от нейните думи. Това я накара да изрече:

— Господарке, какво чудо е това?

Двете се прегърнаха сърдечно.

— Мислех, че сте мъртва, господарке! — Това бяха думите, които мъжете чува. На ухото ѝ прошепна: — Сега трябва да си много умна, защото и моята глава е вече в торбата!

— Не се тревожи, аз съм... — плачеше Линес. После се усети, че трябва да внимава какво говори. — Искам да кажа, че не съм...

От самото начало се виждаше, че Клер беше по-добра в измамата. Тя се отдръпна назад и продължи да нарежда със зачервени очи:

— Видях ви да бягате и да ви гони един от мъжете. Мислех, че ви е убил.

— Показах се по-бърза от него.

Джон Шамберлан се опита да си представи това.

— Надбягала си човек на кон?

— Аз... стигнах до реката и заплувах. Водата ме повлече надолу. През нощта се върнах само за да открия рицарите си посечени. — Тъгата промени очите ѝ. Тя погали нежно Клер по лицето. — Бедният Жан! Когато го намерих, беше още жив. Издъхна в ръцете ми.

Историята впечатли мъжете и особено Морган.

Клер плачеше в носната си кърпичка.

— Жан винаги е бил вашият любимец...

— А, да... Много го обичах — каза Линес, изморена от лъжите.

Морган, изглежда, не беше много доволен от това нейно изказване.

— Той ви беше като баща — промълви Клер между две хълцания.

— Вече съм дал заповед на новия главнокомандващ — каза Морган. — Телата ще бъдат открити и погребани. — Той кимна с разбиране към Линес. — Това ще стане, разбира се, след като се възстановите, госпожице.

— Телата... — прошепна Клер, като погледна разтревожена към Линес. — Телата ще бъдат открити!

Линес ѝ кимна леко, за да я успокои. Това беше неприятна задача, но трябваше да се изпълни.

— Рицарите ми заслужават най-доброто погребение — отбеляза тя. После продължи да възхвалява тяхната смелост.

Морган я гледаше и се наслаждаваше на тръпките, които пронизваха слабините му. Тя, изглежда, не съзнаваше какво влияние имаше над мъжете. Това беше най-голямата ѝ сила.

Тази мисъл го накара да се усмихне. Закле се всяка дъщеря, която тя щеше да му роди, да бъде отгледана и възпитана в манастир.

— Мишел, донеси вино — заповяда той, като прекъсна тирадата на Линес.

Морган не беше свикнал да слуша дълги изявления, особено от жени. Това му беше за първи път. Продължи обаче да я наблюдава. Когато Мишел понечи да излезе, за да изпълни заповедта, той добави:

— Донеси ми и миниатюрата на госпожица Белинда. Мисля, че е в дясното чекмедже на бюрото ми.

Миниатюрата! Всички мисли се изпариха от главата на Линес. Тя седеше абсолютно неподвижна, разбрала за пръв път в живота си какво означава да си парализиран от страх. Морган дьо Гайяр щеше да сравни чертите ѝ с тези от картината. Щеше да разбере, че тя е най-обикновена мошеничка!

Как щеше да обясни липсата на прилика? Тя търсеше лъжата, която би могла да я спаси. После погледна отчаяна към Клер.

— О, да, миниатюрата на госпожицата... — започна Клер неуверено. — Когато я рисувах, за вас беше лошо време. Спомняте ли си, госпожице?

— Да... Аз...

— Тогава бяхте болна от грип. Бедната малка Сара седеше пред художника през повечето време, защото на вас ви беше много лошо.

Тази жена беше гений!

Линес кимна ентусиазирано и започна да обяснява пристъпите на болестта. Клер само добавяше „да“ и „беше ужасно“. Вероятно се бяха увлекли, защото възрастният мъж, когото наричаха Джон, започна да ги гледа подозрително. Това принуди Линес да повиши тон, сякаш да премахне съмненията му.

Тя продължаваше да бърбори за досадната си болест, без да забелязва, че лорд Морган не я слуша. Той не откъсваше очи от нея. Гледаше я така, сякаш тя беше престъпникът, а той — палачът. Вратата се отвори и влезе прислужница. Върху подноса бяха наредени чаши и кана с вино.

Единственият недостатък на тази госпожица беше, че много говори. Както повечето мъже, Морган предпочиташе жените около него да бъдат тихи и покорни. Не би имал нищо против дори ако бяха неми. За него завинаги щеше да си остане загадка защо Господ беше дал езици на тези същества. Женските приказки бяха като въздуха. Постоянно обграждаха мъжа, без да изискват да бъдат забелязани. Тя съвсем скоро щеше да разбере кое е подобаващото ѝ място.

Морган пое чашата, без да откъсва очи от годеницата си. Линес се смути още повече, когато се появи и Мишел. Той подаде на Морган златна кутийка. Господарят я отвори и се приближи до огъня, за да му е по-светло.

— Ела да видиш това — подкани той Джон, като показваше миниатюрата. — Художникът наистина е бил бездарен. Изобщо не е

успял да улови красотата на госпожицата.

Джон я отнесе към лампата и започна старателно да сравнява картината с девойката, легнала върху леглото.

— Виждал съм децата на ратаите да рисуват по-хубави рисунки в прахта — беше заключителният му коментар.

Клер внезапно се изплаши от важността на този миг.

— Баронеса Сен дьо Бомари беше много разстроена тогава. За съжаление художникът вече си беше заминал и нищо не можеше да се направи.

Защо я гледаше така лорд Морган? Линес се чудеше дали нямаше да извика стражите си и да я изправи под гилотината заради измамата ѝ. Светлокафявите му очи се откъсваха от нея само когато отпиваше от чашата си. Стоеше до леглото и се взираше в нея. Линес си даваше вид, че не забелязва това. После се случи най-неочакваното.

Ръката на Морган се пресегна към гърдите ѝ и се плъзна по хладната кожа. Линес с мъка си пое въздух. Младият мъж изтегли златната верижка и се завзира в пръстена на Пакстон. Върху устните му се появи слаба усмивка.

— Значи носите до сърцето си моя годежен пръстен, госпожице? Това ме изненадва много приятно!

В съзнанието ѝ нахлуха мисли, които се опитваха да проумеят думите му. Морган бавно пусна пръстена, който се настани върху разлудувалото ѝ се сърце.

Той мислеше, че пръстенът на Пакстон е негов! Как беше възможно това? Господи, какво го караше да мисли, че пръстенът е от него?

Линес отмести поглед изплашена, докато лорд Морган и неговият настойник излязоха от стаята. Младият слуга също се оттегли, за да може младата господарка да си почине. Остана само Клер. Тя копнееше за удобния момент двете да си поговорят.

Линес едва ли я чуваше. С ужас си представяше как Пакстон е убил лейди Белинда. Опитваше се да си представи как силната му ръка се вдига и посича девойката. Това не беше възможно! Щеше да го види във видението си. Трябва да е бил някой от неговите хора.

Объркана и изплашена, Линес се вкопчи в това разрешение. Някой от неговите войници е убил беззащитната жена, а после му е предал пръстена. Пакстон ѝ го беше оставил, без да подозира как ще се

развият после събитията. Не можеше да мисли по друг начин, иначе щеше да изbledнее ореолът над главата на нероденото ѝ дете.

Колието я топлеше. Тя го взе и започна да се възхищава на красотата му.

— Дали лейди Белинда ще пожелае да вечеря?

Линес вдигна поглед и се усмихна на прислужницата.

Това небесно чудо ѝ беше изпратено от Светата Дева. Тя беше лейди Белинда, сгодена за лорд Морган Шамберлан от Гайяр. Нищо не можеше вече да промени това. Нищо и никой!

— Да, ако обичате. — После смело добави, освободила се от всичките си съмнения: — И ме наричайте Линес, моля! Предпочитам своето християнско име.

Жената се поклони усмихната и бързо излезе от стаята. Вратата се затвори след нея. Линес се обърна към Клер.

— Значи Линес, така ли? А коя беше до вчера?

— Линес от Соваж, проста гадателка за обикновените хора.

Клер отстъпи изплашена назад.

— Ти предсказваш бъдещето?

— Да. Моето видение ми казва, че ти си Клер от Монтегрел. Прислужвала си на болната лейди Белинда, а преди това и на нейната майка. Погребала си един... не, двама съпрузи. По-умна си от хората около теб, но едва ли си забелязала това. Имаш добро сърце, обичаш да се смееш и също като мен се ръководиш от интуицията си. Точно това ме спаси. Ти видя какво става в душата ми и не ме предаде.

Клер присви очи подозрително.

— Това сигурно го казваш на всеки?

Усмивката на Линес сякаш освети цялата стая.

— О, не, Клер от Монтегрел. — Линес се смееше, сякаш искаше да се освободи от напрежението на изминалия ден. — Когато не мога да видя нищо, тогава започвам да говоря. Вие, госпожо или господине, сте имали живот, изпълнен с тревоги и радости. Те веднага зяпват и започват да се чудят на моята сила. Виждам, че имате много оплаквания от своя живот... Те започват да споделят с мен. Тогава аз казвам: но вие забравяте, че често сте били и щастливи. Точно сега ви виждам да се смееете и да прегръщате... Чакай да видя по-добре. Кой е този? Виждам само един добър човек, когото обичате. После те ми казват името му, учудени от моите способности. Накрая казвам:

Виждам, че сте загубили някой много близък за вас човек. Те, разбира се, кимват и ми доверяват, че това е била тяхната майка или сестра. Тогава им казвам, че те ми се обаждат от небето, че искат да облекча мъката им и че един ден те ще отидат при тях. — Тънките й вежди се извиха закачливо над сребристите й очи. — Тогава, когато ми се покланят доволни, добавям най-важното.

— О, и какво е то?

— Дължите ми пет дуката!

Клер отметна червенокосата си глава назад и се разсмя. Двете жени се смееха и се прегръщаха. Между тях се зароди топло приятелство, предизвикано преди всичко от необходимостта и едва след това закрепено от взаимната обич и доверие. Добрите чувства се появиха през нощта, когато Линес започна да разказва своята необикновена история.

Веднага след като напуснаха стаята на госпожицата, Джон започна да увещава Морган.

— Това променя всичко. Ще изпратя слуги след Пакстон да го върнат веднага.

Морган изкачи последното стъпало и закрачи по коридора към големия салон.

— Няма да направиш нищо такова! — заяви твърдо той.

— Какво?

— Чу добре какво казах!

Джон избърза напред, за да види лицето на своя племенник. Въпреки тъмнината добре се забелязваха решително свитите му устни.

— Но госпожицата е жива!

— Не и благодарение на скъпия ми брат!

— Почакай, Морган! Ти прогони Пакстон, защото мислеше, че той е причина за нейната смърт. Сега откриваме, че благодарение на Господ или на съдбата тя е жива и здрава. Нещо повече, тя вече е на сигурно място сред нас. Той не е извършил нищо...

— Така ли? — Гласът на Морган се снижи заплашително. — Не е ли истина, че жаждата му за женска плът го отдели от битката?

Джон не искаше да споменава, че похотта на Пакстон не можеше да се сравни с тази на Морган. При това Пакстон беше много по-придирчив към жените си, за разлика от Морган, който посягаше на всяко покорно същество.

— Битката вече е била свършила. Ти знаеш много добре, че Пакстон не би оставил хората си сами. Той е превъзходен войник. Дори кралят го извика да се бие в Италия. Това ти е добре известно, Морган!

— Смел бил — присви устни Морган. — Дори това да е вярно, веднага след битката той се е отклонил. Не е тръгнал да търси моята жена. Вярно, че е жива, но можеше и да загине, само заради гнусната му похот. А ти искаш да му простя? Не! — Той заклати упорито глава. — Това няма да стане никога!

Джон последва Морган в големия салон. Той трябваше да убеди племенника си, че греши. Дори и да оставеше настрана своята привързаност към Пакстон, той не заслужаваше да бъде прогонен. Нещо повече, Гайяр се нуждаеше от Пакстон. Морган също имаше нужда от него. Ако не за друго, поне заради превъзходните способности на Пакстон да се грижи за лозарската реколта. През последните пет години беше станал един от най-добрите в страната. Като по-млад, Пакстон се беше заел да изучава бойните умения. Напоследък обаче се беше посветил на изкуството да се прави вино. И наистина беше станал много добър. Той копнееше за мига, когато щеше да бъде провъзгласен мирът между Франция и Италия. Много добре знаеше какво да прави след това със земите си.

Три дълги години Пакстон се беше учил на трудното изкуство да се прави хубаво вино. Беше търсил съветите на специалисти от чужбина, беше прочел всеки ред, написан по въпроса. Беше внедрил модерни технологии за култивиране на земята на Гайяр, научи се как максимално да се възползва от дъжда, построи по-ефикасна винарска преса. Беше убедил Морган да закупи по-скъпите английски бурета и най-важното: беше определял най-добрата дата за събиране на реколтата. От това виното ставаше сладко или силно, горчиво или тръпчиво. От този ден зависеше богатството или бедността.

Богатството или бедността на Морган.

Благосъстоянието на целия град се крепеше върху усилията и способностите на Пакстон. Джон би могъл да ги поддържа в негово отсъствие, но не за повече от година-две. Той не би могъл да работи все така усилено. Гайяр не би могъл да се развива без уменията на Пакстон.

Морган никога не би могъл да се справи с това.

Възрастният мъж приседна на тапицираната с кадифе пейка. Историята за любовта и омразата между Морган и Пакстон би могла да запълни томовете. Баща им беше починал още когато двете момчета прохождаха. Джон не се съмняваше, че нещата щяха да бъдат различни, ако възрастният господар беше жив. Той щеше да балансира везните, на които съдбата предлагаше изобилие за Морган. По някаква причина майка им предпочиташе него. От деня на раждането на близнаците, тя беше изляла цялата си майчина любов единствено върху главата на Морган. Понякога подхвърляше по някоя троха и на Пакстон, но това не беше достатъчно. Всички виждаха, че това не беше достатъчно.

Всеки, включително и той самият, се бяха опитали да подобрят нещата. Така, по някакъв странен начин, Пакстон беше получил обичта на хората. Морган притежаваше всичко останало. А всичко останало беше Гайяр.

Като първороден син, Морган наследи най-богатата земя в региона, древния замък и лозарските масиви. Пакстон нямаше нищо друго, освен своето рицарство и позицията, която си беше извоювал като майстор — винар. Още от времето, когато бяха деца, Пакстон работеше повече. Колкото по-малко имаше, толкова по-упорит ставаше. Усърдието му го превърна в най-изкусния войн на южна Франция и най-кадърния винар на страната. За разлика от своя брат Пакстон беше усмихнат, добър, работлив и умен. За него всеки беше готов на всичко, независимо дали трябваше са бие с него, или просто да се забавлява. Пакстон винаги успяваше да намери разрешението на проблемите много преди другите. Така Пакстон засенчваше Морган. Оттам тръгваха и проблемите.

Не че Морган беше лош човек. Той просто не беше толкова добър.

— Морган — прекъсна тишината Джон, — независимо от всичко, което се е случило между вас двамата, Пакстон е твой брат. Аз знам, че ти все още го обичаш и винаги ще го обичаш!

Морган не отрече това. Той се загледа в пламъка на камината и дълго мълча. Накрая направи своето признание с омекнал тон:

— Любов? Може би, чичо, може би! Въпреки че тези братски сантименталности винаги са ми тежали. — Той поклати глава. — Колкото и да е голям Гайяр, никога няма да е достатъчен и за двамата.

И никога не е бил. Не ме е грижа за винарските му умения. Не ти ли е минавало през ум, че направих услуга на брат си, като го прогоних? Да! През целия си живот той се бореше за нещо, което не можеше да има. Най-сетне го освободих. — Морган продължи разгорещен: — Гайяр е мой, защото съм първороден син. Той ще премине в ръцете на синовете, които ще ми роди онази госпожица горе. — Тази мисъл го развесели и той неочаквано се разсмя. — Щеше да ми достави огромно удоволствие да видя завистта в очите му. Братската ми любов е достатъчно голяма, за да му спестя това.

Двамата се приближиха до масата. Морган наля вино в чашите и вдигна тост.

— За тебе, Пакстон, където и да те е завлякла съдбата. Може да си намерил съкровище и щастие, може да живееш дълго и добре. Само за едно нещо се моля: не искам никога повече да чувам твоето име!

Въпреки това той чу името на брат си. Това се случи в деня на сватбата му, две седмици по-късно. Дойде от най-неочакваното място. След като рицарите бяха открити и надлежно погребани, Белинда, която изискваше да я наричат просто Линес, пожела да ѝ дадат време да подготви новия си гардероб. Въпреки че това отлагаше церемонията, Морган беше отстъпил. Краят на този период вече приключваше. Това подобряваше настроението му. За последен път се изкачваше сам към своите стаи. Морган отпрати Франсоа, своя слуга, и започна да се съблича сам.

Тя гледаше през прозореца. Той усети най-после аромата на люляк, който се излъчваше от нея. Линес се къпеше всеки ден в реката. За да не се заплитат косите ѝ, ги мажеше с люляково масло. Този аромат постоянно го преследваше и на моменти дори го подлудяваше. Морган се огледа. Откри я, когато тя излезе от сенките.

— Линес — прегърна я той. Почувства нежното ѝ тяло под робата в бяло и златно. Веднага усети, че е изплашена от нещо. Очите ѝ бяха разширени от страх, лицето ѝ беше пребледняло, а устните ѝ изглеждаха почервени от обикновено. Тя придърпа робата към себе си, но косата се спускаше свободно до кръста ѝ. Видът ѝ го накара да смекчи тона си. — Какво има? Да не би да те е страх, че си видяла годеника си в нощта преди сватбата?

— Трябва да говоря с тебе.

— Да? — Загрижеността му се примеси с подозрителност.

Беше се научил да бъде внимателен с чувствата на жените.

Погледът ѝ се спря на лицето му.

— Днес Мишел изнесе един сандък. Един голям, ръчно изработен сандък. Когато го видях, пред мен се появи един мъж... Искam да кажа във видението ми.

— Твоето видение — възкликна Морган раздразнен и заинтересуван едновременно.

Всички слуги говореха единствено за странните способности на своята господарка. Двамата никога не бяха обсъждали това. И така беше по-добре. Не беше станало дума за тези нейни способности, когато бяха обсъждали брачния договор, иначе нямаше да има такъв. Само това оставаше, жена му да бъде с размътен мозък.

— Мишел ми каза, че имаш брат. Казва се... Пакстон. Нан и Филипа, моите прислужнички, потвърдиха това. Заведоха ме да видя регистъра на Гайяр. Името му е написано там. Мишел ми каза, че той е бил прогонен заради... мене?

Морган се взираше в горещото безпокойство на тези сребристи очи. Наистина ли беше толкова мекосърдечна, че да се тревожи за човек, когото дори не беше видяла?

Да, така беше. Това размекна още повече сърцето му.

Морган се обърна настрана, като се опита да прогони трепета, предизвикан от нейната близост.

— Милейди, вие не трябва да се тревожите за моя брат!

— Вярно ли е това? Милорд, кажете ми истина ли е?

Във въпроса ѝ имаше отчаяние.

— Да, истина е. Въпреки че не вие сте причината за този раздор, милейди. Войната между нас е започнала в деня на нашето раждане. Разбира се, понякога беше прекъсвана от смях и закачки, дори от добри чувства. Но между нас винаги е съществувало това тежко... съперничество. Той ми служеше. Беше много добър и в производството на вино, но славата идваше от изкуството му на боец. Затова го изпратих да ви търси. Вместо това той намерил някаква... вещица и прекарал нощта с нея. — Морган махна раздразнен с ръка. — Това не мога да му простя, но вие нямате никаква вина за случилото се. А сега — заповяда той, — не искам да чувам повече неговото име!

Мислите на Линес закръжиха около това обяснение. Мъжът, който я бе видял с Пакстон, не би могъл да я разпознае. Но не това я

тревожеше сега.

Морган започна да се съблича на светлината на огъня. Той свали колана, тежката си пелерина и ботушите си. Наля си вино и го изпи на един дъх. После отново напълни чашата и се обърна назад към Линес.

Тя се беше оттеглила отново в сенките.

Притискаше се към студената каменна стена. Това беше невъзможно! Морган засенчваше живота на Пакстон, а тя беше неговата магьосница. Беше помолила Морган да изчакат със сватбата, за да се убеди, че носи детето на Пакстон. Сега вече не се съмняваше в това.

Пръстенът до сърцето я изгаряше. Тя трябваше да научи истината.

— Гodeжният пръстен, който ми изпрати. Отдавна ли е във вашето семейство?

Морган винаги се беше чудил как умее неочаквано да променя темите на разговор.

— Не. Майка ми ги е поръчала, когато сме се родили.

— Поръчала ги е?

— За Пакстон и за мене.

Това обясняваше всичко. Значи имаше два пръстена. Онзи на Белинда вероятно е бил откраднат. Пакстон ѝ беше дал своя.

Морган се обърна към камината и се замисли. Пакстон все още носеше своя пръстен. Не беше го дал на първата си жена. Тази вещ беше единствената, която някога бе получил от майка им. Явно го пазеше като скъпа реликва. Той не знаеше истината за бижутата. Джон му беше признал един ден, че майка му била направила само един пръстен. За него. Пакстон отново бил пренебрегнат. Тогава се намесил баща им и настоял да се направи пръстен и за другото момче. Майка му възразила, че Пакстон надали ще доживее, за да се сгоди и немало смисъл да се харчат. Джон му беше казал, че тогава тя за пръв път изказала на глас мислите си. Баща им бил бесен да чуе това. Той заповядал да се направят два пръстена и я накарал да се закълне, че никога повече няма да говори така пред него.

Сега, когато Дева Мария я призоваваше открито да избира, Линес плачеше безутешно. Въпреки че вече беше късно за избор. Тя трябваше да приеме или да откаже богатството и сигурността за своя нероден син. Той щеше да бъде следващият господар на Гайяр, на тази

прекрасна земя. Можеше да избяга в тъмната нощ, следвана от всичките стражи на Морган. Тогава трябваше да живее в мизерия и нищета, в очакване на една мечта, наречена Пакстон.

Никога нямаше да го открие. Мишел ѝ беше казал, че куфарите му са пренесени във френския двор. Той вече беше при краля, за да приеме следващото си задължение. Армията вече настъпваше към Милано. Дори и да успееше да стигне до онзи далечен дворец, можеше ли да рискува живота на детето си с неизвестностите по пътя? Щяха да минат години, докато се върне. Така я беше уверил Мишел. Годините на бедност и нищета щяха да я унищожат.

Морган се приближи и застана пред нея. Нежно избърса сълзите, които капеха от очите ѝ, и вдъхна от сладостта ѝ. Повдигна брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ.

Тя нямаше друг изход.

В момента, когато устните му се сляха с нейните, черен воал покри сърцето и душата ѝ. Тази тъмнина беше бъдещето ѝ. Бъдеще, подплатено с богатство и изобилие, но вгорчено от липсата на споделената любов и копнежа по нея.

Това беше бъдеще без мечти.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шест години по-късно...

Напуснала Гайяр, реката се извиваше към ниските планини, където лозята отстъпваха пред гората. Скалите, огромните гранитни блокове и грамадните дървета стесняваха нейното корито. Бръшлян и мъхове покриваха заоблените речни камъни. Проточваха се нагоре към надвисналите клони и превръщаха пейзажа в изумруденозелен. Звуците също бяха необичайни. Далече пред тях, когато вече приближаваха Гайяр, сякаш се дочуваше смях.

Пакстон спря коня си. Танцът на животното замря и отстъпи място на звуковете, които се насладваха над долината и се превръщаха във вълшебни вибрации. По устните му заигра усмивка.

— Чувате ли — обърна се той към своите рицари, Симон и Уилямс. Те бяха спрели край него. — Сякаш някой се бори с пенливите пролетни води? Звучи като жена...

Генерал Пакстон дьо Шамберлан и двамата му рицари бяха яздили от Флоренция до Гайяр цели две седмици. Тази сутрин най-сетне бяха стигнали целта си. Пакстон изгаряше от желание да се гмурне в студените дълбини на реката. Трябваше да се освежи, преди да се представи в замъка. Само Морган знаеше за пристигането му. Двата бяха решили да запазят в тайна своето сдобряване, за да изненадат чичо Джон за неговия шейсети рожден ден.

Пакстон изгаряше от нетърпение да види възрастния човек.

— Да — отговори Симон. Усетил намерението на Пакстон, той изгледа въпросително своя приятел. — Милорд, предполагам нямаш намерение да се изкъпеш в тези студени води? Онази река, за която ни говореше, е топла, чиста и привлекателна.

— Симон, ти си един стар разглезен мърморко! — Пакстон се разсмя и пришпори коня си към реката. Хората му го последваха. — Мирът те е направил мекушав. Не ми казвай, че най-смелият ми рицар трепери само при мисълта за студената вода?

— Не при мисълта, милорд...

Слънцето блестеше ярко и осветяваше пръските, предизвикани от Линес и петгодишния ѝ син Жан-Люк. Клер седеше на покрития с мъх бряг. Тя тръпнеше от студ само като ги гледаше как плуват и подскачат из водата. Много отдавна Линес се беше противопоставила категорично на цялото домакинство. Още преди да проходи, тя водеше детето на реката. Сега Жан-Люк плуваше като риба, точно като майка си. Лорд Морган никога не беше възразявал срещу това. Нито преди, нито сега. Той обожаваше съпругата и сина си и ги глезеше. За него те винаги имаха право.

През дърветата отзад се дочу тропот от тежки конски копита. Клер извърна глава и видя да се приближават трима ездаци. Светлосините ѝ очи затърсиха паникьосано господарката. Линес и Жан-Люк плуваха голи.

— Милейди, идват някакви конници!

Линес беше доста далеч, а и буйните планински води ѝ пречеха да чуе този вик.

Клер се обърна, за да прецени приближаващите се. Те не бяха просто мъже. Видът им беше такъв, сякаш се бяха били дни наред. Като някоя страхливка, Клер се сви зад храстите. Незабелязана, тя можеше да изтича за помощ, ако се наложеше.

Най-сетне у дома!

Пакстон гледаше към водата. Той беше открил източника на вълшебния смях. Там плуваше млада жена. Детето, без съмнение, беше неин син. Без да съзнава, че я гледат, тя подхвърляше момчето. То свиваше колене към гърдите си и отскачаше, като се смееше от сърце. Пакстон не можеше да чуе какво си подвикваха един на друг, но момчето започна да плува към брега. Майка му се отдалечи.

— Милорд, сякаш познавате тази жена — отбеляза ухилен Уилямс.

— Да — отговори усмихнат Пакстон, докато сваляше кожените си ръкавици. — Сигурно въображението ми си прави шега с мен. Тя много прилича на една, която познавах някога.

Пакстон се усмихна на спомена за вълшебното същество, което беше променило живота му. Линес! Младата девица със сребристи очи, дълги коси и гъвкаво тяло беше много подходяща за мечтите на един мъж. Винаги щеше да помни своята Линес.

През всичките тези години той не беше преставал да я търси. В първите седмици след напускането на Гайяр беше изпратил свои хора из съседните селища. Всеки път, когато се беше връщал от чужбина, беше прибягвал до същата мярка. Неизменно винаги без успех. Сякаш беше изчезнала от лицето на земята. Пакстон вече беше свикнал да мисли за нея като за същество, създадено, за да владее единствено сънищата и мечтите му. Онази нощ му бе спестила живот, изпълнен с обида, огорчение и ревност.

Линес го беше спасила.

Пакстон бе сигурен, че ще я вижда във всяка жена. Както сега. И все пак, колкото красива и изкусителна да беше другата, тя винаги щеше да бледнее пред спомена за Линес.

Пакстон скочи от коня замислен.

— Какво ще кажеш ти и Симон да намерите друго място за своята баня?

Усмихнати и разбиращи, двамата обърнаха конете си и изчезнаха сред дърветата. Пакстон махна юздата на своя красив кон и му позволи да се приближи до водата. След като хвърли на земята колана и сабята си, Пакстон започна да сваля тежката си ризница. Основната му грешка беше, че бе загърбил реката.

Това беше някой варварин. Може би сарацин или мъдрец?

Крачетата на Жан-Люк стъпиха върху тинестото дъно и се насочиха към мястото, където беше оставил сабята си. Вдигнал оръжието си, момчето извика към рицаря:

— Обърни се, варварино, и се пригответи да се биеш с мене!

Пакстон се извърна стреснат. Тежкият му поглед прониза момчето. То стигаше едва до кръста му, беше съвсем голо и очевидно искаше да го пониже. С дървена сабя, разбира се. Детето имаше светлокестенява коса и тъмносини очи. Красиво момче и много смело.

Клер се измъкна от храсталаците и се спусна да помага на детето. Когато видя, че рицарят се забавлява, тя се закова на място. Той се наведе, взе меча си и го измъкна от обсипаната със скъпоценни камъни ножница. Слънчевите лъчи веднага откриха металното острие и проблеснаха весело. Рицарят се усмихваше, но момчето беше сериозно. То продължаваше да стиска здраво своето оръжие.

— Преди да пролеем кръв, млади човече, кажи ми с какво навлякох твоя гняв?

— Ти гледаше майка ми!

— Твоята майка е красива жена — отговори той с едва потиснат смях. — Сигурно много мъже гледат в нея?

— Да — призна детето, — но тя е гола. — То погледна към реката, в която майка му плуваше всеки ден. Като се обърна към рицаря, момчето подчерта всеизвестния факт: — Ти не можеш да я гледаш, докато е гола!

Пакстон отметна глава назад и гръмко се разсмя.

— Разбирам. Съгласен съм с теб, млади момко. Как ти е името?

— Аз съм Жан-Люк.

По красивото лице на странника премина изненада.

— Жан-Люк? Да не би да си младият господар на Гайяр, Жан-Люк дьо Шамберлан?

— Да!

Изражението на Пакстон веднага се промени.

— Ти си синът на моя брат! Жан-Люк, аз съм чичо ти, Пакстон!

— Моят чичо? — Очите на момчето се разшириха от възхищение. Джон и баща му често бяха говорили за него като за чудо. Той самият винаги си го беше представял като рицар от приказките, като най-благородния и смел човек, който можеше да се сравни с Ланселот, Давид или Аполон.

— Баща ми и Джон постоянно говорят за тебе! Джон казва, че си много известен и си най-добрият рицар на три държави. Вярно ли е това, милорд?

Пакстон стоеше и го наблюдаваше. Сега откриваше фамилни черти в лицето му. Чудеше се дали Морган се примирява с това, че със светлите си коси и тъмносините си очи, момчето прилича повече на него самия, отколкото на баща си.

— Виж — отговори той, като приклепна на едно коляно, — не съм се бил с рицарите на три държави, за да знам това.

Въпреки че се чувстваше точно така. Как само жадуваше за мир. Тежките битки му бяха дотегнали. Най-сетне бяха извоювали жадуваната от крал Франсоа победа. Монархът го беше възнаградил с огромно парче земя в Елзас. Той възнамеряваше да я превърне в най-богатата лозарска провинция на Франция. Ако мечтите му станеха реалност, той щеше да стане херцогът на Милано.

— Мисля да се изкъпя. После ще се облека, за да се срещна с баща ти. Ще дойдеш ли с мен?

— Да!

Момчето беше много добре развито за възрастта си. Пакстон се засмя, но звукът замря в гърлото му, когато видя бавачката. Жената беше сложила ръце на устата си и го гледаше разтревожена. Сякаш беше отрязал главата на момчето.

— Добре ли сте, мадам?

Тя кимна бавно.

— Ще взема племенника си с мен. Двамата ще се представим в Гайяр. — Той млъкна и после изстреля: — За Бога, жено, какво си ме зяпнала така?

Клер бавно преглътна.

— Аз... Аз просто си спомних нещо. Аз...

— Да?

Напълно онемяла, Клер заклати глава безпомощно.

Пакстон се чудеше дали да се смее, или да удари жената по главата. Той не направи нито едното, нито другото. Жан-Люк бързо навлече туниката, след това обу чорапите и ботушите си. Като стискаше сабята си, той забърза след Пакстон, който прибираще коня от водата.

Пакстон хвърли последен поглед към жената, която беше съпруга на Морган. Тя плуваше срещу течението. Плавни, силни загребвания я придвижваха напред. Беше красива. Отново го завладя чувството, че я познава. Морган беше щастлив човек. Чудеше се що за съпруг беше.

— Значи госпожата е твоя майка?

Жан-Люк кимна.

Пакстон познаваше добре момчетата.

— Жан-Люк, ти изглеждаш силен и схватлив. Ще имаш ли нещо против да яздиш Тасмани, моя кон? Изморих се на това седло.

Жан-Люк не можеше да повярва на късмета си. Никой, дори и баща му, не му беше позволявал да язди боен кон.

— Ще ми разрешиш ли?

— Ще ми направиш услуга, племеннико — каза той, като повдигна момчето и го настави на седлото.

Клер наблюдаваше как двамата изчезват сред дърветата. Сърцето ѝ биеше лудо, докато съзнанието ѝ търсеше ясна мисъл.

Господи, имай милост!

През всичките тези години Линес беше убедила нея, Джон и отец Гейли, тези, които знаеха истината, че никога нямаше да бъдат разобличени. Тя винаги беше вярвала в това. Дори когато Джон случайно беше открил истината, беше предпочел да замълчи. Беше невъзможно да предадеш някого, когото обичаш.

А всички обичаха Линес.

Първо Линес имаше видения. Никой не се съмняваше вече в това. Дори тя, старата недоверчива жена, вече вярваше в това. Сигурно се беше научила през годините на нищета, но все пак това беше чудо. Ето, она ден тя внезапно се беше спряла по средата на кухнята. Всички бяха чули възклицанието ѝ.

— Точно сега Жан-Люк падна от дървото!

— Наранил ли се е? — беше попитала Вивиан разтревожена.

Линес беше поклатила глава.

— Не. Само е охлузил коленете и дланите си. Това е всичко.

Малко след това момчето беше връхлетяло в кухнята, за да го промият. Линес винаги познаваше кога ще има буря. Джон и Морган се съобразяваха с това.

Тази далновидност на Линес беше съчетана с мъдрост и добро сърце. Някак успяваше винаги да успокои Морган, когато беше вбесен. Да помогне на Джон, когато беше загрижен за благосъстоянието на Гайяр. Отец Гейли винаги се възхищаваше на нейния идеализъм. Децата от селището винаги бяха щастливи край нея. Винаги намираше време да изслуша оплакванията на хората и да облекчи болката им.

Въпреки дарбите си Линес никога не се възгордя. Она ден я беше заварила да седи наред поляната с няколко жени. Виеше венец от маргаритки и ги съветваше как да направят чаршафите си по-бели. Така хората усещаха божествения ѝ дар, но я приемаха и обичаха като една от тях.

През всичките тези години страхът, че може да бъде разобличена, беше изчезвал ден след ден. Вече не говореха за това дори когато пишеха онези писма до барон и баронеса дьо Бомари. До днес, когато се беше завърнал генерал Пакстон дьо Шамберлан.

Може би той щеше да си спомни за нея? Все пак, след толкова много битки, споменът му беше избледнял? Това е била само една нощ.

Човек като него със сигурност беше спал с хиляди жени. А Линес тогава е била толкова млада...

Що се отнасяше до нея, тя едва ли би забравила... Линес доплува до брега и се измъкна бързо от водата.

— Направо съм вдървена от студ — каза тя. — Не трябваше да оставам толкова дълго във водата. Няма да успея да се стопля до вечерята. Къде са дрехите ми?

Клер се приближи до нея с кърпа и с роклята ѝ в ръка. Ръцете ѝ още трепереха. Не знаеше какво да каже. Ако лорд Пакстон си спомнеше за нея, нищо не можеше да ги спаси. Тя трябваше да я предупреди. Трябваше да направи нещо!

Линес се наведе напред и тръсна тежката си коса. Започна да разтрива вкочаненото си тяло. После се избърса ѝ обви раменете си с топлата кърпа. Пристъпи към мястото, огряно от слънцето, разтреперана.

— Никога няма да се стопля — отбеляза тя, като се смееше.

Навлече набързо бельото и роклята си. Обърна се с гръб към Клер, за да може тя да закопчае копчетата.

Погледът ѝ беше зареян към реката, която толкова много обичаше. Откъм долното течение се дочу мъжки смях. Линес се чудеше кой още е дръзнал да се гмурка в нейните ледени дълбини.

Клер кършеше ръце отчаяна. Как би могла да ѝ каже какво беше видяла преди малко? Пакстон Гайяр дьо Шамберлан от плът и кръв.

Тя нямаше да ѝ повярва. Лорд Морган и Джон я бяха убедили, че Пакстон никога нямаше отново да се появи в Гайяр. Всяко от писмата на Пакстон беше хвърляло съмнение върху това, но лорд Морган винаги беше категоричен.

— Няма да го моля за прошка! Никога няма да му се моля!

— Но защо тогава си пишете — чудеше се Джон. — Господи, Морган, ти трябва да потърсиш съветите му за лозята! Вече съм стар. Не мога да работя толкова много. Когато умра, ще ти бъде необходима помощта на Пакстон. Направи го заради мене! Искам да го видя още веднъж, преди да склопя очи.

— Ах, ти, чудато старче — възразяваше му Морган. — Ти ще надживееш всички нас!

Линес не мислеше, че някога ще види Пакстон отново.

— Имам Жан-Люк и нашата единствена нощ, която вечно ще пазя в сърцето си. Това е достатъчно, Клер — казваше тя.

Така беше по-добре, защото Клер знаеше, че Линес постоянно мечтае за него. Никой не можеше да предвиди нещастията, които щяха да последват, след като Линес бъде представена на този низвергнат брат.

А бурята вече се задаваше на хоризонта.

Линес привърза коси със златната си панделка и попита:

— Къде избяга Жан-Люк? В дървеното си укрепление ли?

Момчето и неговите приятели буквално живееха в гората. Те я познаваха по-добре и от рицарите. Нейният син знаеше на кое дърво можеха да се покачат, на кое има гнездо на чучулига или на катерица. Знаеше къде живеят зайците и къде таралежите трупат запаси за зимата. Обичаше да посещава любимите на сърните поляни. Гората беше негов дом. Така и трябваше да бъде с момчетата.

Клер се огледа разтревожена.

— Милейди...

Колебанието в гласа на прислужницата разтревожи Линес. Тя се обърна и се взря в лицето ѝ.

— Какво има, Клер?

— Милейди, трябва да ти кажа нещо. Няма да повярваш, но...

Клер млькна, защото от гората зад тях се разнесоха мъжки смях, чаткане на копита и стъпки от тежки ботуши. Клер се обърна натам. Линес се изправи, като загръщаше плътно тялото си със златната роба.

Отначало се появи Морган. Искаше да бъде сигурен, че съпругата му е облечена. Много отдавна той беше предупредил мъжете и момчетата от Гайяр, че никой не трябва да гледа как плува лейди Линес. В противен случай щеше да бъде прогонен, а земите му — конфискувани. Заплахата му беше сериозна и вече четири лета никой не беше дръзнал да пристъпи неговата заповед.

Получил вестта, че брат му е пристигнал, Морган веднага беше тръгнал да го посрещне. След изминалите шест години той откриваше малко промени във външния му вид. Всъщност и двамата малко се бяха изменили. Писмата, които си разменяха, бяха съхранили тайните им. Враждебността и омразата вече ги нямаше. Двамата мъже сега можеха да се прегърнат щастливи, че се виждат, както подобава на братя.

Видимо доволен, Морган спря поглед върху младежката фигура на жена си. Робата обгръщаше плътното тялото ѝ. Дългите ръкави прикриваха ръцете, а деколтето ѝ беше прекалено високо. Косите ѝ бяха скромно прибрани на тила.

— Милейди, имам голяма изненада за теб. — Той се обърна назад към гората и извика: Ела да се запознаеш със съпругата ми, братко!

Тези думи я озадачиха, но скоро пред нея застанаха Пакстон и Жан-Люк. За момент Линес помисли, че сънува. Но не, това наистина беше Пакстон.

Шестте години го бяха променили. Косата му беше светлокестенява. Беше облечен в кафяв жакет и панталони в същия цвят. Ботушите и коланът му също бяха кафяви. Изглеждаше ѝ по-силен и по-висок, въпреки че си го спомняше много добре. Линес познаваше всяка извивка на лицето и тялото му. Сърцето ѝ беше съхранило всички сенки на красивите му тъмни очи. Знаеше всичко това, защото Пакстон се явяваше всяка нощ в сънищата ѝ.

Линес не можеше да си поеме дъх. Ръцете ѝ станаха влажни и лепкави. Сърцето ѝ биеше, сякаш беше тичала. Вече се чудеше дали няма да припадне.

Усмивката на младия мъж изчезна в момента, в който разбра коя е тази жена. Погледът му обхождаше фигурата ѝ. Търсеше нещо, което да му подсказже, че това не е тя. Пред него не стоеше онова невинно създание от гората. Това беше съпругата на неговия брат, Линес.

— Пакстон! — Морган го удари по гърба. — За мен е голяма чест да ти представя съпругата си. Това е лейди Белинда, въпреки че предпочита да я наричаме Линес. — После се обърна към нея и продължи: — Милейди, това е изчезналият ми прочут брат, генерал Пакстон дьо Шамберлан.

В ушите на Пакстон нещо ужасно звънеше. Той успя само да чуе името ѝ, но все още не можеше да повярва. Линес! Съпругата на брат му! Тя беше все така хубава, каквато я помнеше. Дори по-красива. Влажната ѝ коса беше пристегната със златна панделка, която подчертаваше изразителността на сребристите ѝ очи. Деликатните ѝ келтски черти бяха загубили остротата на младостта. Майчинството и времето ги бяха омекотили. Линес!

— Милорд, за мене е чест — каза тя само защото тишината се беше проточила много дълго. Неговият отговор можеше да я лиши завинаги от Жан-Люк и от този живот. Очакването на присъдата притискаше всеки неин нерв. Ужасът почти подкосяваше краката ѝ.

Пакстон мълчаливо се приближи до нея, сякаш очакваше всеки момент да открие, че е сгрешил. Линес, съпругата на брат му!

Огромната му топла ръка се пресегна и пое нейната студена длан. Линес усети устните му и затвори очи. Трябваше да потисне порива да се хвърли в прегръдките му. Пакстон се поклони и отрони:

— Милейди...

Клер се приближи до Линес, за да ѝ предложи безмълвна опора. Двете жени сплетоха ръце. Жан-Люк беше онзи, който я спаси. Или тя поне си мислеше така. Той се втурна към майка си, прегърна я през кръста и занарежда въодушевен:

— Мамо, чичо Пакстон ми позволи да яздя неговия кон!

— Така ли? — успя да промълви тя.

— Да! — Момчето се обърна назад усмихнато. — Нали, чичо Пакстон? Той каза, че ще ме учи да яздя. Вече съм достатъчно силен.

Морган се разсмя и започна да разказва на момчето, че чичо му е най-добрият ездач на света и знае за конете повече от самия Бог. Морган сипеше комплименти за познанията на Пакстон относно войната, конете и лозята. Сякаш никога не беше гонил брат си и винаги се беше възхищавал от него. Линес и Пакстон стояха притихнали, объркани от своите противоречиви чувства.

Тя усети точно мига, когато той разбра всичко. Погледът на тъмните му очи се спря върху Жан-Люк. Очите му се разшириха разбиращо, преди да я погледне въпросително. Линес се паникьоса. Опита се да прикрие това и отмести поглед.

— Пакстон — питаше го Морган, — не е ли чудесен синът ми? В него има всичко, което може да иска един мъж. — Жан-Люк се усмихна, зарадван от похвалата на баща си. Морган разроши косите му с обич. — Момчето е умно. Какъвто винаги си бил и ти.

Когато я погледнаха, тъмните очи станаха още по-мрачни.

— Чете гладко на френски, започна да учи и латински. С математиката се справя отлично — изреждаше Морган, сякаш щеше да се пръсне от бащинска гордост. Линес винаги се беше учудвала от дълбоката любов на Морган към Жан-Люк. — Няма друго момче в

Гайяр, което да стреля по-добре от него. Къде е лъкът ти, синко? Той е по-висок от тебе, но това не ти пречи да стреляш точно, нали? — Момчето кимна — О, сина ми...

Пакстон изгледа усмихнатия Морган. За момент си помисли, че брат му е открил друг начин, за да го унижи отново. После видя, че той е искрен в чувствата си.

Тъмният поглед отново се спря на Линес.

— На колко години е Жан-Люк? — попита Пакстон, като се насили да се усмихне. — Седем? Осем?

Жан-Люк беше безкрайно поласкан, че чичо му го смята за по-възрастен.

— На пет години съм, чичо!

— На пет? Сигурно скоро ще навършиш шест?

— Този месец — съобщи момчето, гордо, че чичо му така лесно отгатва нещата. — На петнадесети май. Татко ми е обещал пони!

Мислите на Пакстон запрепусаха около тези цифри. Той знаеше точно датата на своето прогонване. Това беше на другия ден, след като беше преспал със своето вълшебно момиче. Момчето беше родено девет месеца след този ден.

Пакстон погали светлите къдрици на Жан-Люк и му каза нещо окуражително. После отново погледна Линес. Тя разбираше, че изненадата и объркването му отстъпват пред гнева. Впи пръсти в робата си.

— О, Пакстон — каза Морган, без да подозира за бурята от чувства, разбушували се между съпругата и брат му. — Нищо не е същото от деня, когато замина. Това важи най-много за реколтата. Дяволите да го вземат, все не мога да избира правилната дата. Винаги съм закъснял, въпреки че плащам на най-добрия астролог във Франция. Погледни това. — Морган сочеше кафявите участъци сред полето и продължаваше да изрежда събитията, които се бяха случили след неговото заминаване.

Пакстон дори не се преструваше, че слуша. Просто не можеше. Той знаеше, че животът е жесток, че може да се превърне в непоносим кошмар. Това, с което се сблъскваше днес, просто не можеше да бъде вярно! Линес беше съпруга на неговия брат. Линес, жената, която беше обсебила сънищата и беше променила живота му. Единствената жена на света, която беше пожелавал за себе си.

— Елате, милейди — каза Клер, като я прегърна и я задърпа. — Вие треперите от студ. Трябва по-бързо да седнете до огъня в кухнята.

— Да, и косата ти отново е мокра. — Морган се смееше с обич. — Пакстон, позволи ми да я кача на твоя хубав кон.

— Не може — отговори бързо Пакстон. — Конят ми няма да приеме друг човек на гърба си.

Тъмните вежди на Морган се повдигнаха учудено.

— Как си успял да го обучиш така?

— Със силен удар всеки път, когато приеме друг човек.

— И колко пъти така?

— Докато ми стане верен — отговори Пакстон, вперил поглед в Линес.

Морган погали красивата глава на животното.

— Това е най-добрият кон, който някога съм виждал. Ще разрешиш да оплоди кобилите ми, нали, Пакстон?

— Разбира се.

Морган се възхищаваше на Тасмани. Винаги беше завиждал на брат си, че е добър е животните.

— Моят жребец не върши никаква работа — призна той. — От години нямаме поколение. Дори най-породистите кобили не успяват да се ожребят. Никой не знае защо става така. — Морган погледна към Линес. — Добре, Пакстон, ти върни Линес в замъка. Ще се срещнем в салона... Сигурно умираш от глад. Докато вечеряме, ще ми разкажеш за приключенията си. Да видиш само как ще се зарадва чичо Джон, като те види! — Морган се засмя. Той беше изпратил възрастния човек в съседния град Класион. Там тайно се бяха събрали бароните на Северна Франция, за да обсъдят новия десятък, който им подготвяше църквата. — Той ще се върне утре и ще участва в тържествата в твоя чест. Хайде, милейди! Аз ще те кача на седлото. — Морган посегна към ръката ѝ.

Пакстон се обърна към нея, в очакване на реакцията ѝ.

— Не! — Линес разтревожено поклати глава. — Предпочитам да ходя пеша. Една разходка ще ме стопли по-бързо.

— Ха! — възкликна Морган. — Достатъчно е, че се гмуркаш из тези студени води. Не искам майката на моя син да умре от измръзване.

Линес побърза да се отдръпне, преди Морган да я е насилил.

— Моля те, искам да се разходя! — С жест подкани прислужницата ѝ да я последва. — Хайде, Клер! Довиждане, господа.

Мъжете наблюдаваха мълчаливо как Клер прибира нещата им. После жените поеха по пътеката край реката, водеща към замъка. Линес чу Морган да казва:

— Е, добре. Господи, тя е най-упоритата жена, която някога съм познавал. — После потупа приятелски Пакстон по гърба.

Всички тръгнаха след жените. Пакстон наблюдаваше Линес и вдишваше аромата, който се носеше след нея. Дългата ѝ влажна коса се размахваше като махало. Роклята се подмяташе около босите ѝ крака, които оставяха следи в прахта.

Той не забелязваше дърветата около тях. Целият беше обгърнат от предчувствие за тежки бъдещи дни. Ароматът ѝ заплашваше да задуши дробовете му. После изведнъж разбра, че Морган очаква някакъв отговор от него.

— Пакстон — говореше му разтревожен той, — ако нещо не е наред...

Пакстон го прекъсна.

— Просто съм изморен — излъга той. — Все пак пътуването беше доста продължително. — Това беше единственото, което можеше да каже. Не можеше да признае на брат си, че съпругата му беше спасената от него девица, в която се беше любил. Не можеше да произнесе, че момчето, което брат му обичаше като свой син, беше плод на тази любов.

Пакстон отхвърли тези мисли. Чувстваше, че ще полудее. Това не можеше да бъде! Морган го уверяваше, че ще има достатъчно време за почивка преди утрешното тържество.

— Какво ще кажеш за жена ми?

— Красива е.

— Да — кимна Морган. — Почти толкова, колкото святата ми майчица. — Като осъзна с кой говори, побърза да се поправи: — Като нашата майка.

Тези думи озадачиха Пакстон. Той не можеше да си спомни колко красива беше майка им. Тъкмо напротив. Той винаги си я беше представял като огромна, тромава жена, която винаги се държеше студено и никога не се смееше. Жена, която винаги беше готова да те нагруби. Той още носеше спомена за нейните злъчни подмятания.

Линес излъчваше топлина, страст и изкушение. Това бяха чувства, доста далечни от спомена за тяхната майка. Единственото общо между тях двете беше, че по някакъв каприз на съдбата и двете даряваха Морган със своята любов. Пакстон разбираше, че липсата на чувства от страна на майка му към него го беше направила по-силен и по-мъдър. Цялото му същество не искаше така да бъде и с Линес.

Беше я притежавал само една нощ. Сега целият живот на Морган беше благословен с нея. Пакстон почувства почти убийствен гняв от тази несправедливост. Този факт щеше да изпълва всичките му дни с несподелена любов.

Ръката му се вкопчи в камата. Трябваше да спре треперенето си.

На следващата сутрин Линес се събуди от тръбите. Тя веднага стана и се запъти към прозореца. Надвеси се, за да огледа двора. Видя Морган, Мишел и стария отец Гейли, които се бяха втурнали да посрещнат каретата, теглена от два коня.

Вратата се отвори. Младият Мишел незабавно спусна стълбата. От красивото возило се показва Джон Шамберлан. Морган прегърна чичо си, като ентусиазирано му разказваше за завръщането на Пакстон. Той сочеше към стъпалата на замъка. Линес не трябваше да поглежда, за да разбере, че Пакстон вече стои там. Достатъчно ѝ беше да види изражението на чичото, който прегръщаше своя отдавна заминал племенник.

Пакстон се смееше и отвърщаше със същите чувства. Джон отстъпи назад, за да разгледа любимото лице. Линес видя сълзите в очите му. Сякаш усетил присъствието ѝ, Пакстон вдигна поглед към нейния прозорец. Младата жена бързо отстъпи назад.

Няколко дълги секунди тя стоя притисната към солидната каменна стена. Затворила плътно очи, тя се молеше сърцето ѝ по-скоро да се успокои. Всеки един негов поглед спираше дъха ѝ. Откъде щеше да намери сили, за да свикне с присъствието му? Той имаше намерение да остане в Гайяр цяла година! Това направо беше невъзможно!

Вчерашния ден Линес упорито беше отбягвала срещата си с него. Тази вечер трябваше да се проведе тържество по случай рождения ден на Джон. Тя се беше оплакала от силно главоболие и се беше оттеглила

в стаите си. Вечерта обаче Морган със сигурност щеше да настоява да удостои празненството с присъствието си.

— Пресвета Богородице, ела ми на помощ!

Най-сетне Пакстон успя да се оттегли в стаята си, за да се преоблече. Вчера, когато Мишел го беше настанил в покоите за гости, той беше настоял за предишните си помещения.

— Милорд, това е невъзможно — беше му отговорил Мишел.

— Защо не?

— Сега там живее господарката.

С цялата сила на волята си Пакстон беше успял да овладее гласа си.

— Линес?

— Да, милорд.

— Тя не живее ли с Морган в голямата спалня?

— Не. Мишел беше поклатил глава, изчервен от интимността на въпроса. — Малко след сватбата тя пренесе вещите си във вашата предишна стая.

Този факт дълго се въртя из ума му. Постъпката ѝ можеше да означава, че я безпокои хъркането на Морган. Или причината беше друга?

Замислен отново за това, Пакстон се приближи до прозореца и се надвеси навън. Целият вътрешен двор се виждаше като на длан. Погледът му се спря на малкия параклис. Изрисуваните прозорци бяха поставени в негово отсъствие и възхваляваха Дева Мария. Другите неща малко се бяха променили. Огромната кухня си беше същата. Димът от нея се виеше към конюшните, краварника и свинарника. Настрани бяха ковачницата и колибата за кучетата. Край тях се издигаха помещенията за рицарите и прислугата.

Градината се криеше зад зида. Беше потънала в зеленина. От прозореца му добре се виждаше езерцето, чиито води бяха потънали в лилии. Под две дървета се гушеше каменна пейка. Това беше едно приказно място. Пакстон не се съмняваше, че е продукт на нейната любов.

Той отмести поглед. Въпреки семейната вражда още от ранно детство Гайяр винаги беше като рай за него. Познаваше всяко кътче от сложния каменен лабиринт, всяка миризма, всички скрити местенца.

Стотици пъти беше прескачал от своя прозорец към тесния парапет, свързан с нейния апартамент.

Той знаеше как да стигне до нея. Единственият въпрос беше кога? Морган почука тихо. Без да дочака отговор, отвори вратата на стаята на жена си и пристъпи вътре. Линес беше коленичила пред олтара на Дева Мария и мълчаливо се молеше. Извърна се към него. Морган веднага пристъпи към въпроса.

— Милейди, салонът е пълен с гости. Клерми каза, че нямаш намерение да слезеш при нас?

— Да — отговори Линес, като се обърна отново към олтара. — Надявам се, че ти е казала и причината за това?

— Боли те глава, така ли?

Морган започна да подръпва леко брадата си. Винаги се объркваше, когато някоя негова заповед не се изпълнеше. Това правеше единствено тази странна и красива жена, която наричаше своя съпруга. Досега обаче не беше чул оплакване от нейните уста. Щом в този момент признаваше болката си, вероятно не беше малка. От друга страна, тя все пак трябваше да слезе при гостите.

— Съжалявам, че е така, милейди — каза той с искрено съчувствие. — Не би ли могла да направиш усилие и да седнеш за малко на масата?

Линес се загледа разтревожена в огъня на камината. Тя не би могла да седне до Пакстон. Не още. Даже никога не би трябвало да го прави. Не и преди да успее да се овладее, а това изглеждаше невъзможно. Молеше се той да пожелае да си замине по-рано, за да спаси и двамата. Докато не възвърнеше самообладанието си, тя не можеше да се изправи срещу него.

— Наистина не ми е добре, милорд!

— Съгласи се, че рядко човек сяда до брат си след дълга раздяла — започна да я увещава Морган. — Дали ще си на масата, или затворена в стаята, няма да ти стане по-добре. Не искам много от теб. Само...

Морган замълча, защото Линес се извърна към него. Невъзможно й беше да крие повече чувствата си.

— Не — промълви тя. В гласа ѝ звучеше дълго затаяван гняв. — Ти не искаш много от мене. Досега не съм ти отказвала нищо, нали?

Думите ѝ бяха многозначителни. Досега не му беше отказвала нищо. Той можеше да поиска и част от сърцето ѝ. Можеше да изисква признателността ѝ за отношението му към Жан-Люк и към нея. Но никога не го беше правил.

Пред съпругата си Морган предпочиташе жените от града или от съседните селища. В интерес на истината това беше голямо облекчение за нея. Особено след няколкото провала в брачното им легло. Ако беше само това, тя можеше да намери покой в този необичаен брак. Разстройваше я безсрамният начин, по който Морган афишираше своите връзки. На своите любовници той обещаваще богатства и подаръци, които никога не изпращаше. Обещаваще да се погрижи за плодовете на тези порочни връзки, както бе длъжен да стори всеки мъж. Това обаче никога не ставаше. Морган неизменно изоставяше жените и децата им на ударите на жестокия свят и често те тънеха в непоносима бедност. Беше създал вече три незаконни деца. В момента, в който жената забременееше, той я изоставяше, сякаш никога не беше съществувала. Обикновено Линес се грижеше за тях. Разбира се, дискретно, чрез Клер.

Морган не разбираше от намеци. Линес винаги се беше чудила дали беше глупав, или просто не им обръщаше внимание. Тя не беше изненадана, че и този път думите ѝ останаха неразбрани. Морган стоеше пред нея и подръпваше брадата си.

— Имам нужда от една нощ, за да овладеем страданието си — продължи тя. — Мисля, че не искам много?

— Добре — отстъпи той. Винаги беше безпомощен пред силата на вътрешното ѝ достойнство. — Единственото, което искам от теб, е да слезеш долу и да пожелаеш лека нощ на гостите. Ще изпратя жена да ти помогне да се облечеш.

Линес го наблюдаваше как напуска стаята ѝ. Беше шокирана. До този момент никога не ѝ беше налагал волята си.

Почувства се обладана от лошо предчувствие. Постоянно си повтаряше, че нищо не би могло да ѝ се случи в препълнената с хора стая. Дори можеше и да не го погледне, ако успееше да устои на изкушението. Изкушението на хубавите тъмносини очи, нежни и завладяващи като мистерията на живота и точно толкова дълбоки.

— Пакстон, какво направих!

Пакстон наблюдаваше с интерес Морган, когато отново се появи в салона. Прислужниците, преметнали гордо дълги бели салфетки през раменете си, постоянно сновяха наоколо. Разнасяха гъша супа в затоплени купи, горещи хлябове, френски пайове и красиви подноси, отрупани с първите пролетни плодове. В галерията отгоре свиреха английски музиканти. Тяхната серенада се примесваше с шумната врява в салона. Морган намери Клер и ѝ даде някакви указания. После се върна на мястото си в средата на централната маса.

Пакстон почти не слушаше чичо си. Той пресуши бокала си и го подаде на прислужника да го напълни отново. Вероятно Морган беше заставил Линес да се появи. Не се учудваше на нейната агония. Той самият се чувстваше по същия начин. Дори повече му се искаше да беше отклонила настояването на Морган.

Брат му беше зает с Едуард, чиято задача беше да опитва виното. Прекалено малък, за да седи на масата, от горната галерия се появи Жан-Люк. Пакстон го забеляза и му се усмихна. Обърна се към чичо си и като го прекъсна, попита:

— Какво ще кажеш за лейди Линес, съпругата на Морган?

Погледът на Джон веднага омекна.

— А, лейди Линес? Срещна ли се вече с нея?

— За малко.

— Тя е най-добрата жена, която някога съм познавал. Всички я обичаме, защото е мила и благородна.

Разбира се, той не би могъл да признае за тайната, която бе разкрил скоро след сватбата. Джон не разбираше защо мълчи. Дълго се беше измъчвал в своите подозрения, след като случайно беше подслушал разговор между Линес и Клер.

Оттогава беше минало много време. Той, както Морган и всички останали в Гайяр, бяха попаднали в плен на уникалния ѝ чар. Невъзможно беше да я обвиниш в нещо. Стана още по-трудно, след като се роди Жан-Люк. Морган вече имаше син. Годишите минаваха и Джон се убеждаваше, че е проявил мъдрост, като си беше замълчал.

Нетърпелив да научи повече, Пакстон подметна:

— Като че ли всички я приемат за светица?

— Но тя наистина е такава. Нейното благородство няма граници.

— Благородна е, така ли?

— Да — потвърди Джон. — Дари на болницата ни Сен Леонар цяло състояние. Постоянно обсипва бедните момичета с големи подаръци. Когато някой има проблем, се обръща първо към нея. — Възрастният човек се усмихна. — Как само се оплаква Морган от тази нейна дейност! Но е безсилен да я спре.

— Морган лесно би могъл да се справи с нея.

— Пакстон — засмя се Джон, — няма да повярваш, но Морган е луд по жена си. Той изпълнява всяко нейно желание. А госпожата никога не греши. Тя притежава достойнствата и блясъка на богиня.

— Трудно ми е да повярвам това — каза Пакстон, като пресуши бокала си.

— Жената заслужава неговото уважение — намеси се отец Гейли, дочул разговора им. Той си откъсна парче хляб и подаде панера нататък. — Характерът ѝ е необикновен. Тя много се различава от представителките на нейния пол.

— Отец Гейли и госпожата са доста близки — добави Джон.

Пакстон изгледа свещеника, който беше на средна възраст. Главата му беше започнала да оплешивява. Облеклото му подходеше на обета за бедност, който беше дал, но контрастираше с голямата му пълнота. Припомни си описанието на чичо си, когато го бяха назначили в околността. Беше го представил като човек с бърз ум. Можел да играе карти и шах, да пие със стражите, а след това да пали свещи в олтара.

— Изненадан сте, виждам — каза отецът. — Безграничната вяра на тази жена ме е спасявала в моменти на голямо колебание. Само веднъж съм бил на аудиенция с папата. Целият си живот съм прекарал сред вярващите. Досега не съм срещал човек, предан на вярата като лейди Линес.

После продължи Джон:

— Когато я няма, търсим я в гората. Винаги я откриваме с отец Гейли, потънали в дълбок разговор. Когато са заедно, забравят за света около тях.

— Така ли?

Отец Гейли кимна. Усмивката му издаваше голяма привързаност. После стана предпазлива. Изглежда, братът на лорд Морган не обичаше да говорят за госпожата. Беше забелязал как силно стиска ножа си. Защо? Всеки обичаше Линес и...

— Пакстон — смени темата Джон, — защо не ни разкажеш за битката при Флорентин? Слушали сме много за нея, но не знаем какво точно е било.

— Да — енергично се присъедини Морган. — Това е най-кървавата битка след Агинкур. Представи си нашата гордост, когато чухме, че ти си бил един от двамата рицари, останали да се бият срещу двадесет и петима. Нека да разберем истината от твоите уста, братко!

Хората наоколо наостриха слух. Почти цялата маса утихна. Музикантите продължаваха да свирят, но Морган им даде знак с ръка да спрат.

— Няма много за разказване — започна Пакстон и поклати глава. Като всеки, воювал при Флорентин, той мразеше спомена за това. — Вярвайте, че никак не ми е приятно да си припомням онзи ужасен ден.

— Тази неохотност на господаря просто прикрива неговата скромност — обади се Симон, неговият рицар. Той беше седнал на една по-далечна маса. Въпреки протестите на Пакстон, той започна пространно да обяснява всяка подробност.

Пакстон с изненада наблюдаваше Морган. Той явно се гордееше с подвизите на брат си. Сякаш беше съпричастен с неговите успехи. Тази мисъл го дразнеше и разсмиваше едновременно. Обикновено и най-малкият негов успех беше докарвал Морган до лудост.

Веднъж майка им беше признала, че много ѝ се яде сърнешко месо. Няколко месеца бяха необходими на главния ловец да осигури такова. В безплодни усилия да ѝ достави удоволствие, седмици наред Пакстон беше бродил из снежните гори. Попаднал най-сетне на четири елена, той беше убил един от тях. Беше оставил жертвата си само за час, за да донесе торба със зърно. Така правеше всеки ловец, който искаше да помогне на животните да прекарат тежката зима. Когато се върна обратно, откри, че плячката бе изчезнала. Морган и неговият слуга го бяха проследили и го бяха ограбили. С момчешко настървение Пакстон се беше опитал да обясни всичко на майка си, но тя, разбира се, изобщо не му беше повярвала.

Всичката ревност и враждебност на Морган бяха изчезнали. Благодарение на продължителното му отсъствие, беше останала единствено братската привързаност. Никой не приемаше Морган като мислещ човек. Тъкмо обратно, всяка тема, свързана с астрология,

теология или бойно изкуство, винаги му се струваше досадна и скучна. Той раздаваше команди и изискваше безпрекословното им изпълнение.

Пакстон наблюдаваше брат си през масата, внезапно осъзнал, че в Морган има нещо шутовско. Тази мисъл го стресна. Беше прекарал целия си живот в състезание с брат си, незаслужено отрупан с внимание и грижи.

Досега. Докато не се беше оженил за жената, наречена Линес.

Пакстон още не можеше да разбере как се беше случило това. Струваше му се невъзможно една млада слугиня да убеди целия свят, че е господарка.

Надяваше се да разбере.

Историята за героизма на Пакстон развълнува всички. Започнаха да се разнасят продължителни аплодисменти. Обърнаха се към него, сякаш очакваха реч. Той обаче остана безмълвен. Взираше се в нещо пред себе си. Един след друг всички погледи се обърнаха натам.

Пакстон никога не беше виждал Линес облечена в хубави дрехи. Гледката пред него беше впечатляваща. Тъмносинята ѝ рокля беше избродирана със златни конци и все пак си оставаше семпла. Върху деколтето ѝ блестеше бяла копринена блуза. Дългите ръкави бяха прибрали към китките ѝ. Косите ѝ бяха сплетени на две плитки, привързани с панделка в златно и синьо.

На шията ѝ висеше пръстен.

Линес се насили да се усмихне на познатите лица пред себе си. Ръкоплясканията спряха и тя се насочи към централната маса. Мъжете станаха на крака, докато заеме мястото си до Морган. През масата полетяха комплименти, но Линес се престори, че не ги чува. Започна да разпитва Джон за пътуването му. Преструваше се, че всичко е нормално. Хладнокръвието ѝ щеше да се изпари само ако погледнеше към мъжа, седнал срещу нея.

Линес се опита да слуша Джон, но това беше невъзможно. Впитият в нея поглед на Пакстон беше непоносимо тягостен. Тя протегна ръка и потърси подкрепа в пръстите на отец Гейли. Винаги можеше да разчита на неговата дискретност.

Пакстон ръсеше пикантни новини за крал Франсоа и френския кралски двор. Анекдотите му очароваха всички, особено Морган. Брат му го прекъсна. Попита го дали е имало любовна връзка между него и херцогинята на Милано. Пакстон режеше ябълка и се направи, че не го

чува. Линес се преструваше, че се храни. Дори успя да отговори на няколко въпроса. Не беше минала секунда и отново усети погледа му върху себе си. Тъкмо щеше да помоли да се оттегли, когато дочу въпроса му:

— Милейди, най-голямата изненада е, че ви виждам седнала срещу мен — каза Пакстон, като вдигна бокала си. — Нямам думи да изразя съчувствието си от начина, по който сте попаднали в Гайяр.

Наоколо се възцари тишина. Учудени погледи се устремиха към Пакстон. Линес погледна Морган, който се преструваше, че не чува каква опасна тема е подхванал брат му. Той усърдно се трудеше над парче печено сърнешко.

— С голямо облекчение разбрах, че сте се отървали от голямото изпитание. Пристигането ви в Гайяр е цяло чудо — смело продължи Пакстон.

Този човек предизвикваше съдбата. Линес погледна към Джон, но той беше много зает с храната.

Пакстон не обръщаше внимание на напрежението, обхванало масата.

— Чудя се защо всеки ви нарича Линес, а не Белинда, госпожо?

Тя пое дълбоко дъх. Гласът ѝ сякаш идваше от много далеч.

— Просто това е галеното ми име.

— Така ли? — Сякаш отговорът ѝ не му звучеше убедително. — Много странно — продължи спокойно той. — Доколкото си спомням, вие дори нямате прилика с портрета, който бяха изпратили на брат ми.

Отец Гейли се вглеждаше в лицата на присъстващите. Усещаше, че нещо не е наред. Той мислеше, че знае всичко за Линес. Знаеше, че любовта ѝ беше позната още преди сватбата ѝ с Морган. Винаги беше мислил, че мъжът е загинал. Дали това не беше Пакстон? Отхвърли тази мисъл. Това не беше възможно! Трябваше да има друго обяснение.

— В това няма нищо чудно — каза той, в желанието си да спаси Линес. — Няма художник, който да улови красотата на госпожата.

Морган се съгласи засмян и облекчи напрежението. Тогава Джон добави:

— Когато са я рисували, тя е била болна. Нали, госпожо?

Прислужничката постави на масата пиле, напълнено със стафида. Неочаквано Линес се загледа в него. Пилето! За секунда като на платно ѝ се появи видение, което моментално изчезна. После всичко

стана нормално. Тя поклати глава, за да се отърве от странния му ефект. Светлината във видението ѝ я предупреждаваше за нещо. Какво имаше около това пиле?

— Не е ли вярно това, госпожо? — Попита отново Джон.

Линес кимна. Гледаше като хипнотизирана как Пакстон откриваше боровинките в ябълковия най, преди да погълне цялото парче. Уважил интереса ѝ към себе си, той постави едно парче и в нейната чиния.

Сребристите ѝ очи се разшириха. Не можеше да понесе повече. Постави ръка на челото си и започна да се извинява, когато дочу въпроса му.

— Значи обикнахте Гайяр?

— Да, милорд — отговори тя искрено. — Много го обикнах.

Морган протегна ръка и стисна нейната.

— А как живеят родителите ви в далечния Монтегрел?

Линес го изглежда умолително.

— Много добре, благодаря!

— Достигат ли до вас често новини от тях? — продължи да се интересува Пакстон.

Линес не можеше да разбере защо ѝ задаваше тези на пръв поглед невинни въпроси. Ако искаше да я изобличи, сигурно знаеше, че тя щеше да заплати с живота си за това.

— Пиша им по едно писмо всеки месец. Майка ми прави същото.

— Трябва много да ви липсват, нали? — Продължаваше да звучи толкова измамно невинен. — Те не са ли идвали в Гайяр да видят внука си?

— Баща ми не може да пътува толкова далече. Той има подагра. Естествено майка ми не може да го остави.

— Винаги изпращат на Жан-Люк превъзходни подаръци — добави Морган. — Момчето ще бъде по-богато от нас двамата.

— Добро момче — отбеляза Пакстон искрено. Явно повече не искаше да се преструва на наивен и попита: — Защо не сте родили още деца, госпожо?

Тази забележка беше посрещната с тягостна тишина. Линес се изчерви и сведе очи, в търсене на отговора.

— Може би Господ ще ги благослови след време — намеси се остро отец Гейли.

Между госпожата и Пакстон нещо не беше наред. Той се държеше отвратително с нея. Сякаш беше нейна вината, че не може да роди повече деца! Той не беше единственият човек в това домакинство, който добре разбираше същността на този проблем.

Пакстон гледаше в Морган.

— Това е единственият ѝ недостатък — каза Морган. Гласът му преливаше от нежност. — Но след като ме дари със син като Жан-Люк, не бих могъл изобщо да ѝ се сърдя.

Пакстон видя, че темата разтрепери ръцете ѝ. Тя внезапно стана.

— Ще ме извините, господа — успя да изрече сковано. — Намирам, че е крайно време да се оттегля. Желая ви приятна вечер.

Мъжете станаха. Като вдигна полите си, Линес бързо запристъпва към вратата. Погледът на Пакстон я следваше неотлъчно. Клер също стана и изчезна след нея. Двете не бързаха да говорят. При наличието на толкова много хора се бяха научили да търсят сигурността на затворените врати. Тази вечер дискретността им беше по-необходима от всякога!

ПЕТА ГЛАВА

Когато Пакстон се извини и напусна компанията, всички изглеждаха доста пийнали. Някои неща никога не се променяха. До десет часа Морган неизменно се напиваше, а до единадесет го пренасяха в стаята му.

Пакстон тихо започна да се изкачва по стълбата. Дочул гласове, той спря пред вратата на Линес. Огледа се във всички посоки и леко я откряна.

— Той се интересува и за родителите ти!

Клер откопчаваше роклята на Линес и ѝ помагаше да я съблече. После внимателно я сгъна и я сложи върху раклата. Линес съблече и долната си риза. Гласът ѝ беше прегракнал от притеснение.

— Да! Сякаш искаше да ме изобличи пред Морган. Той не може да не разбира, че тогава нямаш никакъв изход! Това, което направих, беше против най-съкровения ми желания!

Клер приготви дълга златиста роба.

— Какво ще правим сега?

— Не знам! — Линес зарови отчаяна лице в дланите си. — Толкова ме е страх.

Пакстон се отдалечи. Линес имаше всички основания да бъде изплашена.

Върна се в тъмната си стая, осветена единствено от огъня в голямата камина. Слугите бяха още долу в салона. Другите вече си бяха легнали. Той си наля чаша вода и зачака. Когато чу вратата на Линес да се затваря, погледна в коридора. Прислужницата ѝ се отдалечаваше надолу по стълбите. Най-сетне беше сама.

Пакстон заключи своята врата. После прескочи парапета и се приближи до прозореца на стаята ѝ. Линес беше коленичила пред осветения със свещи олтар.

Тя не го чу, когато прекрачи и влезе в стаята. Облегна се на стената, скрит в сенките. Стоеше там и поглъщаше гледката пред себе си. Най-сетне я виждаше сама.

Някога това беше неговата стая. Линес беше променила малко неща в нея. Тъмносини завеси, извезани със златния кръст на Гайяр, обгръщаха леглото. Завивките, които беше използвал в детството си, бяха старателно сгънати върху дюшека. Раклите ѝ бяха различни, но заемаха същите места като неговите. Едната беше до леглото, а другата — край далечната стена. Върху нея бяха струпани възглавници, за да може да се използва и като пейка. Имаше полица със скъпи, облечени в кожени подвързии книги. Гардеробът беше ръчно изработен. Близко до него имаше и маса в същия стил.

Върху масата беше застлана дантелена покривка. В тъмното можеха да се забележат инструменти за дялане на дърво и обработка на метал, както и разхвърляни парчета плат и други материали. На един месингов поднос бяха струпани доста свещи. Сякаш ѝ се налагаше да работи нощно време.

Погледът му се върна на малкия олтар, разположен срещу камината. Линес беше коленичила. Свещите осветяваха малката ѝ фигурка, свита в смирена молитва. Очите ѝ бяха затворени, дланите ѝ бяха събрани пред лицето. Косите ѝ бяха отпуснати свободно. Толкова красива не я беше виждал никога.

С кратка, напрегната въздишка, тя стана и се насочи към леглото. Тогава дочу името си.

— Линес...

Извърна се назад и го видя да излиза от сенките.

От гърлото ѝ се надигна вик, но Пакстон вече беше поставил ръката си на устата ѝ. Погледът ѝ паникьосано търсеше очите му. Когато се увери, че е той, тялото ѝ се отпусна върху неговото. Пакстон бавно свали ръката си. Искаше да бъде сигурен, че тя няма да изкрещи.

— Пакстон! — Изплашените ѝ очи заиграха из стаята, сякаш очакваха всеки момент да се появи някой. — Как успя... — Думите ѝ замръзнаха в гърлото. Досети се, че лесно би могъл да стигне до стаята ѝ по парапета от своя апартамент. — Ако някой те намери тук...

— Ще умра, знам това. Влязъл съм в стаята на съпругата на своя брат. — Погледът му се изпълни с чувство, когато погледна надолу към нея. — Но си заслужава риска, повярвай ми! — Пръстите му, задебелили от боя, галеха меката кожа на лицето ѝ.

Линес затвори очи и се притисна към дланта му.

Тя се потопи в радостното потръпване, предизвикано от докосването му. Ръката на Пакстон я разтърсваше с мощна вълна на удоволствие, която едва не я повали на колене.

После той я стисна силно за ръцете. Когато погледна любимото лице, Линес почти се вцепени от мъка.

— Пакстон...

— Господи, Линес! Дали не сънувам този кошмар?

— Мога да ти обясня...

— Да ми обясниш? — С гласа му сякаш говореше разбесняло се чудовище. — Какво би могла да ми разкажеш? Как си се омъжила за брат ми? Ти, жената, която обсеби дните и нощите ми. През всичките тези години те търсих навсякъде, Линес! Господи, всичките ми хора непрекъснато издирваха бедната и красива девица от Соваж!

Неговото отчаяние я накара да въздъхне с болка.

— След цялото това безплодно търсене се завръщам у дома и откривам, че си ощастливила брат ми! Можеш ли да ми обясниш тази лудост?

— Бях сама! Нямах обувки на краката си, нито рокля на раменете си. Когато се събудих, ти беше изчезнал. Сякаш никога не беше съществувал!

— Щях да се върна при теб! Казах ти това, когато лежеше в прегръдките ми.

— Не съм те чула. Не знаех това!

Красивите ѝ очи потъмняха, когато трагизмът на случилото се достигна до съзнанието ѝ. Само ако го беше почакала... Само ако знаеше, че ще се върне при нея... Само ако...

— Пакстон, не знаех какво да правя...

— И се омъжи за брат ми? Просто не мога да си обясня как си успяла да се представиш за богата госпожица? Как си успяла да пипнеш човек като брат ми?

— Пресветата Богородица направлява моя живот. Тя направи възможно всичко това. Знам, че звучи невероятно, но е истина! Вървах през гората и попаднах на лейди Белинда и рицарите ѝ. Един от тях беше още жив и ми каза закъде са пътували. Той беше очарован от моята честност и добрината ми. Предложи ми да заема нейното място. Никой не я бил виждал, а родителите ѝ нямало да дойдат тук. Каза ми,

че ако планът успее, ще бъде богата и ще се грижат за мене. Бях сигурна, че в противен случай ще умра от глад.

Пакстон търсеше лицето ѝ. Опитваше се първо да повярва, а после и да проумее това. Сама жена, гола и гладна, без защита и дом. Господи, тя не е била сигурна, че ще се върне и ще я намери. И все пак...

Линес изохка, когато ръцете му се впиха по-дълбоко в нейните.

— Когато се омъжваше за Морган, знаеше ли, че е мой брат?

Лицето ѝ пребледня от страх. Опитва се да се измъкне, но той я задържа.

— Отговори на въпроса ми!

— Да — разплака се тя. — Да... но ти вече беше заминал да се биеш в Италия. Не знаех къде да те търся, а Морган мислеше, че съм лейди Белинда. Ако бях направила опит да избягам, щях отново да бъда хваната и съдена. Ти беше заминал, Пакстон! Заминал...

За да се завърне сега!

Той я освободи. Отчаяно се опитваше да проумее фактите. Не успяваше! Цял живот нямаше да му стигне, за да разбере жестокостта на своята съдба.

— А Жан-Люк?

— Пакстон... — Линес произнесе името, сякаш се молеше.

Той се извърна обратно към нея. Големите му ръце подхванаха нейните, сякаш в този момент тя имаше нужда от опора.

— Той е мой син, нали? Жан-Люк е мой, признай това!

Заради сина си тя трябваше да бъде силна.

— По закон той е син на Морган — наблегна върху неопровержимия факт тя.

Лицето на младия мъж потъмня от внезапно обзелия го гняв.

— Но всъщност е мой?

— Това няма значение.

— Кажи го, Линес! Жан-Люк е мой син, нали?

— Да — извика тя. — После прошепна тъжно: — Да!

Пакстон стоеше и я гледаше вцепенено. По лицето ѝ заплуваха червени петна. Цялото ѝ същество го молеше да я разбере и да ѝ прости.

Внезапно осъзна, че Линес не търсеше неговата милост. Тя искаше той да се примири! Трябваше да се примири с факта, че Линес

е съпруга на неговия брат.

Младата жена остана напълно неподвижна, когато погледът му се спря на златната верижка върху шията ѝ. Пръстите му повдигнаха пръстена. На светлината на огъня се виждаха неговите инициали. Очевидно Морган не беше забелязал това досега.

Той отпусна гравираното бижу и се взря в очите ѝ. Дълго време двамата стояха и се гледаха. Линес не знаеше какво си мислеше, докато не чу думите му.

— Да ме прости Господ, но аз все още те желая!

Тя не беше подготвена за целувката му. Нищо на небето или на земята не би могло да я подготви за това преживяване. Устните му завладяха нейните е неустоима сила. Горещата светлина, която я обгърна, сякаш нямаше край. Отчаянието и противоречивите чувства, цялата сложна ситуация около тях вече не съществуваха. Бяха изчезнали под мощта на жадната му целувка.

През цялото това време тя умираше хиляди пъти. Само за да бъде преродена отново.

Безумно желание, страшно и силно, беше завладяло тялото му. Докосването им беше заличило истината за света около тях. Пръстите му се промъкнаха под робата, за да привлекат тялото ѝ към неговото. Пакстон имаше нужда да почувства всичко от нея. Трябваше веднага да я има. И завинаги.

Тогава го връхлетя действителността. Линес откъсна устните си от неговите и отчаяна се отдръпна назад. Искеше да избяга от това, което вещаеше неговата целувка.

— О, не... — Умът и сърцето ѝ бяха при Жан-Люк и Морган. Бунтуваха се срещу бедствието, надвиснало над тях. — Прекалено късно е за нас!

— Не! — Шепотът му прозвуча свиреп.

Линес не го чуваше. Беше стигнала до вратата. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от ужас.

— Клер!

Прислужницата гледаше лицето ѝ и изчезващата през прозореца сянка. Въпреки че не го видя, тя прошепна ужасена:

— Това беше лорд Пакстон, нали?

— Да!

През прозореца проникна лек вятър, който разлюля пламъка на свещите. Линес се втурна натам. Затвори прозорците, заключи ги с резетата и падна като подкосена на пода.

— Милостиви Боже — прошепна Клер. — Трябва да е полудял, за да идва тук! Какво искаше?

— Всичко — плачеше Линес. — Той има душата ми, но това не му е достатъчно. Иска всичко, което принадлежи на Морган.

Като хищник, Пакстон стоеше замрял край прозореца. Около него властваше черната нощ, а душата му бе изпълнена с безмилостен гняв. Ядът бе насочен срещу брат му и срещу жената, откраднала сърцето му. Тя му бе отнела и сина. Пакстон не можеше да се примири със своята тежка орисия!

Тази нощ Линес не сънува Пакстон. Тя се озова в тъмната църква. Взираше се в мраморната статуя на Дева Мария. Очите ѝ не бяха празни и студени, не бяха направени от камък. Погледът ѝ беше изпълнен с тъга. Съжаляваше нея.

Линес се опита да разбере какво беше причинило скръбта на Мария. Знаеше, че е някъде из църквата. Панически се взираше по пейките. Внезапно видя пилетата. Те бяха навсякъде. Кудкудякаха и подскачаха върху полите ѝ. Писукането им ставаше все по-силно и Линес скочи върху една от пейките.

Тогава се появи Боне, един от готвачите на Гайяр. Той носеше брадва. Започна да сече главите на пилетата. Кръвта им се разливаше навсякъде. От тъмнината изплува, отец Гейли, който потриваше ръце доволен, в очакване на някакъв празник.

Нещо не беше наред. Усещане за гибел засенчи съня ѝ. Линес погледна към Мария за помощ. От мраморното ѝ око се отрони сълза и се спусна надолу по камъка. Линес отново погледна Боне. Извика от уплаха, защото познатото лице прие образа на демон от далечното ѝ минало.

Това беше епископ Пиер-Лус. Зад него се задаваше жена с черен воал. Дватама бяха тръгнали към нея.

Линес се събуди внезапно и седна замаяна. В празната стая нищо не помръдваше. Погледът ѝ спря на издатината върху леглото. Жан-Люк, изглежда, също беше имал кошмар.

Тя внимателно оправи завивките му и нежно го погали. Детето не помръдна.

Легна отново върху възглавницата. Странният сън искаше да я предупреди за някаква опасност. Това беше единственото понятно за нея нещо. Години не се бе сещала за епископ Лус. Човекът, който я беше прогонил от удобствата и сигурността на манастира. Защо сега образът му изплува в съня ѝ? Сега, когато цялото ѝ същество беше изтръпнало от завръщането на Пакстон.

Жан-Люк се присламчи към топлината на нейното тяло. Отвори сините си очи, когато усети прегръдката ѝ. Поздравиха се усмихнати. Детето се засмя и попита невинно:

— Как съм се озовал тука?

— Трябва аз да ти задам този въпрос. Събудих се и открих една издатина върху леглото си. Едва не изкрещях от страх, защото помислих, че е някоя от хрътките на баща ти.

Тази мисъл го накара да се разсмее. Двамата започнаха да се боричкат. Когато се успокоиха и момчето се замисли за нещо, Линес си поигра с една от къдриците му. Косата му беше почти руса. Синът ѝ толкова приличаше на Пакстон, че беше истинско чудо, дете никой досега не беше разгадал тайната ѝ.

Линес лежеше до момчето, което обичаше толкова много. Отново я връхлетя споменът за онази нощ, изпълнена с неземна любов.

— Мамо — започна несигурно момчето, — ще ми разрешиш ли да напусна Гайяр, когато навърша седем години? Само за една година!

Въпросът му я стресна. Морган и Джон често бяха говорили за това, че Жан-Люк трябва да изкара школата за щитоносец. Това беше обичайно за всяко момче. Синът ѝ знаеше колко я натъжава този факт и никога не беше говорил за това. Линес се чудеше дали не беше чул спора ѝ с Морган по този въпрос. Той беше заявил, че това ще бъде единственото нещо, което ще ѝ откаже.

Тя трябваше да се примири. На крехката възраст от седем години Жан-Люк трябваше да напусне сигурността и уюта на своя дом. Щеше да отиде в чужда къща, за да бъде обучаван от непознат човек. За нея нямаше значение, че детето щеше да отиде при роднини. Въпреки че обичаят беше такъв, бедната ѝ селска душа се свиваше от страх. Изглеждаше ѝ глупаво и жестоко по такъв начин да се разделя син от майка.

— Мамо — продължи момчето, като внимателно наблюдаваше изражението ѝ. — Чух как чичо каза на татко, че би могъл да ме вземе за свой оръженосец. — Той премълча останалото. За него беше истинско щастие да живее в дома на своя чичо, който щеше да му разрешава да язди бойния му кон. — Татко каза, че трябва да замина. Това ще ме направи силен и... Добре, ако трябва да замина, предпочитам да го направя с чичо си.

Линес нежно притисна устни към челото му. Затвори очи, за да овладее обзелите я чувства. Изобщо не се беше досетила, че Жан-Люк би могъл да замине с Пакстон. Разбира се, че така щеше да стане. Пресветата Дева беше подредила така нещата. Детето имаше нужда от Пакстон. Той щеше да го обича и да се грижи за него, както никой друг на този свят. Въпреки всичко нищо не можеше да облекчи мъката ѝ от възможността да бъде разделена със своя син.

Света Майко, защо не ме дари с дъщеря?

Момчето ѝ беше утеха и облекчение. То компенсираше мъката от загубата на Пакстон. От тази утеха тя имаше нужда повече от всякога. Не би могла да понесе скръбта от загубата и на двамата.

Линес си припомни пламъка, разгорял се у нея, когато я беше целунал миналата нощ.

Жан-Люк не видя сълзите, събрали се в красивите очи на майка му.

— Мамо, ще наблюдаваме ли залеза довечера?

Да гледат залеза от бойниците, беше любимото им занимание. Без значение какво им се беше случило през деня те неизменно се срещаха в уречения час на това място. Безмълвно наблюдаваха как слънцето се прощава със земята. Това беше тяхното време. Тогава споделяха мисли и си разказваха истории. Този ритуал беше свещен за нея. Тя държеше на него повече, отколкото на вечернята.

— Да — отговори Линес и леко се усмихна.

Жан-Люк забеляза госпожица Бел, сгушена в нишата до прозореца. Тя беше любимата котка на майка му. Лъчите на сутрешното слънце придаваха блясък на черната ѝ козина. Момчето скочи от леглото. Бързо се насочи към животното и зарови ръце в корема ѝ.

— Мамо, усещам малките котенца в нея. Ти беше права. — Не му остана много време да се чуди на този факт. Погледна през

прозореца и извика: — Това са чичо ми и татко! Отиват в конюшната!

Момчето се втурна към вратата.

Линес не можеше да направи друго, освен да се преструва, че това е ден, като всички останали. Молеше се, когато го срещне, чувствата ѝ да не я предадат. Стана и се облече. Докато оправяше косите си, в стаята влезе Клер. Ръцете ѝ бяха скрити зад гърба. Когато видя разтревоженото изражение на Линес, тя отбеляза:

— През нощта си сънувала нещо, което те е направило неспокойна, нали?

— Да — потвърди Линес и погледна неспокойно приятелката си.

— Имах странен сън. Сякаш Мария искаше да ме предупреди за нещо.

— Не можеш ли да се досетиш за какво?

— Не. Нещо относно отец Гейли... и билетата.

— Билетата? Това са глупости! Виж какво пристигна току-що!

— Клер измъкна нещо от ръкавите си.

— Друго писмо? Толкова скоро? Това не беше за добро!

След толкова продължителна кореспонденция и остроумните описания на Клер Линес имаше чувството, че познава барон и баронеса Бомари. Сърцето ѝ се изпълни с лошо предчувствие. Разбрала истината за Белинда, Линес съжеляваше, че никога няма да се запознае с такава забележителна жена, като лейди Бомари.

Тя бързо разпечата писмото и зачете съдържанието му:

„Скъпа моя дъще,

Страхувам се, че писмото ми ще те натъжи, но съм длъжна да те информирам. Тъжно е да го напиша, но състоянието на баща ти се влоши. Дните му са преброени. Както вече знаеш, от Виена извикахме мосю Николо Спинели, но от намесата му нямаше ефект. Нито пиявиците, с които му пусна кръв, нито лекарствата, които изля в гърлото му, помогнаха да се облекчат болките. Господ го вика при себе си. Тръпна от ужас, че е близо мигът, когато ще го загубим.

Татко ти ме помоли да ти предам добрите му пожелания и цялата му любов. Тази любов, както знаеш, порасна като роза през лятото, когато ни напусна. Както

баща ти казва, като семе, отвято от родната земя, ти попадна на плодородна почва. Превърна се от егоистично и мърморещо момиче в благородна и достойна за уважение жена. Господ ни благослови, защото бракът и майчинството те промениха много.

В последните часове на баща ти единствената му мъка бе, че никога не видя своя внук Жан-Люк. Не успя и да прегърне доброто същество, в което се превърна дъщеря му. Страхувам се, че в мига, когато ще четеш тези редове, той ще ни е напуснал. Очаква единствено да изпратя тези редове, за да се пренесе в другия свят.

Приеми цялата ни обич...

Линес подаде писмото на Клер. Възрастната жена го прочете два пъти, преди да отбележи тъжно:

— Значи дъртият козел ни напуска.

Клер приемаше действителността около себе си без излишни емоции. Линес беше свикнала с нейната прямота и упоритост.

— Тази жена е толкова благородна! Тя заслужава единствено уважение. О, Клер, как ме пробожда в сърцето тези искрени слова! Понякога се чувствам такава... такава измамница!

— Това не ме учудва. Номерът, който беше измислила, е най-голямата измама, която съм виждала през живота си.

— Ти беше главното действащо лице в моя план. Не се ли чувстваш зле понякога? — попита Линес.

Лицето на Клер придоби комично изражение. Изглежда, тази мисъл я развесели.

— И защо трябва да бъде така? Та нали аз им дадох дъщерята, която заслужават, вместо мъртвата, която не беше достойна за това? Направих ги щастливи, като прасета над пълна копаня. Те наистина те обичат. Сега, когато господарят си отива, той мисли, че част от плътта му е ангелски добра. Това беше... Как се казваше?

— Благородна лъжа — помогна ѝ Линес.

— Точно така. Аз дори отгледах техния внук!

Имаше истина в тези думи. Линес се чудеше кое беше по-важно: любовта, която споделяха лорд и лейди Бомари с нея, или измамата ѝ.

Молеше се да бъде първото.

— Ти си невъзможна — реши Линес. — Хайде, ела да напишем отговор на писмото им!

Още отначало бяха изобретили система за писане на писмата до родителите на лейди Белинда. Девојката била неграмотна. Това, изглежда, е бил само един от многобройните ѝ недостатъци. Всеки текст предизвиквал неразбираема мъгла пред очите ѝ. След няколко безуспешни опити да я ограмотят, сестрите от манастира, в който била изпратена, я върнали обратно при родителите ѝ. Както Клер беше обяснила, защото младата госпожица непрекъснато смущавала мира и светостта там. По тази причина Линес сама пишеше писмата, а родителите ѝ смятаха, че дъщеря им ползва услугите на някого. Вместо да ги подписва, Линес рисуваше огромно сърце. То изтръгнало порой от сълзи от очите на лейди Бомари, когато го видяла за пръв път.

Малко по-късно беше изпратено още едно писмо до майката.

Косата на Линес беше мокра от плуването. Тя още трепереше, когато влезе в кухнята, за да напълни купичка с козе мляко. Искаше да го занесе в стаята на котките си. Приблужи се до огромната печка, където се печеше голямо парче сърнешко. Оскар, прислужникът в кухнята, го обръщаше. Брат му Едвин миеше черпаците и четките, нужни за поливане на месото. За разлика от старите кухни в тази имаше две печки. Линес със задоволство вдъхна аромата на току-що извадения от Вивиан хляб.

Зърна Мишел, който се опитваше да се измъкне незабелязано с парче горещ хляб в ръце. Обикновено Линес започваше играта. Тя обръщаше внимание на Вивиан за неговата пакостливост и тя го мъмреше. Дори заплашваше да го удари с ръжена или е някой черпак. Линес се възползваше от суматохата и пълнеше престилката си с лакомства, които после двамата изяждаха с удоволствие.

Но днес не можеше да го направи. Днес беше някак разсеяна.

И така, Вивиан веднага забеляза Мишел. Тя намести огромното си тяло между него и хляба. Размаха дългото гребло, с което чистеше огнището, и се развика.

— Ничии мръсни ръце няма да докоснат моя хляб, докато не го поставя на масата!

Мишел очакваше Линес да го защити. Вместо това в гласа ѝ прозвуча молба:

— Вивиан, ще ми дадеш ли някакво останало месо за котките?

— Сега пък и ти! Тези котки ще изядат и последното месо в Гайяр, слушай какво ти говоря! — Жената мърмореше, но ръцете ѝ започнаха да пълнят една чиния с храна. — Горе живеят вече половин дузина гадина. Сега, когато и госпожица Бел роди, ще ти бъде нужна количка, за да им носиш храната!

Въпреки сърдития си тон възрастната жена обичаше тези същества. Линес беше спечелила сърцето ѝ в деня, когато не беше разрешила да се изхвърлят майката и нейните котенцата от удобствата на кревата ѝ. Оттогава двете бяха в съюз. Доброто чувство порасна, когато Жан-Люк се сприятели с Пиер, внука на Вивиан.

Мишел намигна съзаклятнически на Линес и започна да тъпче джобовете си с топли хлебчета. Вивиан пълнеше чинията с остатъци. Когато вдигна поглед към Линес, тя се стъписа. Младата жена се беше втренчила в Боне, който тъкмо влизаше в кухнята, поздравявайки сърдечно всички. В ръцете му висяха три заклани пилета. Боне се запъти към легена, за да ги измие, преди да ги сложи на по-малката печка.

Линес видимо се скова. В съзнанието ѝ отново се появи странный сън. Претъпканата стая внезапно потъна в странна белота.

Тя отвори очи и видя познатите лица, които се бяха надвесили загрижено над нея. Мишел я беше подхванал, когато видя, че господарката му пада.

— Вие припаднахте, госпожо?

— Не — отрече Линес, като продължаваше да гледа закланите пилета в ръцете на Боне.

— Госпожо, добре ли сте? Всички я гледаха изплашени.

— Да... Добре съм. Аз... — Студ прониза гръбнака ѝ. Тя се обърна към любезното лице на Мишел. — Мишел, ще дойдеш ли с мен? Трябва да проверя нещо!

— Разбира се, госпожо. Къде искате да ви заведа?

— В кокошарника.

Пилетата бяха настанени до гълъбарника и кафезите със соколите. Линес мразеше това място. Затварянето на пернатите за нея беше израз на върховна жестокост. Птиците бяха благословени да познават свободата и волята на небесния простор като никое друго същество. Затварянето им във вмирисаните кафези ги лишаваше от

първичността на природата им. Тя понякога сънуваше как се промъква при тъмните клетки и отваря вратичките им. После радостно наблюдаваше полета на щастливите същества из нощното небе.

Кокошарникът беше друго нещо. Двамата с Мишел трябваше да се приведат, за да се промъкнат в тясното помещение. Следобедното слънце проникваше през малкото прозорче отгоре. Една квачка водеше половин дузина пиленца по сламения под и търсеше останали семена. Кокошките седяха доволни в гнездата си, докато патиците и гъските предпочитаха свободата на двора отвън. В краката ѝ лежеше кошница, пълна с черупки от току-що излюпени пилета. Четири петела чистеха перата си с клюнове и подхвърчаха около полозите. За разлика от кокошките, петлите в Гайяр живееха дълго. Децата им бяха дали дори имена.

Мишел вървеше напред и осигуряваше пространство за Линес.

— Какво иска да види госпожата?

Този въпрос беше доста смислен, но тя нямаше отговор. Виденията ѝ невинаги идваха чрез съня. Мария явно се опитваше да я предупреди за нещо, свързано с пилетата.

— Всъщност не знам точно. Имах лош сън за тези същества.

— За пилетата?

— Аз също се опитвам да проумея това — отговори Линес. — Мислех, че ако дойда тук и ги погледна... — Тя въздъхна и сви рамене. — Добре, може би е бил просто лош сън и нищо повече. — Тя поклати глава и се засмя на очевидната си лудост. — Някак имах чувството, че ме предупреждава за нещо.

Двамата дочуха тръбата отвън и излязоха на двора. Отначало не видяха никой, но скоро до тях достигна тропотът на конски копита. Яхнали Тасмани, към тях препускаха Пакстон и Жан-Люк.

Линес понечи да изкрещи, но се въздържа. Като всички майки на момчета, тя често трябваше да се въздържа. Заради собствените си страхове не биваше да осуetyа радостите и игрите на сина си. Този страх вечно я тормозеше, като бавнодействаща отрова. Но сега нямаше място за притеснения.

С Пакстон Жан-Люк беше в безопасност!

Пакстон опъна юздите. Конят се вдигна на задните си крака и после отново стъпи здраво на земята. Щастливият смях на сина ѝ се

сля с този на Пакстон. Линес стоеше безмълвна. Наблюдаваше как Пакстон сваля Жан-Люк от седлото и после сам слиза от коня.

Когато чичо му го прегърна, лицето на момчето засия. Смахът на Пакстон замръзна в гърлото му, когато я съзря. Морган и останалите пристигнаха след тях.

Линес беше облечена в обикновена рокля за работа. Тя беше на зелени и златисти райета, прикрита от бяла престилка, с избродирани зелени цветчета. Пакстон разбираше, че такова облекло приляга повече на някоя селянка, но малко го интересуваше как е облечена. В парцали или в кралски одежди Линес беше винаги еднаква за него. Видял мократа ѝ коса, той разбра какво беше изпуснал. Погледът му се спря върху деколтето ѝ, където висеше пръстенът. Припомни си пълнотата на гърдите ѝ, затопляла кожата му толкова отдавна, но бързо отхвърли ненужната възбуда и посочи Линес на Жан-Люк.

— Мамо — извика момчето и се затича към нея. — Видя ли ме? Чичо отново ми разреши да пояздя коня му! Бяхме толкова бързи! Вятърът замъгляваше очите ми. Мислех, че ще полетим. Чичо обеща да ми помогне, за да обуча своето пони. Ще ми намери седло, каквото няма в Гайяр. Мамо, слушаш ли ме?

Мишел местеше поглед от Пакстон към Линес и дори не се стараеше да прикрие любопитството, което бе изписано на лицето му. Дватамата се бяха вторачили един в друг. Изглежда, нямаше сила, която да отмести погледа на Линес. Когато ездачите изпълниха двора, тя стреснато обърна внимание на сина си.

— Какво? О, да, видях те. Така ме изплаши!

Пакстон се запъти към тях, като сваляше ръкавиците си. Тогава тя разбра в какво състояние е. Неговата близост караше кръвта ѝ да кипи, а главата ѝ да се върти. Линес успя да се възстанови само за да открие, че коленете ѝ треперят... „О, Пакстон!“

— Значи с нетърпение очаквате да се завърне съпругът ви, госпожо? — Въпросът му беше изречен така, сякаш нищо не се бе случило.

Думите му бяха като плесница върху лицето ѝ.

„Пакстон, не постъпвай така с мен!“

Линес искаше да изкаже на глас молбата си, без да разбира, че всичко бе изписано на лицето ѝ. Истината беше, че никога не се бе вълнувала за своя съпруг. Никога!

Жан-Люк ѝ говореше нещо. Тя разбра, че я пита нещо. Без да има представа за какво става дума, тя бързо отговори:

— Да, върви!

Момчето се затича към конюшната.

Вниманието на Пакстон се насочи към Мишел. Двамата започнаха да обсъждат нещо, свързано с конете. Линес разбираше, че е време да се оттегли. Съзнаваше, че трябва да го направи, но някаква сила я притегляше към ръцете му. Красивите му пръсти пристягаха ръкавиците към колана. Неканен, в съзнанието ѝ нахлу споменът за докосването му.

Това бяха забранени мисли!

Страните ѝ поруменияха и тя се насили да мисли за друго. Морган и останалите се приближиха. След поздрава всички се оттеглиха към конюшните. Пакстон не беше пожелал нейния отговор. Той искаше единствено да я тормози и да я накаже, че беше спала с брат му. Само ако знаеше...

Из краката ѝ се замотаха пилета.

Линес си спомни за отец Гейли.

Линес седеше край малката маса и дялкахе малък рицар. През годините тя беше открила, че работата с дърво я успокоява. Отначало беше правила само четки, гребени и дръжки за чуковете. После лък, кукла за Тера, малката дъщеря на един ратай, докато най-накрая украси с дърворезба и малкия си иконостас. Сега вече се чувстваше достатъчно сръчна, за да направи рицар по случай рождения ден на Жан-Люк.

Беше отказала да слезе за вечеря под предлог, че е уморена. Поръча на Клер да извести Морган, че вече си е легнала. Ако съпругът ѝ се окажеше настоятелен, прислужницата трябваше да излъже, че има треска. Трябваше ѝ време, за да си изгради броня срещу присъствието на Пакстон. Все не успяваше да изнамери тази сила у себе си.

През всичките тези години сякаш бе потънала в непробуден сън, прекъсван единствено от мечтите за него. После той се беше върнал и беше докоснал устните ѝ със своите. Беше я отвел в свят, изпълнен с ярки багри. В този свят всяка прекрасна минута принадлежеше единствено на него.

Пакстон.

Линес откриваше, че се радва на всеки жест и откраднат поглед. Преценяваше ги за скрит замисъл и неуловим от другите намек. Двамата с Пакстон живеяха в таен свят, разбираем само за тях двамата — тайнственият свят на забраненото желание.

Тя трябваше да намери сили да му се противопостави! Може би с времето неговото въздействие върху нея щеше да намалее? Молеше се трескаво да бъде така, но подозираше, че няма да стане.

Шумът от салона се усили. Като някакъв зловещ дух през стаята ѝ премина студ, който огънят не успя да прогони. Линес се загледа в чертите на фигурката, която държеше в ръцете си. Неочаквано лицето на магьосника придоби очертания в съзнанието ѝ. То ѝ беше познато! На кого ѝ напомняше?

Дървената фигурка падна върху масата с трясък. Линес скочи като ужилена и отстъпи ужасена. Колко странно! Защо я преследваше сега, след като бяха минали толкова много години?

Линес затвори очи. Припомни си целия гняв, който извираше от него. Той беше вкоренен дълбоко в същността му и растеше с него. Чудовището, затворено в тялото на този мъж, се хранеше от ужаса, предизвикан у другите. Линес беше усетила това още като малка. Знаеше, че от този човек имаше защо да се страхува! Тя нямаше да го види никога вече. Навярно дори вече беше умрял? Моля те, Господи, нека бъде така! И прости греха ми!

Линес инстинктивно грабна куклата и я захвърли в камината. Пламъците обгърнаха омразните черти. В избелялата пелена, спуснала се пред нея, Линес видя как отец Гейли се задушава. Сребристите ѝ очи се разшириха от ужас. Припомни си Боне, който носеше билетата. Те бяха за вечеря и отец Гейли щеше да яде от тях!

Линес се втурна навън. Паниката ѝ даваше сили и тя полетя през коридора към салона. Беше вече късно! Навсякъде се чуваха изплашени викове и тропот от бягащи крака.

— Той се задушава! Задушава се!

Линес врхлетя точно в този момент. Всички вцепенено гледаха изправения отец Гейли, впил пръсти в гърлото си. Лицето му беше започнало да се зачервява.

— Спасете го — викаше тя. — В името на Бога, спасете го!

Всички стояха безпомощни, когато Пакстон се сепна. Той скочи през масата и се приближи до нещастника. Удари го няколко пъти силна по гърба, но това не помогна. Като не знаеше какво друго да направи, Пакстон хвана главата му и бръкна в гърлото. Издърпа фаталната пилешка кост и я захвърли на пода. Това също не помогна. Отец Гейли не можеше да си поеме дъх. Силни болки разкъсваха гръдния му кош и той се строполи бездиханен в силните ръце на Пакстон.

Той го положи внимателно на земята.

— Не — крещеше Линес, надвесила се над тялото му. — Не, не ме изоставяй! Моля те, Пресвета Богородице, не позволявай той да ме напусне.

Тя притисна ухо до гърдите му и утихна. След известно време сякаш дочу потръпване. Тялото му беше неподвижно и утихнало като зимна нощ. И беше топло! Толкова топло...

В ухото ѝ прозвуча странен шум. За един кратък миг тя си помисли, че животът се завръща в тялото му. После тъжно осъзна, че това беше ритъмът на собственото ѝ хълцане.

Някой най-сетне покри тялото му с одеяло. Друг подхвана молитва за добрия човек, когото всички бяха започнали да обичат. Нечии ръце я хванаха през раменете и я вдигнаха. Тези ръце трепереха и топлината им започна да прониква в тялото ѝ. Ръцете на Пакстон.

Морган се приближи и я поведе навън. Линес чуваше, че ѝ говори нещо. Скръбта ѝ ехтеше в ушите и предизвикваше вълни на отчаяние. Тя не можеше да стои. Не бе в състояние да извърши и най-малкото движение. Морган я вдигна на ръце. Когато влязоха в стаята, отнякъде се появи Клер. Морган внимателно положи Линес върху леглото. Непривикнал да споделя мъката на хората, той сипеше баналности.

— Той беше добър човек и свещеник. Най-добрият, когото съм познавал... Ужасно ще ни липсва...

Дори на Клер ѝ стана неприятно от брътвежите му. Най-сетне двамата се оттеглиха и затвориха вратата след себе си.

Линес лежеше абсолютно неподвижна в притъмнялата стая. Отначало вихрушката от мисли предизвика чувство за вина. Само ако се беше досетила какво означаваше този сън! Ако видението беше

дошло минута-две по-рано! Ако беше слязла на вечерята, сигурно можеше да го спаси!

После действителността започна да измества тези мисли.

Отец Гейли беше мъртъв! Нямаше да има повече следобедни разходки, нямаше да празнуват тържеството на своята вяра, нямаше повече да се смеят. Изчезнал беше човекът, който я разбираше най-много.

Разходките им бяха започнали през последните месеци на бременността ѝ и продължиха до последния му ден. С тях бяха белязани периодите, докато Жан-Люк порасна. Отначало го носеше в раница на гърба си. Когато порасна и понатежа, го бе поел отец Гейли. После го оставяха да ходи по малко сам край тях. На три години момчето вече се справяше с цялото разстояние. Отец Гейли не го оставяше да почувства умората и глада с интересните си притчи от библията. Понякога му разказваше приказката за кръглата маса, която детето много обичаше.

Отец Гейли беше много умен. Той проникваше в същността на нейната вяра. Умееше с въпросите си да насочи нейните съмнения в правилна посока. Двамата винаги успяваха да се възхитят на силата на любовта, която властваше над света. В замяна тя съживяваше неговата религия. Той беше отегчен от глупостта и цинизма на своите съмишленици. Двамата имаха нужда един от друг. Всеки откриваше в другия покой, приятелство и утеха.

Ще ми липсваш, приятелю!

Скръбта се настани в сърцето ѝ кротка и тиха. Тази скръб беше предизвикана от копнежа. Копнеж за последна дума, за прегръдка, за последно сбогом. За последно докосване...

Внезапно се почувства измръзнала. Беше ѝ толкова студено, че търсеше все повече завивки. По гръбнака ѝ запълзяха ледени тръпки. Линес засънува сняг.

Прозорецът беше заключен с резетата. В съня си, тя се размърда, за да намери топлина. Душата ѝ копнееше поне за малко да се отърси от тази мъка. От студената нощ в стаята проникваше хлад. Линес се въртеше и търсеше във възглавницата малко топлота.

До леглото стоеше мъж и бдеше над съня ѝ. Робата ѝ се беше разтворила и той се взираше в голотата ѝ. Завладя я страх и тя се опита да изкрещи. В старанието си да оправи дрехата си се разголваше още

повече. Направи опит да отвори очи, за да го види, но клепачите ѝ не се подчиниха. Линес пропадеше все по-дълбоко в бездната...

Той трябваше да види как е!

Дори и заспала, на лицето ѝ беше изписана скръбта. Пакстон се взираше в дългите ѝ коси, разпилени по възглавницата, в крехките извивки на шията и пълнотата на закръглените ѝ гърди. По тялото му премина топлина, която му причини болка, и той неволно стисна дръжката на камата си. Погледът му пълзеше по плоския корем и по извивките на бедрата ѝ. Къде, по дяволите, беше Морган? В тази нощ, когато тя повече от всякога имаше нужда от утехата на прегръдките му, той отново я беше оставил сама. Отново! Защо?

Той трябваше да разбере истината! Ако беше открил Линес, обградена от щастието на брака, щеше да намери сили да я остави. Но тази загадка не му даваше покой и го караше да броди из стаята си, полудял от копнеж. Тази сутрин се беше събудил, разгорещен от своя похотлив сън. Веднага беше пришпорил коня си, за да избяга от замъка и да потърси успокоение в студените речни води. Това не беше на добро. По-голям ужас не беше изживявал дори на бойното поле.

С огромно усилие на волята си той покри тялото ѝ със завивките. Оттегли се, като се опитваше да си внуши, че е достатъчно силен и няма да се върне отново. Тази мисъл обаче не му носеше успокоение.

— Къде отиваш?

Линес се обърна стресната. Вдигна поглед и видя Пакстон, Морган и няколко от търговците на Гайяр. Те излизаха от салона. След като бяха прекарвали деня сред лозята, те току-що бяха приключили със следобедната си закуска. Всички говореха за новите методи на Пакстон за наторяване. За да спасят реколтата, Морган беше съгласен да ги приложат. Обещанията за добър добив повишаваха настроението му. Той се смееше доволен и потупваше събеседниците си по гърбовете.

Мъжете излязоха на двора. Линес спря, когато чу въпроса, който Пакстон току-що ѝ беше задал. Сякаш нещо не беше наред.

— Отивам на разходка.

Той присви очи недоверчиво.

— Не сама, разбира се?

— Напротив. Отивам да се разходя сама.

Тънките поли на роклята ѝ се полюшваха. Дългата ѝ коса беше покрита с тъмен прозрачен воал. В ръцете си държеше кошница. Вече

се беше обърнала, за да продължи, когато дочу:

— Няма да излизаш без охрана!

Линес се извърна.

— Нищо няма да ми се случи!

— Остави я, Пакстон — обади се Морган. Той въртеше един нов меч, който ковачът му беше изковал току-що. — Всеки, който се опита да й причини нещо лошо, ще бъде убит!

— Да — отговори Пакстон, — но след това. Аз ще те придружа, госпожо. — Без да откъсва очи от нея, добави: — С твое разрешение, Морган?

— Имаш го — изсмя се Морган. — Винаги си го имал между другото. — Морган се обърна отново към ковача, сякаш забравил за тях.

Когато Пакстон застана до нея, Линес се разтрепери. Първата ѝ мисъл бе да каже, че вече не желае да се разхожда, но се въздържа. Постоянно живееше в страх да не се издаде. Едно движение, поглед или дума биха извадили на показ чувствата ѝ към Пакстон. Не ѝ се искаше да привлича повече вниманието на хората върху себе си.

Да бъде сама с Пакстон, означаваше да прекрачи в непозволен свят. Свят, в който желанието беше безмилостен тормоз. Дори и сега, когато излизаха през портите и тръгваха по пътя, цялото ѝ внимание беше насочено към високия мъж до нея. Тя се възхищаваше на всичко у него, дори на тъмните вежди и светлите къдрици, надвиснали над челото му.

Много добре усещаше къде се бе спрял погледът му.

Пръстенът му изгаряше плътта ѝ. Тя несъзнателно посегна към деколтето и го прикри с ръка. Пакстон внезапно спря и тя вдигна поглед към него.

— Страхуваш ли се от мен?

Сивите му очи бяха станали по-наситени от облачното небе.

— Сигурно знаеш защо е така?

— Да. Макар да знаеш, че няма защо да се плашиш от мен.

— Не е това, за което си мислиш. Това, че сме сами...

— Господи, момиче, в Гайяр ще бъда почти година! Всеки път, когато се доближа до теб, ти онемяваш и забравяш да дишаш. Приличаш на сърна, взета на прицел. — В гласа му се прокрадваше

неприкрит гняв. — Ако не искаш тайната ни да бъде разкрита, трябва да овладееш своята неприязън към мен!

Линес нямаше доверие в силите си. Страхуваше се да изрече на глас мислите си. Наоколо имаше прекалено много хора. Беше й невъзможно да симулира безразличие или някакво приятелство. Беше лудост дори да опита да се държи така. Единственият изход беше да стоят далеч един от друг.

Вече минаваха през града. Много от хората, които ги срещаха, я спираха и тя им отговаряше любезно. Обещаваше им дъжд и влага за реколтата.

— Без съмнение всички много те обичат!

Въпреки напрежението устните й се изкривиха в усмивка. Пакстон разбра, че това й достави удоволствие. Радостта й обаче бързо се изпари, когато съзря жената, която ги наблюдаваше от прозореца на близката кръчма.

Пакстон също вдигна глава. Младата красавица се държеше доста предизвикателно. Дългите й златисти плитки падаха свободно върху коприненото й бельо. Това беше цялото й облекло. Беше поставила гордо ръце на подутия си корем, сякаш за да демонстрира на Линес своята плодовитост. Дрехите й бяха напълно прозрачни.

— Коя е тя? — попита Пакстон.

— Името й е Ембър.

— Ембър? — Пакстон се разсмя. — Значи това била Ембър? Ако добре си спомням, това е дъщерята на хлебаря? Виждал съм я като малко момиченце, което си играеше на улицата. Постоянно се присламчваше към момчетата и искаше да си играе с тях.

Линес не каза нищо, но лицето й видимо пребледня. Той не знаеше защо, но тази жена явно предизвикваше определени чувства у нея.

— Линес, каква ти е тя?

— Никаква!

Той внимателно взе ръката й.

— Лъжеш ме! — Като се взираше в лицето й, Пакстон внезапно осъзна истината. Чувствата, които ги свързваха му позволяваха да отгатва мислите й.

— Има връзка с някое от твоите видения, нали?

Линес извърна поглед настрани, изнервена от допира му. Лекото докосване я караше да трепери. Необходимостта да бъде близо до него приличаше на жажда, предизвикана от жарко слънце. Всяка нощ тя се откъсваше от еротичните си сънища, предизвикани от единствената им нощ, преживяна точно преди шест години. Тези блянове я разгорещяваха и ускоряваха ритъма на сърцето ѝ. Представяше си устните му върху своите. Това бяха забранени сънища!

— Какво ти подсказва видението?

— Тя ме заплашва с нещо!

Мисълта, че някой може да я нарани, събуди интереса му.

— Как точно?

— Не знам.

Двамата продължаваха разходката си. Линес беше впечатлена от неговата наблюдателност.

— Кой е съпругът ѝ?

— Тя не е омъжена.

— Тогава кой е баща на копелето ѝ?

Въпросът му я направи нервна. Прекалено нервна. Отговорът ѝ беше изречен набързо:

— Не ми е в характера да обръщам внимание на хорските клюки!

Пакстон долавяше нещо важно, но не знаеше какво точно. Искаше му се да я успокои. Отчаяно му се искаше с него тя да се чувства защитена.

— Всички говорят за виденията ти. Морган ми каза, че отначало се е забавлявал с тях, но сега ти вярва.

Линес се усмихна.

— Отец Гейли казваше, че Морган винаги успява да смеси истината и лъжата във впечатляваща действителност.

— Прав е бил — засмя се и Пакстон. — Моряците на Колумб доказаха, че земята е кръгла, но този човек продължава да вярва, че е плоска. Морган вярва, че слънцето обикаля около нашата планета и че го населяват рогати чернокожи пигмеи. Твърди, че раят се намира далеч на изток и е обграден от огромна огнена стена.

Линес поклати глава. Тя не можеше да се начуди на ограничения ум на своя съпруг.

— Отец Гейли спореше с него, докато останеше без дъх. Накрая решаваше, че до мозъка на Морган не може да се достигне.

Непробиваем е като колан, предпазващ невинността на девица.

Смехът им беше утихнал, когато Пакстон спря пред нея.

— Тъгата все още изпълва очите ти! Обичала си го много, нали?

— В шепота му имаше искрено съчувствие.

— Да — отговори Линес.

Докато се разхождаха, той я помоли да му разкаже за този мъж, спечелил любовта ѝ. С натежал от скръб глас, Линес му разказа за изключителния му интелект. Двусмислието на неговата вяра беше станало причина за изключителната им близост.

— Нашето приятелство беше като благословия за мен. Той винаги ще ми липсва!

— Знаеше ли истината за теб?

Усмивката промени изражението ѝ. Припомни си недоверието му, когато му беше разказала невероятната приказка на своя живот.

— Да, и винаги е бил на моя страна. — Линес снижи глас и добави: — Същото е и е Джон.

— Джон знае истината?

— Не за теб, но всичко останало. Случайно разкри тайната. Чул мой разговор с Клер, но вече две години си мълчи.

Пакстон още размишляваше върху чутото, когато за негова изненада отбиха от пътя и продължиха из лозята. Пътеката водеше към гората. Когато над главите им се смрачи от надвесените клони, Линес веднага осъзна грешката си. Тя спря и се обърна към него. Искаше да разбере дали и той е усетил опасността. Вече никой не ги наблюдаваше и подслушваше.

Пакстон не сваляше поглед от нея. Очите му бяха тъмни и толкова красиви! Ръката му понечи да погали пламналата ѝ страна. Линес затвори очи и прошепна името му. В гласа ѝ имаше отдаване, но и объркване и страх.

— През нощта след смъртта на отец Гейли дойдох в стаята ти. Трябваше да се уверя, че си добре. — Сребристите ѝ очи отразяваха съчувствието, изписано в неговите. — Отчаяно ми се искаше да те успокоя. Стоях до леглото ти. Знаех, че ако те докосна...

Страхът победи. Въпреки че бяха сами, беше лудост да разговарят така спокойно. Като клатеше глава в знак на протест, Линес се затича по пътеката напред. Страхуваше се от това, което предстоеше да бъде изречено. Пред нея се изправи любимото ѝ място за къпане. То

беше съвсем изолирано. Малък участък от брега беше обграден с дървета, пред него бушуваше водата.

Линес се облегна на едно дърво и затвори очи. Отчаяно се опитваше да успокои сърцето си. Чу го да се приближава. Дълго време Пакстон стоеше безмълвен и се взираше в нея.

Той много добре разбираше какво става в душата ѝ. Погледът му се местеше от затворените ѝ очи към пламналите страни и леко разтворените виненочервени устни. Деколтето разкриваше кремавата мекота на гърдите ѝ. Върху тях неизменно висеше неговият пръстен. Обзе го лудешко желание да я притисне до себе си и да усети топлината ѝ.

— Когато бях момче, играехме една игра. Наричахме я „Кажки истината!“. Много проста игра. Някой задава четири въпроса на другия. Единственото условие е да се говори истината. — Ръката му се пресегна и свали прозрачната материя, покрила косите ѝ. — Ще играеш ли с мен, Линес?

Сребристите ѝ очи го изгледаха умолително, но беше твърде късно. С него никога нямаше време!

— Защо отказваш на Морган леглото си? — зададе той първия си въпрос.

Тя се поколеба, неочаквано поруменияла. Пакстон разбра изненадан, че я беше засрамил. Линес сведе очи към черните му ботуши. Морган не гледаше на нея като на съпруга. Въпреки цялата му властност той я приемаше единствено като майка на сина му. Това за него не беше малко. Винаги я беше уважавал и защитава. С времето, благодарение на виденията ѝ, той беше възприел отношението на хората към нея — като към недосегаема светица.

Морган никога не си правеше труда да крие многобройните си похождения. Не спазваше никакво благоприличие и не се интересуваше от чувствата ѝ. Това ги правеше любим обект за клюките и сплетните. Морган можеше да има всяка жена, която пожелаеше. Странно, но предпочиташе такива, които лягаха с всеки срещнат. Това му позволяваше после да ги захвърля с децата им като скъсани чорапи.

Линес поклати глава. Отначало колебливо, после по-сигурно.

— Истината? Тази игра може да бъде доста опасна за нас, Пакстон! Не можем да си позволим лукса да сме искрени един към друг. Може да ни заболи?

— Нас или мен? — Гласът му беше пропит с горчивина.

— Как може да говориш така? Нас, разбира се, дори мен най-много. Ако не ми вярваш, питай тогава! Ще отговоря на всичките ти въпроси.

Двамата вплетоха погледи.

— Защо не допускаш Морган в леглото си?

— Аз не му отказвам леглото си — отговори тя без колебание.

Пакстон не успя да скрие учудването си. Сякаш горещо острие го беше разцепило на две, толкова беше смаян.

Линес го беше предупредила.

— Никога ли не настоява да упражни съпружеските си права?

— Пакстон, причиняваш ми болка...

— Отговори ми!

— Не — прошепна Линес — Това беше само в началото. Две седмици, докато не започнах да усещам сутрешното неразположение. Никога след това.

— Не се подигравай с мен, Линес! — Той я сграбчи за ръцете и я разтърси. — Не бих могъл да понеса това сега!

— Това е истината — извика тя. — Ти искаше истината и сега я имаш!

Споменът за този ужасен период отново изникна в съзнанието ѝ. Любовта на Морган нямаше нищо общо с тази на Пакстон. Нощите, прекарани в леглото му, бяха пълни с вихрушка от мокри целувки, силни пъшкания и груби разтърсвания. Единственото хубаво нещо беше, че свършваше бързо. Морган никога не използваше четка за зъби. Дъхът му миришеше на гнило. За да намали отвращението, Линес беше натъпквала пчелен восък в ноздрите си и беше ароматизирала чаршафите. Когато разбра, че е бременна, Морган беше престанал да спи с нея. Две години след раждането на Жан-Люк тя беше посетила отново леглото му. Като си припомни грубите му ръце и устни и враждебността на плътта му, Линес стисна клепки. Беше се опитала да му даде цялата нежност, на която бе способна, но и това не помогна. Последните му думи бяха:

— Ти наистина си като Мадоната, госпожо. Никога повече няма да посегна към тялото ти!

Когато Линес свърши с разказа си, Пакстон я пусна. Жилещите думи освободиха място на жадуваното облекчение. Неочаквано

почувства, че му е леко на душата. Сякаш огромна тежест се беше смъкнала от плещите му.

Въпреки това не можеше да разбере защо Морган не я желае.

Погледът му неволно я обгърна преценяващо. Тя не само беше красива, но и вдъхваше повече страст от хиляда жени, взети заедно. Тя беше неговa съпруга! Морган винаги е бил женкар. Никога не поставяше високи изисквания към своите любовници. Пакстон дори беше дразнил брат си, че би спал и с четириногло, ако наблизко няма двукрако същество.

Внезапно всичко му стана ясно.

— Ембър...

— Тя е една от жените му — прошепна с болка Линес. — Детето е от Морган. Ембър се гордее със своя корем. На всички се хвали, че Морган ще глези детето ѝ, а нея ще обсипе с богатства. Непрекъснато говори колко ме съжaliaва, че съм безплодна и не мога да раждам повече деца. Това била причината той да я търси. Морган внушава това на всяка от своите любовници. Когато забременеят обаче, той ги изоставя.

— Оставя децата си без издръжка?

Линес кимна с глава. Пакстон искаше истината и тя му я предлагаше.

— Не можеш да си представиш каква мъка бяха всичките тези години без теб! Имах само една нощ, която да подхранва копнежа ми, ужасната болка на душата ми. Ако не беше Жан-Люк, със сигурност не бих оцеляла! Пакстон, след като замина, детето беше единственото, което ми остана от теб. Когато порасна и разбрах, че скоро ще замине някъде, за да го обучават за оръженосец, започнах да мечтая за друго дете. Всяка нощ се молах на Дева Мария да ме дари с дъщеря. Опитах се да се сближа с него...

— Престани, Линес! — В гласа му имаше заплаха. Той я разтърси и притисна пръст към устните ѝ. — Не ме измъчвай с приказките си как си се опитвала да привлечеш брат ми в леглото си! Не мога да понеса това, особено след като го видях как те представя като своя жена.

Пакстон гледаше лицето ѝ. С учудване забеляза, че тя продължаваше да се измъчва.

— Господи, не мога да повярвам на това! Мислиш, че ти си причина за перверзиите на брат ми? Въобрази си си, че не си достатъчно красива? Но, Линес, няма мъж на земята, който би те отблъснал, особено ако си негова съпруга. Ти си небесна благодат и няма нормален мъж, който да отрече това! Има още нещо, което бode сърцето ми като късче лед. Линес, обичаш ли го?

Този негов въпрос я изненада най-много.

— Никога не съм го обичала!

— Никога?

— Сърцето ми беше откраднато, преди да го срещна!

Върху тях започнаха да се сипят дъждовни капки, но двамата не смееха да помръднат. Погледите им се бяха вторачили един в друг.

— Кажи го, Линес! Искam да чуя тези думи, изречени от устните ти!

— Обичам те! — После шепотът ѝ потъна в абсолютната агония.

— Винаги съм те обичала и няма да престана да те обичам! Прокълната съм цял живот да копнея за теб и никога...

— Не — прекъсна я той. — Не и докато дишам!

Пакстон наведе устни. Ръцете му притиснаха крехката ѝ фигурка към силното му тяло. Целувката му не можеше да се нарече нежна. Под сипеция се дъжд, тя я погълна. Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне и Линес се отпусна полуприпаднала в прегръдката му. Разгорещен от отдаването ѝ, Пакстон я притисна още по-силно към себе си.

Коремът ѝ потъна в пламъци. С горещината дойде и усещането за близка смърт. Страстта им беше обречена на гибел. Приличаше на осъден, който бавно крачеше към ешафода. Линес откъсна устни от неговите и се измъкна от ръцете му.

— Не, Пакстон! Ние сме пленници на собствената си съдба!

Дъждът се лееше отгоре им незабелязан. Страстта замъгляваше неговия поглед.

— Твоята съдба се промени след признанието, което току-що ми направи. Ще бъдеш моя, Линес! Тайно или не, ти ще ми принадлежиш!

— Не! — Линес отчаяно желаше да го убеди в истинността на думите си. — Лудост е да дадем воля на чувствата си! Това ще ни донесе единствено смърт!

Пакстон беше професионален боец. Стотици пъти се беше срещал със смъртта в очите. Нейните думи не можеха да го изплашат.

— Толкова години животът ми е бил в опасност, но съм оцелявал. Всеки миг живот ми е бил като подарък от съдбата! — Гласът му беше прегракнал от напрежение. — Да обърна гръб на своята любов, би било чудовищно. Не мога да направя това!

Линес се отдръпна, сякаш не искаше да я достигне.

— Не! Аз ще се боря! Аз трябва...

Пакстон я настигна с две крачки. Ръцете му се впиха яростно в нейните.

— Ще се бориш с мене? — Устните му пареха върху челото ѝ. — Ти нямаш броня, която да ми устои. — Устните му достигнаха шията ѝ, където диво пулсираше кръвта ѝ. — Ще ти докажа, че любовта ни...

— Пакстон!

Ужасена, тя се опита да го отблъсне. Представата за гнева на Морган я зашемети. Да се предаде, означаваше да умре. Може би един или два пъти щяха да успеят да се прикрият. Но пътят, по който бяха поели, неминуемо щеше да отнесе душата ѝ в пъкъла. Дори и Морган да я оставеше жива, щеше да го направи само за да я накаже по-жестоко. Принудена да съществува в свят, където не дишаше Пакстон, със сигурност щеше да погине.

Като се отдръпна назад, Линес се закле в клетвата на обречения:

— Трябва да се боря с теб! Длъжна съм да го направя, за да спася и двама ни! — Тя се обърна и се затича по пътеката покрай реката.

Пакстон се загледа след нея. Позволи ѝ да избяга. Поне засега. Тя трябваше да се убеди, че за любовта им няма друга възможност. Както нямаше съмнение, че луната обикаля около земята, а тя — около слънцето. Линес щеше да осъзнае, че всяка тяхна стъпка си заслужаваше риска.

Пакстон с нетърпение очакваше предложената от нея битка!

ШЕСТА ГЛАВА

През невидими пролуки в стаята проникваше студеният пролетен вятър и изпълваше тишината с тягостен шепот. Линес нетърпеливо чакаше Клер да излезе и да я остави сама. Когато прислужницата затвори вратата след себе си, Линес бързо разчупи печата и разгъна писмото. Докато четеше, в съзнанието ѝ звучеше плътният му тембър.

„През деня сякаш сме актьори на сцена, но под маската целият съм изтъкан от копнеж. Жадувам онова, което ми отказваш. Непрекъснато мисля за живота, който бихме могли да имаме, и това ме съсипва. Съзирам същите чувства в очите ти. Отдай се на тези емоции, любов моя! Кажи ми, че отказът ти вече е по-мъчителен от самата смърт. Признай, че желанието пулсира във всеки удар на твоето сърце!

Кажи ми, Линес...”

Тя прочете бележката два пъти.

Замисли се за „*живота, който бихме могли да имаме...*“

През деня се виждаха много пъти. Всеки следобед Пакстон придружаваше нея и Жан-Люк до реката. Вероятно това подхранваше чувствата му. Той тъгуваше, че тримата не са семейството, за което бе мечтал. Копнежът и желанието му не прозираха в нищо, освен в музиката на смеха му, в историите, които им разказваше, и в интимността на въпросите му. Като наблюдаваше проявите на непринудената му любов към Жан-Люк, Линес изпитваше чувства, непознати за нея досега. Невъзможно ѝ беше вече да отдели физическото желание от емоционалното. Дори не се опитваше. Всеки път, когато Пакстон беше близо до нея, тя потъваше в море от неопишуема чувственост. Сърцето ѝ започваше да бие лудо, дишането ѝ

се учестяваше, коремът ѝ изгаряше. Сякаш цялата се превръщаше в искра от силен огън.

Линес постоянно търсеше повод да е близо до него. Вече не можеше да устои на този порив. Разпознаваше скърцането на вратата му. Вслушваше се в стъпките му по каменните коридори. Смехът му на масата достигаше до нея като милувка. Когато на двора тренираше със своите рицари, тя тайно го наблюдаваше от прозореца си. Когато се завръщаше от полето и се грижеше за конете в конюшната, тя си намираше работа наоколо. Всяко негово движение беше източник на безкрайно възхищение.

Линес смачка бележката в ръката си. Всеки удар на сърцето отекваше в ушите ѝ и разбиваше тишината. Всяко вдишване изискваше усилие на волята ѝ. Това я плашеше. Кошмарни сцени, разкриващи мъчителната му смърт, постоянно се нижеха в съзнанието ѝ. Тя виждаше яростта, болката и отмъщението на Морган. Неговите рицари посичаха Пакстон. Неговата смърт щеше да убие и нея. Пакстон беше нейното сърце, нейният живот.

Линес закричи из стаята. Не разбираше ли той докъде щеше да ги докара забранената им любов? Отдаването ѝ щеше да бъде първата стъпка към ада. Да го пожелае веднъж, означаваше да го иска завинаги. Всяка нощ, изпълнена с любов, щеше да доведе до желание и страст, които щяха да нарастват с времето. Щяха да свършат единствено когато...

Когато бъдат хванати! Когато Пакстон умре!

Тези мисли витаеха като тъмен облак около нея. Би ли могла да се пребори с него? Би ли могла да устои на изкушението, ако останеха сами в стаята ѝ?

Линес затвори очи и се потопи в спомена за неговите целувки. Устните му ѝ носеха изцеление и проклятие едновременно. Представяше си как се отпуска върху възглавницата и топлата му плът прониква в нея. Това я караше да трепери от студ и същевременно да изгаря от горещина.

Това беше най-краткият път към смъртта. Тъмнината на свят, където вече не съществуваше неговото дихание. Почувства как потъва в тази мрачна нощ, потапя се в пламъците на някакъв ад.

Всичко беше толкова несправедливо, толкова жестоко!

Влудяващата му близост всеки ден я приближаваше до огъня, който ѝ предлагаше той. Плашеше я фактът, че всеки негов поглед и жест ѝ носеха послание за това, което би могло да се случи.

Всяка нощ Линес стоеше будна до късно. Жаждата ѝ за неговото присъствие и близостта му растеше непрекъснато. Линес копнееше за прегръдките му като за изцеление. Мислеше, че ще полудее. Понякога дори не се съмняваше, че вече беше обезумяла.

След това лудостта ѝ се превръщаше в страх. Чувстваше стоманени остриета да се забиват в плътта ѝ. Те я предупреждаваха. Тъмнината настъпваше точно след изцелението, което можеше да ѝ предложи той.

„Пакстон, остави ме, преди да е станало късно...“

Тя трябваше да престане да мисли за него! Трябваше!

Линес изглежда дървените фигурки, които я очакваха върху масата. После решително се насочи към вратата.

Пакстон лежеше на леглото си. Това беше най-вълшебният миг на нощта. Половин дузина свещи и два фенера осветяваха скъпоценния почерк. В коридора се разнесоха стъпки, изпълнени с грация и лекота. Без съмнение те принадлежаха на Линес.

Къде би могла да отива в този час на нощта?

Той стана тихо и отвори вратата. Веднага съзря тъмната ѝ сянка. С фенер в ръка, Линес слизаше по стълбите. Пакстон я последва тихо. Целият замък вече беше утихнал. Той беше разбрал, че Линес не заспива в точно уречен час. Особено, след като беше започнал чувствената си война с нея. Чувахе я как се буди нощем и крачи из стаята. Не заспиваше до сутринта. Без съмнение нещо постоянно я терзаше.

„Не повече от мен самия, любов моя...“

Последва я през салона и кухнята. Там тя внезапно спря и се огледа изплашена назад. Когато Линес вдигна фенера, за да освети по-добре, Пакстон се сниши в сенките.

Вече по-внимателно Линес продължи към килера. Утре беше рожденият ден на Жан-Люк. Необходима ѝ беше чаша масло, за да придаде блясък на своите фигурки.

Тя трябваше да отърве съзнанието си от мислите за него!

Линес се спусна по малката каменна стълба. Фенерът ѝ осветяваше претъпканите с храна рафтове. Те бяха олицетворение на

богатството на Гайяр: торби с овес и брашно, сушена шунка, пушено говеждо, скъпа вносна съомга, еленско, треска, два сандъка с червени и зелени ябълки, лук, бурета с масло. Имаше чували, пълни с перушина от патици и гъски, сушени билки и бадеми. На два рафта бяха подредени подправките на Вивиан: горчица, сол, пипер, чесън, канела, индийско орехче, карамфил и много други. Най-високо, сред други чудатости, беше пъхнато ароматизираното масло.

Линес пое дълбоко дъх, остави фенера и понечи да вземе гърнето. Малък шум я накара да се обърне стресната. По пода тичаше мишка. Бързаше да се скрие сред вълната, подпряна в ъгъла. Успокоена, Линес отново се зае със задачата си.

Скрит в тъмното, Пакстон се възхищаваше на неувяхващата ѝ хубост. Две перлени гребенчета придържаха назад косите ѝ и къдриците се спускаха като водопад по гърба ѝ. Цветът им вълшебено контрастираше с тъмносивото на роклята ѝ. Лицето ѝ беше бледо. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, но това не намаляваше красотата ѝ. Дългите ръкави на бялата ѝ блуза бяха навити около малките ѝ длани.

Пакстон безшумно се приближи и застана точно зад нея. Позволи си да се наслади на аромата, излъчван от тялото ѝ. Устните му се притиснаха към косите ѝ. Почувства как гръбнакът ѝ потръпна. Гърнето се изтърколи на покрития със слама йод. Линес се обърна с въздишка.

— Пакстон!

— Линес...

Той стоеше толкова близо. Погледът ѝ потърси красивите черти на лицето му. Наболата брада му придаваше заплашителен вид. Беше облечен в памучни панталони и прозрачна туника. Коланът и ботушите му бяха от велур. Сетивата ѝ погълнаха аромата на кожа, примесен е мускус от сапуна му. Сърцето ѝ внезапно заби силно.

— Ти си ме проследил?

— Да!

— За да видиш къде отивам?

— Не. — Пакстон се засмя, като я гледаше как се опитва да се успокои. — Единствената ми цел беше да те открия сама някъде. Искях да, узная как се справяш с... битката между нас. Интересува ме дали си прочела писмата ми, или направо си ги изхвърлила в огъня.

Линес склучи ръце на гърдите си, сякаш искаше да се моли или да се предпази от силата на неговия поглед.

— Писмата ти... Целта ти е само да ме измъчваш!

— Измъчена ли си вече, любов моя?

Шепотът му беше олицетворение на терзаещата съблазън. Отговорът беше „да“, но тя не желаше да му предлага ново оръжие. Две седмици всяка нощ тя бе лежала в леглото си и го бе очаквала. Две седмици на лудост, на тормоз от фантазиите, спиращи дъха ѝ. Успяваше да поспи малко само за да се намери в кошмара на сънищата. Те я разбуждаха още по-неспокойна.

Сега я беше открил сама в тъмното.

— Нека да проверя колко си измъчена, любов моя. Една проверка... — Пакстон сведе устни и докосна голата ѝ шия. Тя почувства изгаряща студенина на това място. — Свали ръцете си, любима.

Дишането ѝ се учести. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Под силата на някаква магия тя се подчини.

Стоеше съвършено неподвижна. Погледът му проникваше през роклята ѝ. Предчувствието за катастрофа предизвика треперене. Когато я докосна, сякаш животът я напусна!

Загрубелите му пръсти галеха раменете ѝ. Топлината на кожата ѝ завладя чувствата му. Ръката му се настани точно над гърдта ѝ. Почувства ударите на полудялото ѝ сърце. Пръстите му заиграха заплашително с дантелите на роклята ѝ. Погледът му се наслаждаваше на втвърдените ѝ зърна.

— Да разхлабя ли дантелите ти?

Въпросът беше изречен точно когато устните му се спряха върху ухото ѝ. Горещи тръпки пронизаха цялото ѝ тяло.

— Кажи „да“!

Това беше друга проверка. Колебанието ѝ не беше предизвикано от нерешителност. Линес изживяваше вълнението на истинското предизвикателство.

— Да — прошепна горещо тя.

Изтръпналите му пръсти отпуснаха презрамките ѝ. Големите му длани се задържаха върху деколтето ѝ. Топлината им беше като балсам за опънатите ѝ нерви.

Не след дълго върху нея остана единствено прозрачното ѝ бельо.

— Пакстон!

— Искаш ли да те докосвам. Линес?

— Да...

Ръцете му се заровиха под тънката материя. Спряха на съкровището под нея. Закръглените ѝ гърди ликуваха. И тя пое дълбоко дъх. Удоволствието беше като острие. Яростни тръпки затанцуваха между краката ѝ, когато палците му започнаха да правят кръгове върху изпъкналите зърна. Линес положи глава върху дървената греда отзад, потопила се в горещината на дланите му.

— Пакстон!

Сякаш името ѝ помагаше да открие раменете му и да намери опора там.

Той възнагради реакцията ѝ с по-силно притискане. Шепотът му изпълни устните ѝ:

— Линес... Колко пъти съм си представял, че гърдите ти са в дланите ми, очите ти са пълни със страст по мен, а устните ти крещат за още любов. О, Линес, такова сладостно чувство...

— Пакстон!

Името му сякаш беше молба за нова целувка. Не трябваше да чака дълго. Устните му покриха нейните, а ръцете ѝ обгърнаха шията му. Докосването на телата им донесе ново напрежение между бедрата ѝ.

— Линес... — Името ѝ пътуваше по гърлото ѝ и я накара да въздъхне. Слабините му бяха твърди. Пакстон вече губеше контрол върху себе си. — Линес, искам всичко от теб... Искам...

Думите останаха неизречени, защото устните му откриха гърдите ѝ. Светът започна да се върти и тя затвори очи. Безпомощен стон се откъсна от нея, когато езикът му въртеше набъбналите до болка зърна. Това вече беше непоносимо.

— Пакстон, Пакстон, не тука...

Това беше всичко, което успя да изрече.

Пакстон я привлече зад затворената врата. Грабна я на ръце и я понесе по стълбата нагоре към кухнята. Светът продължаваше да се върти около нея.

Докато я носеше през салона, Линес се опитваше да оправи роклята си. Пакстон внезапно спря.

Линес почувства как мускулите му се стягат. Вдигна поглед и лицето ѝ загуби цвета си. Морган залиташе пиянски из стаята. В първия момент им се стори, че няма да ги забележи. Съпругът ѝ често поглъщаше огромни количество алкохол, без да страда от махмурлук на другия ден. Когато се напиеше, той полагаше глава на масата. После посред нощ ставаше, за да се оттегли в стаята си. Както сега.

Той спря и заоглежда сянката пред себе си. Учудване изкриви почервенялото му лице.

— Какво се е случило, госпожо?

От гърлото ѝ не можеше да излезе никакъв звук.

— Мишка — каза внезапно Пакстон. — Бях в кухнята, за да хапна нещо, когато се случи. Тя видя мишка в кухнята и припадна.

Линес вкопчи треперещи пръсти в роклята си. Другата ѝ ръка търсеше да оправи гребена и да положи коса върху деколтето ѝ.

Мозъкът на Морган явно още беше в летаргията на съня, но се стресна.

— Мишка? — Той отметна глава назад и гръмко се разсмя. — Винаги се е страхувала от тези малки гадини. — Морган поклати глава. Това предизвика поклатане на тялото му. Когато възвърна равновесието си, той добави: — По тази причина е влюбена в котките. Господи, всеки път, когато отворя вратата на шкафа, виждам ново котило. Хайде, дай да я отнеса.

Направи крачка напред. Пакстон бързо отстъпи.

— Ти едва стоиш на краката си, братко. По-добре аз да свърша тази работа — каза той. Мина покрай брат си и се заизкачва по стълбите.

— Да, в ужасно състояние съм — съгласи се Морган, като потупа брат си по гърба. Неговата стая беше вдясно от тази на Линес. Той намери дръжката и каза: — Лека нощ на всички.

Вратата се затвори след него. Пакстон изруга тихо. Линес зарови лице в гърдите му.

— Пиян глупак!

Без съмнение Морган не подозираше нищо. Изглежда, увереността му не почиваше върху доверието в брат му. Той не се страхуваше от него. Като погледна Линес, разбра откъде идва спокойствието на Морган. Тя приличаше повече на светица, отколкото на жена от плът и кръв. Изневярата беше чужда на нейната психика.

Дори мисълта за такова нещо изглеждаше абсурдна. Точно това беше голямата му заблуда.

Пакстон отнесе Линес до стаята ѝ и затвори тихо вратата. Когато я остави на пода, тя веднага се свлече. Роклята ѝ образува красив кръг около нея.

— Линес — прошепна той, като понечи да я вдигне. — Линес...

В очите ѝ, където преди малко гореше страст, се беше настанил ужасът.

— Мария го изпрати! Това беше предупреждение;...

— Мария? — Пакстон постепенно разбра, че има предвид Светата Дева. Той познаваше загадъчното ѝ мислене, което понякога го смайваше. Не знаеше обаче, че беше отишла толкова далеч. — Мислиш, че Мария кара Морган да се мотае из тъмното? — попита той недоверчиво.

Линес постави ръка върху устните си. Неконтролируеми чувства бушуваха в душата ѝ.

— Знам, че Мария го изпрати — прошепна тя. — Иска да ни предупреди!

Пакстон изобщо нямаше намерение да обсъжда философски или религиозни проблеми с нея. Разгорещената му кръв го принуждаваше да мисли само за едно. Щеше да се пръсне от желание да я притежава. Само произнасянето на името ѝ предизвикваше втвърдяване в слабините му. Единственото му желание беше да я повали на земята и да я притисне в прегръдките си. Топлината на тялото ѝ го подлудяваше.

Той искаше изцелението, което само тя можеше да му предложи. Сграбчи я за ръката и я задърпа нагоре към себе си.

— Не, не мога! Това ще ни унищожи! Моля те, Пакстон, остави ме! Моля те...

Той я погали съчувствено. Отначало тя не разбра какво имаше в погледа му. После откри, че я съжалява.

— Изплашена си, любов моя — прошепна той. — Добре, ще те оставя. Засега! Но ще дойде време, когато няма да мога да го направя. Тогава и ти няма да го желаеш.

Линес затвори очи, за да осъзнае думите му. Ръката му се настани под брадичката ѝ. Наклони лицето ѝ, за да открие устните.

Целувката вля топлина в треперещото ѝ тяло. Тази горещина я накара да осъзнае, че предсказанието му ще се сбъдне.

— Ако можех да те оставя, бих го направил!

После си беше отишъл.

Тази нощ странният вълшебен сън я споходи отново. Жената беше облечена в черно. Стаята беше тъмна като роклята ѝ. Абаносовата ѝ коса беше вдигната нагоре. Както преди черният прозрачен воал придаваше загадъчност на лицето ѝ. Линес се опитваше да види очите ѝ, без да знае защо. Когато усети погледа ѝ, сякаш загуби представа за времето. В отговор на молбата ѝ, малките ръце се вдигнаха бавно, за да отдръпнат воала. Най-сетне Линес видя маслинените очи. Тя беше млада, красива и някак трагична. От тъмните очи се излъчваше топлота, дори може би съчувствие към съперницата.

Линес знаеше, че бяха съперници. През тялото ѝ премина тръпка на ревност. Не знаеше защо е така. Сякаш жената беше всичко, което самата тя винаги бе искала да бъде. Линес дори не подозираше коя може да е тя.

Коя си ти? Коя си ти?

В съня ѝ нямаше думи и жената не отговаряше.

Линес се насили да се събуди. Сънят ѝ предизвикваше спомени, както всяка нощ.

Линес се надигна едва когато сивотата на утрото вече се беше възцарила. Жената беше изчезнала. Останало беше само мъчителното предчувствие. Копнежът по Пакстон беше примесен със заплашителната тъмнина на бъдещето.

Падащият навън дъжд и децата, които се бяха заиграли край камината, я успокояваха. Линес седеше край отворения прозорец и се наслаждаваше на градината, чиито тераси стигаха чак до отсрещната стена. Малка каменна пътека се виеше покрай туфестите легла от теменуги, маргаритки и мак. Зад тях се криеха, засадените лично от нея билки. Тя знаеше, че всички жители на Гайяр се радваха на пролетната буря. Почувства леко подръпване и се усмихна. До нея мързеливо се протягаше госпожица Бел.

Отново си спомни за Пакстон и усети пробождање в сърцето си. Когато го нямаше, той ѝ ставаше още по-скъп. За това ли искаше да ме предупредиш? Линес старателно го избягваше през деня, но нощите

бяха кошмарни. Сънят ѝ беше изпълнен с еротични видения и желания.

Ръката ѝ погали перваза, сякаш докосваше лицето му. В съзнанието ѝ звучеше любимият му глас. Той щеше да остане тук цяла година. Трябваше само да преживее тази агония.

Линес се насили да го прогони от мислите си. Погледна Жан-Люк и Пиер, които се смееха щастливо, записани с дървените рицари край огнището. Двамата съживяваха приказката, в която трябваше да освободят принцесата от злия магьосник.

Линес обърна поглед към двора и усмивката изчезна от лицето ѝ. Някакъв конник препускаше през калта към стъпалата на големия салон. Върху измокрения кон имаше плащеница с цветовете на Ватикана. Без съмнение този човек носеше новини, свързани с новия епископ, който трябваше да заеме мястото на отец Гейли в Гайяр. Нито отец Гайяр, нито другите трима свещеници, имаха нужда от епископ. Тези мъже трябваше непрекъснато да се измъкват от безкрайните политически тресавища на Ватикана, за да вземат някакво благородно решение. Църквата беше преразгледала проблема след смъртта на отец Гейли. Гайяр беше нараснал и се бе превърнал в голям търговски център.

Църквата бе решила, че Гайяр вече е заслужил званието епархия и има нужда от епископ, а не само от трима свещеници. Новият епископ щеше да пристигне с още четирима отци и един секретар. Когато научи това, Морган бе доста впечатлен, но Пакстон му бе обърнал внимание върху факта, че този разкош щеше да им излезе доста скъпо. След това бедният Морган нямаше настроение в продължение на няколко дни.

Линес се изправи, за да посрещне пратеника. Изгаряше от нетърпение да научи имената на новите свещеници. Полетя надолу по стълбата и се озова до вратата точно когато Мишел канеше свещеника вътре. Той свали наметалото си, извезано в черно и червено — цветовете на йезуитите — и вдигна поглед към красивата госпожа. В контраст със сивия ден, тя стоеше пред него, облечена в тъмночервена рокля. Хермелиновите кожи, обточили ръкавите и деколтето ѝ, се сливаха на едно място. Тънкият ѝ кръст беше обвит с троен златен синджир. Също такава диадема придържаше назад дългите ѝ коси.

Въпреки всичко очите ѝ бяха тези, които го грабнаха веднага. Огромни и сиви, те криеха някаква голяма мъка и тревога.

Мишел я представи като лейди дьо Шамберлан.

— Милейди — каза усмихнат свещеникът, като пое бледата ѝ ръка и я целуна леко. Представи се като отец Томас.

Понякога, когато срещаше човек за пръв път, видението я окъпваше с вълна от емоции. Този път чувствата, предизвикани от този човек, сякаш ѝ причиниха физическа болка. Мъжът, застанал пред нея, ѝ изпрати пелена от тъмнина. Тя не идваше от него, а от някой друг до него. Вълната премина толкова бързо, че преди да я осъзнае, вече бе изчезнала.

— Носите новини за новия епископ на Гайяр ли, отче?

— Да. Идвам от Нотр Дам, където имах аудиенция с кардинал Дюпра.

Този мъж беше всемоушен като краля. Той олицетворяваше силата на църквата във Франция. Прагматичен и плуралист, Дюпра беше повече политическа, отколкото религиозна фигура. Слуховете твърдяха, че има повече любовници от самия крал.

Усмивката на свещеника разкри грозните му зъби. Единият от предните липсваше. Едната му страна беше прорязана от дълъг белег. Той пхна ръка в кадифения си джоб и извади плик, запечатан с восъчен печат.

— Кого ще посрещнем в Гайяр?

Отчето са засмя на нетърпението ѝ.

— Не трябва ли да предам новините на вашия съпруг, милейди?

— Разбира се! Мишел?

— В салона е, госпожо.

Линес поведе мъжа по коридора.

В огромната стая кипеше живот. В камината гореше буен огън. Прислужници разнасяха плодове и подноси със сирене. Това беше знак, че обядът вече привършваше. Пакстон разговаряше с двама архитекти, специално извикани от Елзас. Те трябваше да разгледат замък в Гайяр, за да построят собствения му дом по негово подобие. Морган и Джон слушаха група търговци, които оживено обясняваха защо цената на виното в Лион пада.

Линес бързо се насочи към главната маса.

— Милорд — каза тя, като направи лек реверанс.

Морган вдигна поглед. Винарите веднага млъкнаха. Всички гледаха към пратеника, застанал зад Линес.

Пакстон я видя и затаи дъх. Линес беше по-красива от утро над морето. Беше много променена. През изминалите няколко седмици той беше призовал всичката си воля, за да не я посети през нощта. Искаше тя сама да усети цената на своя отказ. Тази цена растеше и Линес трябваше да осъзнае, че двамата нямаха друг изход.

Лицето ѝ беше бледо, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове, които говореха за огромната ѝ вътрешна борба. Пакстон разбра, че изчакването му е приключило. Тази нощ щеше да сложи край на мъченията им.

С голямо усилие той отклони поглед от нея.

— Отец Томас е тук, за да съобщи кой ще бъде новият епископ на Гайяр.

— Така ли — учуди се Морган.

Той стана. Обичайната му кафява наметка беше доста широка. Линес отстъпи назад, докато премине ритуалът на запознанството. Отец Томас му подаде плика. Той го отвори, измъкна листа и прочете имената на глас. Те не означаваха нищо за него. Все пак веждите му се повдигнаха, когато стигна до големите суми, които изискваше епископът, за да пристигне. Зачервен, Морган веднага предаде писмото на Пакстон. Сърдитият му поглед потърси обяснение от свещеника.

Линес ги гледаше объркана.

— Виждам, че не ви е приятно, милорд — отбеляза отец Томас.

Той беше вирнал глава. Стоеше гордо изправен с ръце зад гърба и с присвити очи. Епископът го беше предупредил да очаква такава реакция. Това беше нещо обичайно през тези дни.

— Но това е абсурдно — възкликна Пакстон, като бързо подаде писмото на Джон. Лицето на чичо му се промени от изумление. — Тази година брат ми не би могъл да си позволи да се лиши от земя. Ще му бъде необходимо цяло състояние, за да задоволи грандоманските амбиции на този епископ.

— Какво става? — попита Линес.

Морган отговори, без да я поглежда:

— Църквата иска от мен да построя не обикновена църква, а цял манастир. Там ще живеят не по-малко от тридесет монаси. Исква също

да обезпеча този манастир с огромно парче земя. Този план няма да успее да го осъществя и през следващите десет години.

— Когато един живот осигурява вечност, това е добра цена — намеси се отец Томас.

— И кога Господ упълномощи епископите да разполагат с душите на хората? — попита Линес, като повдигна вежди.

Пакстон и Джон не бяха единствените, които се възхитиха на тази забележка. Морган винаги беше приемал Линес като човек с бърз ум и голяма вяра в Бога. Тя имаше познания и интелект, различни от тези, които можеше да предложи образованието в манастир. Той кимна доволен.

Погледът на отчето притъмня от глупавата забележка на тази жена.

— Да не би да имате нещо против религиозната ни доктрина, госпожо?

— Ни най-малко — престори се на изненадана Линес. — Не бих дръзнала да направя такова нещо, отче. Просто бях изненадана да чуя, че духовенството гарантира вечен живот в замяна на услуга към църквата. Защото, виждате ли, винаги са ме учили, че единствено Господ има тази власт!

Джон се наведе, за да погали хрътката под масата. Всъщност искаше да скрие усмивката си. Тази жена имаше бърз ум. Очарованието, което излъчваше, беше обезпокоително. Като цяло беше неотразима. Колко пъти на самия него му се искаше да може да натрие носа на алчните свещеници.

Отчето настръхна, но реши да не обръща внимание на глупостите на госпожата и настойника. Разбрал, че господарите са Морган и Пакстон, той попита:

— Каква според вас е цената на изцелението? Гайяр расте. В него има вече деветстотин семейства. С Божията милост след пет години техният брой ще се утрои. — С неочаквана страст, той добави: — Хората имат нужда от духовен център така, както не могат без хляб и вода!

— Само добре нахраненият човек може да разсъждава така — отбеляза сухо Пакстон.

— Трябва да се има предвид нещо важно — намеси се Морган. — Лозята на Гайяр не дават и половината от реколтата в миналото.

Това е известно на всички. Благодарение на брат ми тази година ще наторим земята и...

— Това също изисква средства — отбеляза Джон.

— Да — съгласи се Морган. — Върни се при своя епископ и му кажи, че Гайяр си има достатъчно добра църква. Ние ще направим всичко възможно той да бъде настанен добре, но това е всичко. Не притежавам съкровище, за да осъществя грандиозния му замисъл.

Отец Томас присви устни и се обърна към Пакстон.

— Сигурно Гайяр има някакво богатство...

Пакстон се разсмя. Това изнерви свещеника още повече.

— Щом сте толкова настоятелен, сигурно вашият епископ си въобразява, че ние ще се подчиним на заповедите му. Предполагам, че само в такъв случай ще достигнем вечния живот.

Симон се засмя и добави:

— Вратите на рая са широко отворени, но през тях се минава само при определена цена.

— Да — отговори Пакстон, като гледаше усмихнат Линес. — Мисля, че госпожата вече изтъкна заблудата на тази мисъл.

Очите на отец Томас блестяха. Лицето му се беше изчервило от смущение. Чувстваше се унижен. Вбесен, епископът със сигурност щеше да приеме това като недвусмислена победа на злото над доброто. Той беше убеден, че истински вярващите са малко и техният брой намалява с всеки изминат ден. Дори в свещената доктрина се прокрадваше богохулството. Това подлагаше на изпитание светите мъже, които вече вярваха на новите идеи. Въпреки огромната си вяра отец Томас тайно се улавяше, че сам се поддава на тези новости.

Той търсеше в ума си благоприличен отговор за тези добри хора, но не откриваше нищо. Разбира се, никой, дори и папата не можеше да гарантира вечност. Това не означаваше, че услугите на църквата не трябваше да бъдат възнаградени.

— Нима мислите, че не трябва да се страхуваме от Божието наказание?

— Не — отговори Пакстон, като поклати леко глава и облегна силните си ръце върху масата. — Нито пък да страдаме от глупаво суеверие. Трябва да разберете нещо: нито аз, нито брат ми разполагаме със средства за финансиране проектите на епископа. Ако толкова

настоява, нека да бръкне в бездънните джобове на църквата. Това е всичко!

Линес наблюдаваше как мъжът кимна отсечено. Усети огромната му вътрешна борба. Имаше тъмнина около него. Тя го тласкаше към някакво нещастие.

— Епископ Пиер-Лус няма да бъде доволен, но аз ще оставя проблема в достойните му ръце.

Това име прониза Линес като стрела. Лицето ѝ пребледня, а ръцете ѝ станаха безчувствени. Епископ Пиер-Лус!

Господи, сигурно не беше чула добре?

— Покажи на добрия отец стаята на отец Гейли зад параклиса. — Морган говореше на Мишел. Гореше от нетърпение да се отърве от неприятния човек. — Ако е останало нещо от добрия отец, опаковайте го и го предайте на съпругата ми. Тя ще ги раздаде на бедните. — Милейди, изглеждате толкова бледа! Какво не е наред? Ако е заради отец Гейли...

Пакстон вече беше застанал до нея. Линес се обърна към отец Томас:

— Какво име споменахте?

— Това на епископ Пиер-Лус, милейди. Познавате ли го?

Значи за това я беше предупредила Мария в съня! По тази причина беше издялала лицето му на дървената фигурка. Той пристигаше тук, в Гайяр. Идваше, за да я прокълне!

— Не — успя да изрече тя, — само съм чувала за него.

Отец Томас кимна и последва Мишел. Прислужникът, който много обичаше своята господарка, се забави малко. Съчувствено наблюдаваше пребледнялото ѝ лице. Линес изчака, докато двамата излязат.

— Милейди, какво не е наред?

— Моля те... Искам да останем сами!

Това беше всичко, което успя да изрече. Морган нареди на всички, които не принадлежаха към семейството, да излязат. В салона, останаха само Пакстон и Джон. Линес падна на колене пред Морган.

Без да знае защо, Джон погледна към Пакстон. Той беше свил юмруци до тялото си. На лицето му беше изписана огромна тревога. Беше впил поглед в падналата на колене Линес. Джон веднага разбра, че Пакстон е влюбен в жената на брат си.

— Милорд — молеше се тя. Нищо друго нямаше значение в този момент, освен заплахата, която бе надвиснала над нея. — Ако поне мъничко държиш на мен, няма да позволиш епископ Пиер-Лус да дойде тук!

— Но защо? — Морган я гледаше недоумяващо. — Познаваш ли го?

— Аз... Чувала съм за него. В манастира. Всички знаят колко е жесток и как мрази хората! Жителите на Гайяр няма да бъдат щастливи с него. Той търси във всеки дявола. Носи проклятие, вместо изцеление и мир. Сам видя колко непреклонен и сърдит бе неговият човек. О, моля те, Морган, не позволявай на този свещеник да дойде тук!

— Милейди, не мога да го спра! Самият кардинал е направил своя избор. — Той изгледа пергамента, сякаш беше парче камък и махна с ръка. — Ти сама знаеш как стават тези неща. Вероятно кардиналът му е задължен за нещо. Може този Лус да му е платил, за да го изпрати в нашата плодородна земя. — Морган се намръщи. — Те са сигурни, че сме богати. Скоро ще се убедят, че Гайяр е като всяко друго място на света.

— Моля те, милорд! Няма да мога да живея тук, щом този човек е сред нас. Не искам нито него, нито хората му, които ще обучават Жан-Люк. Те ще отровят младия му мозък със страх и омраза. Добре познавам репутацията на този мъж. Сигурна съм, че ще ме направи нещастна!

— Вярвам, че мога да помогна — намеси се Пакстон, който отчаяно се стараеше да говори спокойно. — С Лоренцо Лото, херцогът на Нант и настойник на крал Франсоа, сме добри приятели. Познавам се добре и със самия крал, както и с този долен Дюпра. Вероятно бих могъл да повлияя да се отмени решението. Все пак ще опитам, заради госпожата и Жан-Люк.

Усмивката на Морган стана по-широка.

— Ще го направиш ли, братко? Сигурен ли си, че Лото ще помогне на Гайяр?

— Да — отговори спокойно Пакстон. — Ще се намеси заради мен. Мисля, че ми дължи някои услуги.

Когато Линес се обърна към Пакстон, очите ѝ грееха от благодарност.

— Моля те, направи го, каквото и да ти струва — прошепна тя. В думите ѝ имаше скрито послание към Пакстон. — Трябва да го спрем!

Морган я наблюдаваше обезпокоен. Въпреки че не разбираше полета на мисълта ѝ, нито дълбочината на нейната религиозност, той бе сигурен, че жестокостта щеше да отнеме щастието ѝ.

— Да, трябва да го направиш, Пакстон! Разбираш ли, съпругата ми не ме е молила никога за нищо. Вярвам ще се съ согласиш с мен, че от всички жени, които познаваме, тя най-много заслужава да бъде щастлива.

— Благодаря ви — обърна се Линес и към двамата.

Дъждът продължи да вали през целия следобед. Жан-Люк и Пиер се бяха окупирани в конюшните. Настояваха и да вечерят там.

— Добре, но само до камбаните за вечерната — съ согласи се тя, прикрила своята загриженост. Винаги успяваше да скрие тревогите си от своето момче. После добави строго: — И никакви смехове!

Тази заповед мигновено беше последвана от реакцията на момчетата, които едва потискаха своя кикот, а гърдите им щяха да се пукнат от напрежение.

Вивиан склони да им изпрати нещо по-специално, а Линес помоли двамата войници, застанали на нощна стража, да ги наглеждат. После се качи в стаята си. Въпреки че още не се беше смрачило, камината беше запалена. Пламъците сипеха златна светлина. Клер не се виждаше никъде. Тя често прекарваше вечерите в бараките на рицарите, в игра на карти и зарове с тях. Всички я обичаха заради бързия ѝ ум и веселия характер. Тази вечер Линес бе доволна, че остана сама. Искаше да намери покой в молитвите си.

Приближи се до камината, зарови една клечка в жарта и после бързо я отнесе към олтара на Дева Мария. Запали едната свещ, а после и останалите. Видя го, когато вдигна поглед.

Дълго стоя и гледа лицето му, осветено от пламъците, като се стараеше да отгатне намеренията му.

— Пакстон...

Той се наведе напред и издърпа пръчката, преди да изгори пръстите ѝ. Между тях се разнесе ароматен дим. Пакстон нежно докосна пръстите ѝ. Хвана горящото дърво и го хвърли в огнището.

— Кажи ми какво всъщност знаеш за този епископ! — попита тихо той, загледан в пламъците.

Линес отмести поглед, за да събере мислите си. Разбира се, че щеше да се досети. Без съмнение имаше нещо повече от това, което беше признала. Не можеше да скрие нищо от него.

— Когато бях на единадесет години, той пристигна в моя манастир, за да ме провери. Разказвала съм ти за странната игуменка, която ме обичаше като дъщеря, а аз — като своя майка. Когато тя умря, от далечната Флоренция пристигна нова игуменка. Мисля, че ме намрази от пръв поглед. Ненавистта ѝ растеше, като виждаше колко много ме обичат останалите монахини. Щом узна за виденията ми, положението стана нетърпимо. Тя извика Пиер-Лус, който трябваше да ме провери. Още тогава му се носеше славата, че открива дявола, проникнал в светата църква. Той изпълняваше тази своя задача с недостижим фанатизъм. — Линес замълча за момент и после продължи сломена: — Долових загрижеността на монахините. Добре помня цифрата. До този момент той беше езекутирал осемдесет и осем от духовниците си. Славата му се носеше чак до Германия.

Пакстон изруга яростно.

— Когато го видях за пръв път — продължи отнесено Линес, — той беше толкова висок и красив. В пурпурната си мантия изглеждаше благороден и величествен. Спомням си, че тогава бях сигурна: Такъв добър човек не би могъл да ми причини зло.

Линес застана до леглото. Пръстите ѝ галеха таблата му.

— Спомням си как коленичих пред него. Той поднесе отрупаната си с пръстени ръка за целувка. Бях изпълнена с момическа възбуда, че се срещам с такъв властен и красив мъж. Знаеш, че никога не съм имала баща. Представях си как ще го очаровам и той ще ме обикне. Така бях направила със сестрите и старата игуменка... — Линес довърши с променен глас: — Целунах ръката му. Той я отдръпна, сякаш я бях изгорила. Скочи и със страшно дрезгав глас поиска да му обясня как съм направила така, че разпятието на гърдите му да трепери. Монахините побързаха да ме отдалечат от него. Той организира обичайното църковно разследване. С много сълзи в очите сестрите ми помогнаха да избягам. Така се озовах сама в широкия свят.

В цялата тази ситуация Пакстон виждаше само една опасност.

— Ще те разпознае ли, Линес?

— Не знам! — Разтрепераната ѝ ръка потърси челото. — Понякога ми се струва, че веднага ще си спомни за мен, но от друга

страна, тогава бях само на единадесет години. Бях просто една от стотиците, обвинени от него. В моето съзнание той се е запечатал много добре. В неговото може и да няма никакъв спомен. — Тя потръпна при мисълта за голямата грешка, която беше допуснала. — Защо не възприех и името на Белинда, вместо да използвам своето?

Чудеше се дали е вече късно да го стори. Това щеше да ѝ помогне, при условие, че писмото на Пакстон не можеше да предотврати пристигането на епископ Пиер-Лус. Клер щеше да свикне с новото име, както и всички останали. Много се обръщаха към нея с титлата ѝ. Само ако можеше да успее! Епископът не трябваше да чува необичайното име Линес. Това би ѝ помогнало да се спаси.

— Пакстон, толкова ме е страх — призна тя. — Миналия месец постоянно имах кошмари, свързани с него. Когато дялках фигура на магьосник за Жан-Люк, без да зная как, изваях нечии зловещи черти. Започвах отново и винаги беше същото. Не можех да се сетя на кого ми напомнят. Вечерта, когато умря отец Гейли, внезапно си спомних кой е той. Това беше епископ Пиер-Лус. Хвърлих фигурката в огъня и докато наблюдавах как гори, видях смъртта на отец Гейли. — Линес замълча и добави изплашена: — Ако дойде тук, аз също ще умра!

— Никога — закле се Пакстон. Приблужи се до нея и я притисна в прегръдките си. Докосването му предизвика огнени тръпки по тялото ѝ. Линес затвори очи, за да им се наслади. — Няма да позволя той или който и да било да те нарани! Смея да твърдя, че и Морган ще постъпи като мен. Любов моя, целият Гайяр ще се вдигне в твоя защита!

— Но ако църквата...

— Не говори повече — прекъсна я той, като изтриваше сълзите ѝ. — Ако се случи най-лошото, тогава ще...

Какво би могъл да направи тогава? Да посече петдесетина и после сам да падне мъртъв?

Обърна се към пламтящите ѝ от вълнение очи. Тя чакаше да чуе дали ще се случи някакво чудо.

— Тогава ще те отвлека. Ще те заведе някъде далече... Може би в Швейцария.

Сребристите ѝ очи се разшириха невярващо.

— В Швейцария?

Това беше страната на покритите със снегове планини, на изумруденозелените гори и кристалносините езера. Там живееха

обикновени и добри хора. Сред тях нямаше да ги открие отмъстителният крал, нито вездесъщата църква. Тя винаги беше обичала да слуша за Швейцария.

— Да — потвърди той, като избягваше да гледа мястото, където хермелинът докосваше гърдите ѝ. — Ще ти построя къща високо горе в планината. Под нас ще има зелена долина и синьо езеро, а над нас друга планина. Ти ще мислиш, че сънуваш, а аз ще те пощипвам, за да си сигурна, че си на земята.

Красивата картина мигновено стопи страха ѝ и я накара да се усмихне.

— И как ще се изхранваме в тази хубава къща със зелената долина и синьото езеро?

Усмивката ѝ го разчувства.

— Ами... Аз ще насадя полето...

Щастливите трели на веселия ѝ смях го накараха да млъкне.

— Ти? Великият и известен лорд Пакстон дьо Шамберлан ще живее като обикновен селянин? Виждам те единствено как проклинаш старата кранта, която не може да оре, жилавите бурени и лошото време. Ще се наложи да те щипя, за да обуваш ботушите си, и да те изтиквам навън при вятъра.

Идеята беше прекалено хубава, за да се прости лесно с нея.

— Ще се връщам вечер изморен и гладен. Настроението ми ще бъде лошо, като времето навън. Тогава ще виждам красивата си съпруга и лошото ми настроение ще се стопява като пролетен сняг. Тогава ще узная какво означава да бъдеш щастлив.

— Тогава вече няма да бъда красива. Ще бъда облечена в парцали, както всички изморени и изнервени селянки.

— Да — продължи весело той. — Дрехите ти ще бъдат закърпени и парцаливи. Ръцете ти ще загрубеят от чистене и готвене. Ще станеш дебела от многото мои деца, които ще те дърпат за полите. — Гласът му омекна. Очите ѝ блестяха от тази идея. — Въпреки всичко, любов моя, ти ще бъдеш най-прекрасната за мен!

Смехът ѝ утихна. Тя споделяше неговите чувства. Те бяха подхранвани от романтичните мечти за обикновен живот, изпълнен с труд и деца, благословили тяхната любов. Мечтите им ги пренасяха във вълшебното време и място, където двамата щяха да бъдат свободни да се обичат.

Чувството за безпомощност ги изпълни с отчаяние. Устните му се сляха с нейните. Целуна я така, сякаш го правеше за последен път.

— Линес — прошепна дрезгаво той. — Не мога да чакам повече! Достатъчно е да вдъхна аромата ти по стълбите или роклята ти да закачи бедрото ми, а ръкавът ти да се допре до ръката ми. Тогава по цялото ми тяло се разливат горещи вълни.

— Пакстон — прошепна тя, почувствала влажните му устни върху челото си. — Ти си във всичките ми сънища. Само името ти кара кръвта ми да кипи. — Той обгърна лицето ѝ с длани. — Искam те, Линес! Тази вечер, любима моя...

В целувката му имаше нежност и обещания. Никой от тях не чу приближаващите се стъпки и почукването на вратата.

Чукането стана по-силно.

— Милейди, съпругът ти моли да влезе!

Линес пое дълбоко дъх. Следващото вдишване я потопи в паниката. Тя посочи към паравана, зад който се къпеше. Пакстон сковано се прикри зад него. Линес се опита да успокои пулса си, преди да извика:

— Влез.

Вратата се отвори. В стаята влязоха Морган, Мишел и отец Томас.

— Милейди — започна Морган, без да обръща внимание на пребледнялото ѝ лице, нито на страха в очите ѝ. — Дойдох, за да ти кажа, че всичко е наред. Подписах и запечатах писмата на брат ми. Ще бъдат изпратени веднага щом времето позволи това. Отец Томас се съгласи да ги отнесе. — Той не съобразяваше очевидното неудобство на този свой план. След като се поколеба, продължи: — Отец Томас не вярва Пакстон или Лото да успеят да променят плановете на епископ Лус. Самият папа го е помолил за това. Крал Франсоа ще бъде безпомощен да помогне. Отец Томас иска да обсъди този проблем с теб.

Мишел веднага разбра, че нещо не е наред. Огледа стаята, за да открие причината. Не видя нищо. Точно когато отместваше поглед, той видя обут в ботуш крак под паравана. Погледът му потърси Линес и веднага разбра причината за страха ѝ. Бързо пристъпи напред и закри крака, преди някой друг да го бе забелязал.

Чак тогава се досети чии може да бъдат тези крака.

Линес беше толкова ужасена, че Морган можеше да открие Пакстон в стаята ѝ. Почти не го слушаше. Думите му постепенно проникнаха в съзнанието ѝ и тя бавно кимна. В очите ѝ имаше недоверие и ужас. Тя погледна към отчето, който наблюдаваше реакцията ѝ.

После изгледа Морган. Как можеше да бъде толкова глупав? Нима беше разказал всичко на отец Томас? Така епископ Лус щеше да бъде уведомен за нейното неодобрение. Още от самото начало щеше да започне да я подозира. Просто не можеше да повярва, че Морган можеше да бъде толкова плиткоумен. Неговата тъпотия понякога го правеше безпомощен като дете.

Обърна се към отец Томас, който през това време разглеждаше олтара на Дева Мария. Върху една маса тя бе подредила големи ароматизирани свещи, разпятие и скъпа мраморна статуя на Богородицата. Линес много държеше на нея, защото някога беше принадлежала на старата игуменка.

— Милейди, съпругът ви ми каза, че не харесвате епископа?

Младата жена успя да преодолее страха си и да отговори:

— Тук има някаква грешка! Никога не съм имала щастието да срещна епископ Лус!

Отец Томас я изгледа откъм олтара.

— Въпреки това сте помолили своя девер и съпруга си да се намесят. Те изпращат писма, които трябва да го спрат.

Беше в капан. Трябваше да каже нещо.

— Чувала съм, че е доста строг...

— Чули сте неверни неща — прекъсна я отчето. — Епископът е точно такъв, какъвто трябва да бъде.

— Така ли? — Линес сплете пръсти, за да предотврати треперенето им. — Значи не е вярно, че много хора са били екзекутирани? И нещо по-лошо — отлъчени от църквата по негова заповед?

Отлъчването от църквата беше най-голямото наказание за вярващите. Смъртта беше нищо в сравнение с отделянето на душата ти от Бог и от вечния живот.

— Наказани са само тези, които заслужават това — отговори свещеникът. — Само тези, чиито грешен живот петни нашия свят.

— До мен достигна друго — продължи Линес несигурно. — Жителите на Гайяр са обикновени и добри миряни. Не ми се иска върху тях да се стовари справедливостта на епископа. Иска ми се духовният им водач да ги научи да прощават и да обичат...

— Да, да — каза Морган, загубил търпение. Дразнеха го всички тези разговори на религиозна тема. — Не се терзай, милейди. Пакстон и аз все пак ще се опитаме да осигурим друг епископ за Гайяр. Писмата ще бъдат изпратени веднага щом времето се проясни. След дискусията с отец Томас сигурно си се убедила, че епископ Лус все пак не е чак толкова лош човек. Дойдох само за да си спокойна, че писмата ще бъдат изпратени.

Сребристите ѝ очи блестяха от ярост. Как ѝ се искаше да намрази Морган за това предателство! Можеше да го направи, ако изпитваше злоба към него. Все пак Морган не беше виновен, че не предчувстваше задаващото се нещастие.

— Виждам, че почитате Мадоната — коментира Томас, след пореден оглед на масата.

В църквата се водеха дебати относно миряните, които се прекланяха пред Дева Мария, а не пред Господ. Много свещеници бяха започнали да съзират светотатство в почитта към Исус чрез неговата майка, вместо чрез Светия Отец. Епископ Лус считаше, че такива уклони трябва да се преследват.

Самият отец Томас боготвореше Пресветата Богородица, но се страхуваше да признае това пред епископа. Когато госпожата замълча, той добави:

— Хората говорят също, че имате видения?

— Да — възкликна Морган и спря. Беше се насочил към вратата, но по този въпрос имаше мнение и искаше да го сподели. — Моята съпруга винаги знае какво ще се случи! — Забелязал недоверчивия поглед на отчето, той добави: — Когато пристигна в Гайяр, приех това като чисти глупости. Живее вече доста години с нея, за да се съмнявам. Ето, миналата седмица двамата с Пакстон решихме да наторяваме. Тя каза, че няма да можем, защото се задава голяма буря. Въпреки че небето беше синьо и времето — сухо, аз знаех, че трябва да ѝ се доверим. — Морган се разсмя и изгледа гъстата пелена от дъждовни капки, която се синееше през прозореца. — Виждате, че излезе права!

— Наистина — съгласи се отец Томас озадачен. — И на кого дължите тези видения?

— На никого — отговори бързо Линес, като се приближи до вратата. — Става късно. Ако ме извините, искам да се измия за вечеря!

— Разбира се, милейди — съгласи се отец Томас.

Като хвърли последен поглед на стаята, той тръгна към изхода. Морган го последва. Мозъкът му беше леко затормозен от видимото безпокойство на жена му. Той не беше човек, който обръщаше внимание на женските капризи. Техните настроения се сменяха често от цената на виното. По тази причина Морган бързо забрави страховете ѝ. Без съмнение свещеникът не представляваше опасност. Сигурно жена му искаше да покори и него, както всеки мъж в околността. Той често си беше задавал въпроса дали не ги омагьосва по някакъв начин. Всички се стараеха да спечелят нейното благоволение.

Когато Мишел най-сетне напусна мястото си, отец Томас отново се обърна. Тогава също видя ботушите зад паравана. Очите му заблестяха от внезапно разбиране. Това обясняваше всичко.

— Не трябва да се страхувате от епископ Лус, милейди, а от Господ. Все пак свещениците само изпълняват неговата воля тук на земята.

Линес затвори вратата пред лицето му. Облегна се назад, но краката ѝ не я държаха. Свлече се на земята, като трепереща купчина. Положението беше лошо и ставаше още по-лошо. Чувстваше се сякаш шишове се забиват в телесата ѝ. Поглъщаше я тъмнина.

Тази нощ...

Обърна поглед към паравана. Пакстон беше изчезнал. През отворения прозорец вятърът блъскаше дъждовните капки в стаята. Беше си отишъл, но прекалено късно.

Тази нощ...

Линес го чака. Беше сигурна, че ще дойде, но Пакстон не се появи. Минутите се събираха в часове, които се изнизваха един след друг. Тя крачеше из стаята, после сядаше, после пак ставаше. Взираше се в тъмния прозорец, по чийто стъкла блъскаше дъждът. Най-малките шумове я караха да потръпва от напрежение.

Последното нещо, което си спомняше, беше, че произнесе името му много пъти. Повтаряше го, сякаш искаше да го извика.

Сънят ѝ я пренесе на място, където се изпълняваха всички желания. Светкавица прониза нощното небе. Ехото на гърмежа я събуди внезапно. Огледа се замаяна.

Той стоеше до леглото. Лицето му беше скрито сред тъмнина и сенки и Линес не можеше да го види. Понечи да изкрещи, но ръката му се настани на устните ѝ. Ужасените ѝ очи търсеха чертите му, но те продължаваха да бъдат само сянка. Ръката му притисна главата ѝ към възглавницата. Робата ѝ се разтвори и той обгърна голата красота под себе си.

Линес чу остро му вдишване и сърцето ѝ подскочи. Нямаше думи. Силата на чувствата им ги правеше безмълвни. Точно както бурята отнема всички права на слънцето, докато земята не бъде пречистена, а реките — препълнени.

Той задържа ръцете ѝ над главата. Продължаваше да мълчи. Докосването им приличаше на огън. Топлата му ръка погали бедрото ѝ. Този допир събуди целия ѝ копнеж, потискан толкова дълго. После ръцете му повдигнаха таза ѝ. Тя въздъхна, когато почувства пръстите му върху гърдите си. Това я подлудяваше. Линес се изви към него, а устните ѝ шепнеха името му като молба.

Лилага вихрушка се завъртя в мозъка ѝ. Светкавица прониза небето и освети влажните им тела, когато той проникна в нея. Линес беше хвърлена от скалата. Разтвори криле и се озова сред тласъците на вятъра. Затанцуваха цветове, горещият му дъх играеше сред косите ѝ. От устните ѝ се разнесе вик. Сякаш горещата сърцевина на нейното слънце избухна. Светлината му започна да избледнява в тъмнината...

СЕДМА ГЛАВА

— Трябва да има белези от рани — обърна се епископ Лус към игумена на Фонтевро.

Стаята бе добре осветена от свещите и огъня в камината. През каменните стени на манастира проникваха гласовете на стотината свещеници, които участваха в хора. Тази далечна хармония изнервяше епископ Лус, който на път към новата си епархия Гайяр, се бе отбил тук. Открил, че администрацията на манастира подбира монасите единствено по силата на техните гласове, той вътрешно беснееше от яд. Вярата в Господ за тях, изглежда, нямаше значение. Беше разговарял с един новак, дошъл в манастира направо от своята пекарна, който дори не беше стъпвал в църква.

— Не разбрах за какви рани става дума? — попита с недоумение високият по-възрастен мъж.

— По коленете! Те са най-добрият знак за религиозно преклонение. Резултат са от часове, отдадени на смирени молитви. Във Фонтевро не откривам такива!

Игуменът разбра, че гостът му говори сериозно. Зачуди се дали епископът не е проверявал коленете на собствените си свещеници за такива доказателства на смиреността.

— Да, няма! Във Фонтевро възхваляваме Неговата Святост с възвисени гласове и сърца. Нашата смиреност идва с хармонията на молитвената музика. Вярно, не е толкова мъчително като наранените колене, но е по-необичайно.

Епископ Лус не възрази.

— Вие се гордеете много с вашия хор, нали? — Той стана, поставил ръце на гърба си. Преструваше се, че разглежда картините по стените. — Чух, че е бил представен лично на самия крал?

— Така е — усмихна се игуменът, без да подозира за капана. — Вече два пъти пяхме пред него. Негово величество е много музикален. Толкова се гордея...

— Наистина — обърна се неочаквано епископът. — Вие страдате от тази своя гордост. Страхувам се, че хорът ви е станал символ на суетата. — Устните му се свиха. Очите отразяваха светлината на пламъците в камината. Епископът продължи бавно, като наблягаше на всяка дума: — Вие знаете, че проявата на суета и показност са инструменти в ръцете на дявола. Те трябва да бъдат очистени, преди сатаната да ви е погълнал с тях.

— Погълнал? Но...

— Препоръчвам ви година на тишина и усиленни молитви, за да изкорените тези...

— Цяла година? Това ще ме убие...

— Но ще спаси нечестивата ви душа и ще ви донесе смирение, каквото постът не постига. Ще информирам кардинал Ориго в Авиньон за това.

На вратата се почука.

— Това е всичко засега!

Ужасеният игумен не успя да разбере отначало, че вече е свободен. После бързо стана и се оттегли. През отворената врата се промъкна младият прислужник на епископ Лус.

— Отец Томас, милорд. Току-що пристигна от Гайяр.

— Покани го да влезе.

Отец Томас прекрачи прага. Бързо коленичи и целуна пръстена на своя духовен водач. Останалите формалности бяха съкратени. Изражението на отец Томас говореше, че носи важни новини. Той извади най-напред писмото на лорд Шамберлан до Франсоа, а след това и до неговия настойник, Лоренцо Лото, херцога на Нант. Накрая показва писмото, адресирано до самия Дюпра. Епископ Лус ги отваряше едно след друго, прочиташе съдържанието им и ги хвърляше в огъня. После наблюдаваше как се вие димът от тях.

Отец Томас се правеше, че не забелязва това прегрешение. Пред него се четеше и унищожаваше личната кореспонденция на господаря на Гайяр. Постоянно си повтаряше, че това е за доброто на вярващите и е необходимо. Добре разбираше, че всичко е във връзка с необикновената лейди Шамберлан.

Светлината танцуваше в тъмните очи на епископ Лус, докато слушаше подробности от живота на госпожата. Когато подчиненият му свърши, той произнесе:

— Най-сетне разбрах защо Господ ме вика в Гайяр!

Жан-Люк и Пакстон вървяха по пътеката край реката. Връщаха се от лов. Над главите им лъчите на следобедното слънце си побиваха път през гъстия зелен покров. Пред тях тичаха две хрътки, все още възбудени от лова на фазани. Жан-Люк се бе надявал, че ще срещнат предателския черен дракон. Бяха преследвали много километри една лисица, докато накрая я бяха загубили. Междувременно бяха попаднали на следата на сърна. Бяха изпуснали и нея, но на пътя им се бе изпречило гнездо на ястреб. Най-накрая бяха подгонили двата фазана. Чичо му беше прострелял единия със своя лък. После му беше помогнал и той да направи същото с другия. Момчето беше страшно развълнувано от своя първи лов. Нямаше търпение да се похвали на родителите си. А Пиер направо щеше да позелене от завист.

— Чух Морган да те пита защо спиш при майка си — каза Пакстон.

— Да. — Жан-Люк се усмихна глупаво, сякаш беше хванат да прави беля. — Татко казва, че не мога да спя цял живот при мама. Твърди, че ще остана слаб.

— Това разстройва ли те, синко?

— Не. Нямам нищо против да спя при мама. Обичам я много, но... — Той спря. Не знаеше дали да признае, че това беше нейна идея. — Тя пожела да спя при нея.

Разбира се, Пакстон знаеше това. След тяхната чудесна нощ, Линес вече спеше с Жан-Люк. Отчаяно се стараяше да го отклони от леглото си. Пакстон разбираше чувствата ѝ и не се сърдеше.

Тяхната любов не ги водеше към Рая, а към някаква пустош. Това омагьосано кълбо беше едновременно жестоко и всесилно. В него душите им се срещаха за полет и откриваха светлината.

Пакстон искаше отново да пътува дотам!

Като всеки истински ловец, Жан-Люк носеше лъка си готов за стрелба.

— Ще кажа на мама, че не мога да спя всяка нощ при нея. Тя ще се разсърди малко, но това е за добро.

— Да — потвърди Пакстон усмихнат, — за добро е.

Мислите на Жан-Люк се връщаха непрекъснато към преживяното през деня. Такава радост не беше изпитвал никога досега.

— Единственото по-добро нещо от лова на фазани е да се прониже сърна или браконьер. — Момчето подтичваше, за да се изравни с големите крачки на чичо си.

— Браконьер? — Пакстон спря и се извърна към сина си. — И какво ще правим с него?

Жан-Люк много добре знаеше отговора.

— Ще го обесим, разбира се!

— Така ли мислиш? — Пакстон коленичи, за да погледне момчето в очите. В гласа му имаше огромна нежност. — Ами ако той има много деца, които са гладували през дългата зима? Може би този човек просто се опитва да нахрани семейството си? Жан-Люк, ако убием бащата, децата му ще умрат от глад!

Тази мисъл шокира момчето. Той се взря в Пакстон.

— Това е много тъжно, но щом браконьерства, трябва да бъде обесен!

— Така ли? Помисли, Жан-Люк! Кое е по-важно за човека: да нахрани децата си, или да се подчини на закона, който ги принуждава да гладуват?

Бързият ум на детето преодоля и това.

— Майка ми е казвала, че основният дълг на мъжа е към съпругата и децата му. Така ли е?

— Да, това е вярно. Най-правилно би било да помогнем на този човек. — Пакстон стана и двамата продължиха. Вече приближаваха града. — Трябва да му се даде земя. Може би е по-редно с пот на челото да осигури храна на своето семейство.

— Да, така е най-правилно. Мисля, че и Господ ще бъде доволен. Пакстон се засмя.

— Но защо тогава татко казва, че браконьерството е най-голямото престъпление?

— Ами, Жан-Люк... — Пакстон спря. Как можеше да обясни на момчето, че неговият брат беше от хората, които малко мислеха за причината на нещастията. — Времената се промениха. Морган, както и другите господари, трябва да се променят с тях. Знаеш ли, не много отдавна във Франция царяха хаосът и катаклизмите. Тогава имаше чумна епидемия, воювахме с Англия, а църквата беше обхваната от

разкол. Нямаше достатъчно храна за никого. Много хора и децата им гладуваха. Тогава господарите искаха браконьерите да бъдат обесени, защото животните, които те хващаха, бяха необходими на семействата им. Сега нещата са по-различни, във Франция е по-спокойно.

Двамата прекрачиха портата на замъка. Пакстон се стресна. В двора имаше карета и няколко коня. Плащениците върху гърбовете им носеха цветовете на Ватикана. Това беше новият епископ. Беше избързал, преди кралят или Лото да успеят да променят назначението му. Пакстон тихо изруга и забърза по стъпалата към салона.

— Жан-Люк, отнеси птиците на Боне и после се измий! — извика той на момчето.

— Добре, чичо! — Момчето се втурна напред.

Бързаше да се похвали с улова. Пакстон се затича по стълбите, после по коридора и се втурна в големия салон. Около човека с пурпурни одежди се бяха струпали група свещеници. Брат му още не се беше прибрал от близкия град Каор. Там трябваше да събере още двадесетина ратаи. Джон стоеше и разговаряше с епископа. Загриженото му изражение говореше, че това наистина е Пиер-Лус. Без съмнение възрастният човек не бе доволен от срещата си с Негово превъзходителство.

Пакстон пристъпи напред. Мъжете преустановиха разговорите си, докато чичо му го представяше.

— А, Пакстон! Епископ Пиер-Лус пристигна! Малко неочаквано, разбира се... — Като се обърна формално към свещеника, продължи: — Мога ли да ви представя племенника си Пакстон дьо Шамберлан, лорд на Бордо в Елзас, генерал в стражата на краля.

Високият мъж махна с ръка, за да спре дългото изреждане на титлите на Пакстон.

— Земните звания не са интересни за мен! — Той протегна ръка, за да получи смирения поклон.

Пакстон се направи, че не забелязва този жест. Острият му поглед изучаваше мъжа срещу него. Изобщо не си го беше представял такъв. По-скоро очакваше да види някакво жалко и нещастно същество. Мнозина биха казали, че епископът е красив. Тялото му беше стройно, а по лицето му нямаше дори и една бръчица. Гъстата му руса коса едва бе започнала да се прошарва. Това само подсилваше изискаността, която лъхаше от него. Очите му имаха цвета на кехлибар

и студенината на камък. В ръката си държеше висок жезъл, покрит с малки дяволски глави.

Пакстон веднага намрази този човек.

Двамата мъже продължаваха да се изучават, докато Джон представяше останалите свещеници. Пакстон забеляза отец Томас и попита:

— Надявам се, че сте отнесли писмата ми?

— Предадох ги на Фредерик Корсан, пратеника на двора в Анжу. Той ме увери, че ще бъдат доставени възможно най-бързо.

Това име не говореше нищо на Пакстон.

— Дали вече са пристигнали? Вие, предполагам, сте били информиран за съдържанието им? — Въпросът беше отправен към епископ Лус.

Всички, с изключение на Джон, се отдръпнаха шокирани. Който познаваше добре племенника му, можеше да очаква такава сцена. Силният характер му позволяваше да бъде до болка откровен. Никога не беше въвличан в някакво предателство или интрига. Не се страхуваше и от ничие отмъщение.

Епископът веднага разбра тези неща. Само добре защитен и уверен в себе си човек би изказал на глас съмнението си, че писмата му са били отворени. Подозираше, че лорд Пакстон дьо Шамберлан беше точно такъв.

— Нямам навика да чета лична кореспонденция. Не знам за какво намековате?

— Разбира се, че знаете — отговори Пакстон. Гласът му не издаваше никакви чувства, макар да бе убеден, че епископът е прочел всичките му писма. — Помолих кардинал Дюпра, краля и Ларенцо Лото, херцог на Нант и настойник на Франсоа, да ви сменят с някой друг!

Епископът остана невъзмутим. Само извитата вежда над студения му поглед издаваше, че разбира атаката. Кардинал Дюпра беше плуралист и това го правеше негов противник. Да не говорим, че херцогът на Нант щеше да използва това в негова вреда.

— И така — кимна накрая епископът, като се усмихна снизходително. Опитваше се да покаже, че не се е случило нищо необичайно. — Сега бихте могли да ми кажете какви са мотивите ви за такава настоятелност?

— В моето искане нямаше никаква настоятелност — каза Пакстон, като пристъпи напред. Стойката му беше войнствена. — Нещата са много прости. Като имам предвид вашата репутация...

— Каква е тя? — прекъсна го епископ Лус.

— Нужно ли е да питате? — изстреля Пакстон. — Нима мнението на хората за вас е тайна, недостъпна за критика и обсъждане?

Ръката на епископа се вкопчи в жезъла.

— Моята репутация може да бъде съдена от Господ и от никой друг! — Очите му се присвиха почти невидимо. — Милорд Шамберлан, не мога да разбера защо ме посрещате по такъв груб и бих казал яростен начин. Какво мислите, че ще загубите от моето присъствие в Гайяр? Или какво смятате, че ще спечелите, ако ме махнат оттук?

Пакстон изглежда мъжа пред себе си, сякаш искаше да премери сили с него.

— Възраженията ми са много. Те засягат както философски аргументи, така и семейни проблеми. Вие защитавате папските закони и права. Възможно е те да изместят тези на моя крал. Чел съм критиките ви срещу трудовете на Аристотел. Според мен е абсурдна идеята ви за „Божия камшик“. Според вас чумната епидемия е Божие наказание за неверниците. Без колебание бих заявил, че възразявам срещу всеки ред, който сте написали. Най-лоша, според мен, е безкомпромисността, с която налагате църковните закони. Истината е, че не одобрявам нищо от това, което сте направили или написали. По тази причина не искам да се учудвате, че ще изпратя други писма до Дюпра и Лото за вашето отстраняване от Гайяр.

Епископът беше впечатлен.

— Оценявам вашата честност.

— Така ли? Това ме изненадва! Друг на ваше място би се обидил от неспособността ми да крия своите чувства.

Вече беше отишъл твърде далеч. Дори Джон усети това.

Дълго време епископ Лус гледа Пакстон, вбесен от наглата му проява на враждебност. Огромната му гордост беше жестоко засегната. Този човек заслужаваше да бъде унижен и той щеше да се погрижи това да стане много скоро.

Пакстон понечи да се оттегли.

— Вашата неприязън е оценена, милорд! — Гласът на епископа го накара да се обърне и да го погледне в очите. — Надявам се след време отношението ви към мен да се промени. Уверявам ви, че не изпитвам същите чувства към вас!

Пакстон посрещна с неприкрит скептицизъм тази лицемерна проява на доброжелателство.

— Предупреждавам ви обаче, че писмата ви няма да донесат очаквания резултат!

Пакстон остана невъзмутим.

— Интересна проверка на силите — отговори той... — Ще видим това!

— Вие сам ще се убедите. Кралят няма да си губи времето, за да ме мести на друго място.

Това изявление ядоса Пакстон.

— Не можете да отречете, че папата трябва да съгласува своите решения с крал Франсоа?

Епископът се засмя. Този мъж беше наивник!

— Това е така, но не може да не знаете, че... има и други връзки между тях. Молбата за компромис от страна на нашия свети папа ще струва прекалено скъпо. Кралят може и да удовлетвори молбата ви, но и във връзките на двора има ограничения. Това важи също и за приятелството между краля и известния генерал.

Присвитите очи и вирнатата брадичка на Пакстон издаваха неговата ярост, но прикриваха объркването му. Господи, дали това не беше блъф? Или този човек имаше влияние и върху папата?

Той погледна Джон, който поклати глава. Той също не знаеше отговора на този въпрос.

Епископ Лус продължи настъплението си.

— Струва ми се, че целият този разговор е празно губене на време. Все пак не вие сте господар на Гайяр, нали? — Той изобщо не очакваше отговор. — Освен това брат ви има син. Това означава, че никога няма да притежавате Гайяр. Колкото и да ламтите за наследството на своя брат, никога няма да го имате. Никога!

Пакстон попита озадачен:

— Какво означава това?

— Просто отбелязвам факта, че всичките ви претенции са резултат от чудовищните размери на излъганите ви надежди! Те се

диктуват от самия дявол. Съжалявам ви за това. Проявите на гордост от ваша страна са безсмислени. — Гласът на епископа беше просмукан с ненавист.

Омразата разтърси Пакстон. До този момент не беше разбрал играта на този човек. Той заплашваше не само него, но и Линес. Думите му издаваха, че той някак е узнал за любовта му към братовата жена. Трябваше да открие това по-късно. Засега трябваше да си изясни нещата с този дявол.

— Предупреждавам ви, че трябва много внимателно да вникнете в моите мотиви и цели. Да не говорим за кътчетата в моята душа. Там ще откриете, че има неща, които съм готов да защитавам с цената на живота си. Надявам се, че съм ясен? — С потъмнели от ярост очи, Пакстон се оттегли.

Затича се нагоре по стълбите. Нямаше никой наоколо. Той стигна до вратата на Линес и много внимателно натисна бравата. Като се огледа още веднъж, младият мъж бързо се вмъкна в стаята.

Следобедното слънце обливаше нишата на прозореца, където беше седнала Линес. Изненадана, тя вдигна поглед от дървените си фигурки. Инструментът падна в скута ѝ.

Веждите му се повдигнаха, когато я видя да впира пръсти в роклята си. Тя беше обикновена и износена. Бяла дантела обточваше деколтето ѝ. Меките цветове си отиваха с червената панделка, която придържаше косите ѝ.

Пакстон бавно се приближи до нея, а тя затвори очи. Споменът за прекараната нощ нахлу в съзнанието ѝ. Копнежът ѝ стана неудържим. Искаше отново да се сгуши в прегръдките му и да усети тежестта на тялото му. Тя знаеше, че двамата бяха осъдени. Пламъкът, който беше запалил в очите, блестеше в самата ѝ душа. Всички можеха да видят това. Епископ Лус щеше също да го забележи и тогава с тях бе свършено.

— Епископ Лус е пристигнал? — промълви тя.

— Току-що напуснах неговата компания.

От безпокойство очите ѝ се разшириха.

— И какво?

— Той се прекланя пред единствения човек, който ще го покровителства.

— И кой е той — извика Линес.

— Лъв Десети.

Тя отстъпи шокирана назад.

— Папата... Мили Боже... — Разтрепераната ѝ ръка потърси челото. — Хората говорят, че той има достатъчно сила, за да слее сатаната с Господ. Нищо ли не може да се направи?

— Не знам. Много се съмнявам, че писмата ми са пристигнали.

— Защо?

— Отец Томас ме гледаше виновно, а епископът се прави, че нищо не разбира. Още днес ще напиша по-настоятелни писма. Ще изпратя лично Симон да ги отнесе. Имаме още надежда. Междувременно...

— Да?

Пакстон разбираше, че Линес е отчаяна.

— Трябва да се държиш с него, сякаш нищо не се е случило. Когато Морган те представи, дръж се твърдо. Най-хубавото ти качество е достойнството и то веднага трябва да проличи. Линес — прошепна той настоятелно, — трябва да се научим да крием страховете си!

Младата жена сведе поглед. Обмисляше мъдрите му думи. Пакстон беше прав. Тя трябва да крие страховете си. Щеше да успее, сигурна беше в това. Само да не я разпознае!

— Какво ще правя, ако си спомни коя съм?

— Ще се правиш, че не разбираш! Той не може да го докаже. Ако те разпознае, докато събере доказателства... надявам се, сигурно дотогава да бъде преместен или...

Линес се вгледа в очите му.

— Или?

Погледът му беше изпълнен с решителност, но засега не искаше да я плаши.

— Не трябва да мислим за друга възможност, Линес — прошепна той, като пристъпи към нея.

Тя понечи да се отдръпне, но настоящата светлина в очите му я хипнотизира. Устните му се спряха на челото ѝ. Не можеше повече да се въздържа. С вик на ранено животно, тя се повдигна на пръсти. Ръцете ѝ обвиха шията му, а той я притисна силно към себе си. Прегръдката му се превърна в единственото сигурно място на този свят. Линес вдигна глава, за да срещне погледа му.

— Линес... — Тръпки я побиха, когато устните му докоснаха нейните. — Позволи ми да се насладя на твоята красота, преди да са ни разделили.

Господи, тя беше по-сладка от вълшебен плод, от самия живот дори! Нежността отстъпи място на ненаситния глад. Устните му се разтвориха. Пръстите ѝ се впиха в кожените платки на раменете му.

Когато целувката свърши, той тихо промълви:

— Тази нощ, Линес...

Очите ѝ го потърсиха с няма молба, но беше вече късно. С него винаги беше късно. Той се обърна и тръгна към вратата. Преди да излезе, огледа внимателно коридора.

Линес се облегна на каменната стена и затвори очи. Бъдещето премина през тях като тъмна вълна. Заплашваше ги жестокост, тя виждаше много добре това. Може би щеше да се случи още тази нощ?

Линес плътно затвори очи. Отчаяно се мъчеше да открие причината за тази жестокост. Видението стана светло и ярко.

Тя прошепна името му ужасена:

— Морган...

Морган крачеше до Линес по стълбите. Трябваше да я представи на епископ Лус.

Клер беше използвала всяка хитрост, която знаеше, за да промени външността ѝ. Който за пръв път срещнеше Линес, веднага забелязваше косата ѝ. Водопади на тъмни вълни падаха до кръста ѝ. Бяха толкова къдрави, че дори собствената им тежест не успяваше да ги изправи. Това беше възхитителна гледка. Клер направи така, че косата ѝ да изчезне. Нави я на плътна корона около главата ѝ и я покри с квадратна червена кърпа от кадифе, обшита със златни ширити. Ефектът беше страхотен. Нежните черти на лицето ѝ станаха по-остри. После постави руж върху страните и устните ѝ, а ресниците ѝ подчерта с въглищен прах.

Линес беше облечена в най-изисканата си рокля от червен бродат и черно венецианско кадифе. Към ръкавите бяха прикрепени панделки, които стигаха до земята.

Искаше ѝ се да види ефекта, но нямаше огледало. Старата игуменка ги наричаше дяволски инструмент на суетата. Младата жена знаеше, че това е пресилена оценка, но все пак отказваше да си купи.

— Изглеждам ли много променена?

— Да — отговори Клер. — Не може повече. Ако Гайяр бъде негова епархия, той все някога ще те види такава, каквата си. Няма начин това да не се случи някой ден!

— Знам това. Мисля, че първото впечатление е най-важно.

Клер зацъка с език.

— Какво ще правим, ако все пак те познае? Как би си обяснил превъплъщението ти като лейди Белинда дьо Шамберлан? Със сигурност ще помисли, че това е просто съвпадение.

Линес затвори очи.

— Моля се да стане така...

Морган отвори вратата. Линес се обърна и стана.

— Готови ли сме? — Морган спря като вцепенен. Тя беше боядисала лицето си! Изглеждаше толкова променена! — Какво е това?

Линес беше много объркана и не знаеше какво обяснение да даде.

— Помислих си... Аз просто... — Тя погледна безпомощна към Клер.

— Малка промяна! — Клер се насили да се усмихне.

— Защо? — Въпросът му издаваше невинно недоумение.

— Да изглежда хубава.

— Хубава?

Морган пое дълбоко дъх и облиза устни. Тези бои по лицето ѝ му напомниха за неприятностите, които си имаше с Ембър. Тази глупачка не го оставяше на мира. Беше платил доста щедро, за да легне с нея, но това бе всичко. Тя продължаваше да си въобразява, че все още не може без нея. Днес Жиро, градският месар, го беше осведомил за нея. Разправяла из целия град, че ще кръсти копелето си на Джон.

Ядосваше се всеки път, когато си спомнеше за това. Линес преглътна нервно. Отвращаваше я начинът, по който я гледаше. Морган присви очи и заклати глава.

— Не ми харесваш така! Ти си красива като ангел и не искам да... — Той заклати пръст. — Не искам да правиш това. Веднага го измийте! Ще почакам отвън.

Вратата се затвори с трясък.

Объркана, Линес се отпусна тежко на табуретката. По гръбнака ѝ запълзяха тръпки, като гледаше как Клер мокри кърпата в легена с вода.

— Клер — прошепна тя загадъчно, — знам, че тази вечер ще се случи нещо ужасно!

Това изявление стресна Клер. Тя не се съмняваше в предчувствията на младата жена, но този случай беше по-различен. Старият надут епископ в миналото доста я беше изплашил. Вероятно Линес още беше под влиянието на този спомен.

— Не, ти просто се страхуваш от дъртия пръч. Ела, нека да изтрием боите от лицето ти. Да се надяваме, че този епископ Лус няма памет за женските лица. Половината от свещениците са такива. Всеки знае, че много от тях са само разглезени теменужки. Ако се сещаш какво искам да ти кажа?

— Разглезени теменужки? Не, не знам какво е това — отговори Линес, докато настървено търкаше лицето си.

— Ами обратни са — обясни прислужницата.

Думите на Клер направиха магия. Измъчена усмивка изви устните на Линес.

— Моли се никой да не чуе приказките ти. В противен случай не само аз трябва да се страхувам от пламъците...

Линес коленичи за късмет и се изправи. Клер отвори вратата. Морган пресрещна Линес в коридора. Усмихна се, като видя изтритото ѝ до блясък лице.

— Ето, вече приличаш на жена ми. Тръгваме ли? — Предложи ѝ ръка и я поведе надолу по стълбите.

„Трябва да се научиш да криеш страховете си...”

Думите на Пакстон звучаха в мозъка ѝ. Тя се усмихна ослепително и придаде царственост на походката си.

Огънят в камината гореше и в стаята беше топло. Празнични фенери осветяваха всяко кътче. Ослепително бели покривки красяха масите. Вивиан беше сътворила чудеса от плодове и цветя. С помощта на Линес, разбира се. Най-красивите калаени чинии и бокали бяха изкусно подредени сред купите с плодове и сирене. Край тях бяха и специалните легени и кърпи за измиване преди празничната вечеря.

Край далечните маси, облечени в най-изисканите си дрехи, седяха почитани граждани на Гайяр. От едната им страна бяха строени рицарите, а от другата — свещениците. С крайчеца на окото си Линес забеляза, че Симон не беше сред тях.

Пакстон веднага забеляза промяната, докато Морган я водеше към централната маса. Тя спираше на всяка крачка, за да поздрави свои приятелки. Играеше ролята на красива и обичана господарка на имението. И се справяше добре. Той се усмихна успокоен.

Обърна поглед към епископ Лус и с изненада забеляза, че той го гледа. Веждите на Пакстон се повдигнаха въпросително. Епископът се обърна към Линес, защото Джон, в качеството си на настояник, му я представяше.

Както се правеше в такива случаи, той наблегна на християнското й име:

— Разрешете да ви представя лейди Белинда дьо Бомари Шамберлан.

— Госпожо, това е епископ Пиер-Лус.

Линес подхвана полите на красивата си рокля и направи почтителен реверанс. Той протегна ръка за целувка. Като се опитваше да не мисли за предишния път, когато го беше направила, тя леко докосна устни до пръстена на Христа.

— Как сте? — попита Линес, като дръзна да го погледне в очите.

Тревогата запълзя по гръбнака й. Епископът я гледаше с неприкрито объркване.

Тази жена му изглеждаше странно позната. Къде я беше виждал преди? Не можеше да откъсне очи от нея. Нещо му подсказваше, че като мъж трябва да внимава с нея. Епископът продължаваше да я гледа и когато Джон я представяше на свитата му. Тя старателно се покланяше на всеки от свещениците. След това всички заеха местата си, но Линес продължи да усеща изпитателния поглед на епископа върху себе си.

— Милейди — каза накрая той, — объркан съм. Имам чувството, че съм ви виждал някъде. Изглеждате ми... позната...

За момент Линес се скова от ужас. Той изчезна, когато си пое дълбоко дъх и се усмихна.

— Така ли? — попита тя съвсем учтиво. — Може би познавате родителите ми? Барон и баронеса Бомари от Монтегрел? Били ли сте някога там?

— Не! А вие пътували ли сте някъде?

— Пътуванията на съпругата ми са сведени до нула — отговори вместо нея Морган. — Тя е доволна да стои в дома си.

— Доволна? — Линес хвърли кокетен поглед към Морган. — О, съпруге мой, за мен е върховно щастие да бъда в нашия дом!

Удоволствието от отговора ѝ го накара да се усмихне и да стисне ръката ѝ.

Преди да разбере значението на тази игра, Пакстон изглежда студено брат си.

Прислугата забърза да сервира храната. Тя се състоеше само от две ястия. Епископ Лус и неговите братя спазваха строга диета, съобразена с изискванията на Свети Бенедикт, която им забраняваше месо от четирикраки. Малко след пристигането си епископът се бе появил в кухнята, за да нареди как да се приготви храната. За огромно учудване на Вивиан и Боне неговите изисквания бяха многобройни. Вивиан направи грешка, като сподели, че отец Гейли никога не им беше налагал такива неразбираеми за тях правила. Епископ Лус веднага беше съзрял възможност да изрази своето мнение по този въпрос, а именно, че тази слабохарактерност на отец Гейли беше дала основание на небесата да го накажат.

Вивиан още беше разстроена от този разговор. Пакстон осъди смешния фанатизъм, когато пред свещениците бяха сервирани постна яхния и някаква риба.

— Епископ Лус — каза той, — предполагам знаете как германският монах Лутер критикува индулгенцията, използвана от църквата? Досега не съм чувал как се защитавате срещу критиките му?

Линес беше забравена.

— Откога свещената римска църква е длъжна да се защитава от някакъв германски монах?

— Откогато нейните слова предизвикаха у вярващите страст към идеите — отговори Пакстон.

Стражата даде знак на Мишел, който забърза към вратата.

Линес веднага разбра какво искаше да каже Пакстон. Всички разбраха. Свещениците приемаха пари срещу индулгенциите си. С тях биваха опрощавани и неизповяданите грехове. Ако някой мъж например искаше да изневери на жена си, можеше да си купи опрощение от свещеника. Така прелюбодеянието му си осигуряваше опрощението на Господ. Отец Гейли отказваше да продава индулгенции, въпреки че джобовете на неговите братя се пръскаха.

Така всички прегрешения — прелюбодеянието, кражбата, предателството, не можеха да разчитат на подобен род опрощение.

— Мили човече, нима подлагате на критика църковните закони? Наистина ли трябва да ви обяснявам свещената им цел? Индулгенциите спасяват хората от чистилицето! Целият свят знае това, да не говорим за вярващите! — С тона си епископът подчертаваше, че без съмнение Пакстон не е измежду тях. — Ако човек умре недостигнал съвършенството, поне няма да се пържи в ада. Индулгенциите са спестили на безброй души тези неприятности. Целта им е благородна и свещена.

— Така ли — възкликна Пакстон. — Аз пък мислех, че с тях папата измества Свети Петър!

Морган и мъжете край него се разсмяха от сърце. Линес успя да прикрие усмивката си с глътка вода. Дори епископ Лус се усмихваше, докато питаше:

— Нима отричате правото на църквата да използва тези пари за възхвала на Господ?

Друг свещеник се впусна да възхвалява ефекта, който имаше величествената архитектура на църквите върху хората. Шартр и Нотр Дам поставяха всеки на колене, а това не е малко за грешниците. Сътрапезниците му обаче бяха погълнати от вкусната и обилна храна в чиниите си. Почти никой не обръщаше внимание на скучната и натруфена реч.

В този миг в салона се втурна Мишел и се насочи право към Морган. Приведен над ухото му, той зашепна разтревожен:

— Милорд, една... жена е пред вратите! Исква да говори с вас незабавно!

Не беше необходимо Мишел да използва име. Линес бавно изви устни, като се преструваше, че не е чула нищо. За неин ужас шепотът привлече вниманието на епископ Лус. Всички свещеници млъкнаха и престанаха да се хранят. Искаха да разберат какво е развълнувало техния началник.

Линес погледна изплашена към Морган.

Пакстон побърза да запълни неудобната пауза.

— И все пак как бихте отговорили на германския монах...

Прекалено късно. Зачервен, Морган удари с юмрук по масата и се развика на Мишел.

— Проклетата да бъде! Изгони я! Как се осмелява да идва в къщата ми? А ти? Защо трябва изобщо да ме безпокоиш?

Видимо разтревожен, Мишел побърза да обясни.

— Тя казва, че ще се самоубие.

— Да го направи, докато не съм свършил тази работа вместо нея!

Мишел се отдръпна вцепенен. Унижен и объркан, той затича навън.

Цветът се върна върху лицето на Линес. Тя не се тревожеше за себе си. Безпокоеше я опитът на Ембър да принуди Морган да изпълни бащинския си дълг. Клер беше дочула клюката, че снощи жената е родила. Въпреки лесното раждане Ембър не би трябвало да излиза. Повече слухове щеше да предизвика фактът, че тя не беше преминала през ритуала за пречистване след раждането.

Прелюбодеянието все още се считаше за грях. То омърсяваше светостта на брака. Ако Морган имаше доблестта да посрещне събитията с необходимото достойнство, хората в града биха намерили сили да му простят. Но той нехаеше. Впускаше се в авантюрите, сякаш беше ерген. Поведението му беше лекомислено. Най-непростимото беше, че създаваше копелета, които после зарязваше. Децата му ходеха боси и голи като просяци. Веднага щом научеше, Линес изпращаше на жената пари, храна, обувки за детето и дрехи за зимата.

Без съмнение Ембър знаеше за отношението му към другите селянки. Незнайно как, Морган успяваше да убеди всяка една от тях, че тя е жената на неговия живот. Ако изобщо познаваше Морган, Ембър нямаше да споделя леглото си него. Между другото през него бяха минали много мъже, но към никого тя не беше предявявала такива претенции.

Сърдит, Морган пресуши бокала си и го подаде за още вино. Всеки знаеше, че не трябва да го закача, докато не премине бурята. Пакстон повтори въпроса си, за да отклони любопитството на епископа. Свещеникът реши да не обръща внимание на очевидно неприятната случка и отговори на Пакстон. Храната беше забравена, когато непреклонният фундаментализъм се срещна с рационалното и логично предизвикателство, подсилено с доста голямо количество ум.

Линес остана безмълвна. Въпреки враждебността между двамата мъже, или може би точно заради нея, те явно се наслаждаваха на разгорещения спор.

Линес тъкмо се канеше да опита парче ябълка и сирене, когато внезапно тялото ѝ се разтърси в силен гърч.

От устните ѝ се изтръгна вик. Всички погледи се спряха върху нея, а Пакстон скочи на крака. Ръцете ѝ се вцепениха, а храната се разпиля по масата. Пред вратата се носеше шумната врява от нечие боричкане. В следващия миг ужасен вик раздра коридора и проникна в салона. Мишел извика нещо като предупреждение. Всички утихнаха и насочиха вниманието си към сцената.

През вратата като обезумяла се втурна Ембър.

Тя изглежда ужасена множеството пред нея. Вцепени се от страхопочитание, като забеляза одеждите и сановите им. В ръцете си стискаше вързоп. Линес с ужас разбра, че това е новороденото бебе. По гръбнака ѝ отново преминаха тръпки на страх. Почувства как Мария се надвесва разтревожена над детето. Тревогата ѝ нарасна.

Мишел и Клифор се втурнаха след нея. Когато ръцете им се вкопчиха в раменете ѝ, Ембър вече беше забелязала Морган. Тя се изви и се втурна към него.

Морган стана, но вече беше късно да спре тази жена. Ембър падна на колене върху стъпалата пред главната маса. Полите на бледозелената ѝ рокля се разпростряха зад тялото ѝ.

— Милорд! Милорд! — В пискливия ѝ вик се долавяше безумие. Тълпата започна да мърмори възмутена, но млъкна при следващите ѝ думи: — Ти нямаше да дойдеш, за да видиш своето дете. Затова аз ти го донесох!

— Ти, глупава долна курва! Как смееш! — Морган ръмжеше през стиснатите си устни като ранен звяр.

За момент сякаш реакцията му я изненада.

— Срамуваш се от мен, своята Ембър? — Тя се обърна и изглежда хората наоколо. Треперещата ѝ ръка понечи да оправи разчорлените коси, сякаш те предизвикваха срама на Морган. — Мислиш, че не съм достатъчно добра за тези благородни госпожи и господа, събрани тук? — Обърна се вбесена към Морган. — Бях достатъчно добра, за да топля леглото и да успокоявам болката в слабините ти, а не съм достойна, за да родя продукта на семето ти? — Ембър забърза напред. — Ти трябва да го видиш, милорд... — Тя разпови бебето и го вдигна високо.

Всички, които го видяха, се отдръпнаха назад ужасени. Детето беше чудовищно деформирано! Малката главичка беше подпухнала. Очите му бяха бели цепки, осъдени да не виждат света около себе си. На мястото, където, трябваше да бъде едната му ръка, имаше обезобразено чуканче. Чудо беше, че все още дишаше!

Устните на Морган се свиха от отвращение. Той гледаше втрещен.

Линес виждаше нещо повече. Светлината на Мария обливаше детето. Собственото ѝ съчувствие и състрадание я сграбчиха с такава сила, че тя почти падна на колене.

— В името на Пресветата Дева... — замоли се Линес.

„Спаси детето!“ — крещеше ѝ Мария. В съзнанието ѝ думите отекваха с чудовищна сила. Линес беше сигурна, че всички ги чуват.

Епископът съзря ръката на сатаната в това дело и почувства справедлив гняв. Заради греха на родителите си детето беше прокълнато от Всемогъщия Бог.

Ембър присви очи.

— Ти изглеждаш изненадан, милорд? Със сигурност си знаел, че омразната ти жена ще прокълне детето ни? — Като полудяла тя се обърна към Линес и зловещо закрещя: — Ти и твоето магьосничество! Ти си направила това! Зловещият ти знак, подхранван от огромната ти ревност, е белязал моето бебе! Ти отрови любовта ни и го отблъсна от мен! Направи така, че никога вече да не се върне при мен! Това е твое дело!

Сякаш всички въздъхнаха едновременно. Пред очите на Линес отначало преbledня, после стана кървавочервено.

— Махнете тази жена оттук! — извика Пакстон към Мишел и Клифор.

Командата изтръгна Мишел от вцепенението. Той пристъпи напред, но Ембър се изви настрана. В ръката ѝ блесна нож, измъкнат дълбоко от гънките на полите ѝ. Жените наоколо изпищяха.

— Не ме докосвай или ще го убия!

— Ембър, моля те, не прави това — извика Линес. — В името на Пресветата Богородица, моля те да не постъпваш така.

Тези думи вбесиха Ембър.

— Ти, ти ми причини това! — По лицето ѝ се стичаха сълзи. Всяко вдишване приличаше на въздишка. — С хубавите си дрехи,

изисканите си маниери и красивите си слова ти открадна неговата любов! — Погледът ѝ стана зловец и тя закрещя: — Ти си вещица! Ти направи това с детето ми.

Ембър погледна към бебето, сякаш го виждаше за пръв път. То лежеше неестествено утихнало. Недоумението, примесено с гнева, я хвърлиха в лудостта.

Линес разбра какво ще последва.

— Не! Не! — Линес викаше, като се приближаваше към жената. — Някой трябва да я спре!

Мишел затича към тях. Пакстон прескочи през масата, но вече беше късно.

Вторачена в лицето на бебето, заслепена от сълзите, Ембър вдигна ножа и го заби с всичка сила в него. Кръвта изплиска лицето и ръцете ѝ и започна да се стича по роклята ѝ. Тя вдигна мъртвото дете и го притисна към гърдите си. От изтерзаната ѝ душа се изтръгна вик, който разцепи огромния салон.

ОСМА ГЛАВА

Най-сетне Пакстон я откри. Омагьосан от гледката пред себе си, той спря задъхан. Тя го очакваше на поляната, легнала сред сините цветове на камбанките. Утихналият утринен въздух затрептя от смеха ѝ, издаващ радост и любов. Слънчевите лъчи къпеха снежнобялата ѝ голота. Едната ръка предпазваше очите ѝ от светлината. Той внимателно се отпусна върху нея и погълна смеха ѝ с целувка.

Мили Боже, как само я желаше!

— Господи, Линес... Направо ще умра.

— Да — потвърди Линес със странна решителност. Погледът ѝ беше трескав от притеснение и страх. — Да, ти ще умреш, а аз ще те последвам.

Пакстон скочи в леглото и заоглежда тъмната стая. Сивата светлина на утрото подсилваше тишината около него. Той се отпусна назад и въздъхна. На тялото му беше необходимо време, за да разграничи съня от реалността.

„Искам те, Линес! Желая те с всяка частица на изтерзаното си сърце!“

Бяха изминали две седмици от нощта на трагичния инцидент. Тя отказваше да се види с всички, дори с Жан-Люк. Пакстон не нарушаваше усамотението ѝ. Повече от всеки друг той разбираше преклонението ѝ към живота. Не можеше да осуети необходимостта ѝ от тишина и молитви.

Междувременно Морган блуждаеше наоколо като бездомно куче. От време на време вдигаше поглед, сякаш за да измери силата на презрението им. Всеки се правеше, че не забелязва това, и усърдно се преструваше, че такава нощ не е имало. Изключение, разбира се, правеше епископ Лус. Той беше поискал огромна сума, за да се погрижи за лудата. Ембър бе затворена в манастир, където монахините лекуваха обезумялата от мъка жена. Морган плати без уговорки. Със задоволство, а напоследък и със съжаление Пакстон наблюдаваше промяната в своя брат.

Миналия ден, когато се връщаха от полето, срещнаха кола, отпредила се към Гайяр. Това беше Алберти със синовете си. Те даваха пари назаем. Човекът беше много радостен да срещне лорд Морган Шамберлан, но удоволствието на младата му сестра не знаеше граници. Осемнадесетгодишната Ариана подскачаше и дърпаше роклята си. Всячески се стараеше да направи отказа на Морган невъзможен. Моралът на това момиче ясно прозираше в маниерите ѝ.

Сякаш нищо не можеше да възбуди повече брат му. Когато си определи тайна среща с момичето, настроението му видимо се подобри. Случката с Ембър не го беше научила на нищо.

Пакстон не искаше това от брат си. Той не желаше Морган да открие какво съкровище притежава в лицето на жена си, а още по-малко — ценността на съпружеската вяност.

Огънят в слабините на Пакстон беше станал непоносим. Той стана и наплиска лицето и гърдите си със студена вода, преди да намъкне панталоните и ризата. После грабна камата и се промъкна през прозореца.

Навън беше още тъмно.

Нейният прозорец беше отворен. Като се стараеше да не я събуди, той тихо се вмъкна в стаята. Застана в нишата и са огледа.

Линес беше коленичила пред олтара, на който горяха свещи. Златистата роба беше спретнато прибрана до тялото ѝ. С бледото си лице и затворени очи тя изглеждаше някак неземна. Дългата ѝ коса се спускаше по гърба, като откриваше деликатните черти на лицето ѝ. В нея имаше някаква промяна и това го изплаши. Сякаш се беше отделила от света на обикновените хора. Като че ли го беше напуснала.

Пакстон пристъпи напред. Не искаше да я изплаши и прошепна тихо:

— Линес...

Тя отвори очи.

— Пакстон!

Произнесе името му като стон, който издаваше копнежа ѝ. В сивотата на утрото, той се появи като бледа сянка. Красивите му очи блестяха като тъмни басейни. Тъжната ѝ съдба я лишаваше от радостта да гледа блясъка на сините му очи, когато ги огряваше слънцето. Забранената им любов тържествуваше в шепот, откраднати погледи и

ненаситно желание. Този копнеж я беше разбудил и я беше хвърлил на колене пред олтара, за да намери облекчение.

— Мина много време, Линес — прошепна той. — Кажи ми какво става с тебе?

Сърцето ѝ подскочи от обзелите я чувства. Ръцете ѝ понечиха да го прегърнат. Имаше нужда да усети силата на целувките и нежността на ръцете му.

Забранено желание! Дали не ставаше още по-голямо, защото беше забранено? Беше си задавала този въпрос хиляди пъти и неизменно отговорът беше един и същ. Не! То растеше като физическо тържество на любовта. Не нежната и лесна любов, а тъмната и страстна болест, която заплашваше да открадне живота от тях.

Тя трябваше да сложи край на това! Един път завинаги трябваше да отблъсне това море от чувства. Молеше се да ѝ стигнат силите за това. Трябваше да го направи заради него самия!

Пакстон пое ръцете ѝ и ѝ помогна да стане. Линес вдигна глава, за да срещне загрижения му поглед.

— Трябва да успокоя болката в душата си. Любовта на Мария ми помага. — Линес обърна глава. Не знаеше как да опише всичко, което бе преживяла. — Отначало се чувствах отблъсната много надалеч. В онази нощ Мария беше там, в салона. Тя ми викаше да спася детето. Опитах се... Аз... — Тя поклати глава. — Почувствах, че я провалих... Много дни мислите ми бягаха като луди... Като онази обезумяла жена. Настоятелният поглед на Морган. Като дете, направило беля, той ме молеше да му простя. А омразният епископ разпитваше и душеше навсякъде, за да открие истината. Гневът и тъгата ме разкъсаха, когато внезапно осъзнах източника им. Това беше собствената ми вина! Аз подведох Пресветата Богородица! Пакстон изруга яростно:

— Но ти не можеше да спасиш детето!

— Сега знам това. Разбрах го в молитвите си. Мария е тъжна, Пакстон! Това величаво чувство ме обливаше като вълна и ме караше да се моля. Тъгата на Мария е безгранична, като бездънните дълбини на океана. Тя е недостъпна за човешкия разум. Не бих я разбрала, ако не нося у себе си откровението на нейната любов. Благословията на нейното великодушие ми донесе опрощение.

Той дълго се взира в очите ѝ.

— Линес, любов моя, за какво трябва да ти бъде простено?

— Как може да ме питаш? Дойдох в Гайяр и се омъжих за Морган чрез измама. Родих син от теб и го дадох на Морган. Сега, с всеки изминат ден го предавам все повече. Пакстон, аз съм влюбена в теб, неговия брат!

Не думите ѝ, а страданието ѝ го покърти. Преди да намери думи, за да ѝ отговори, погледът му попадна на шията ѝ. Синджирчето го нямаше там. Пръстите му затърсиха мястото, където би могъл да бъде неговият пръстен. Посрещна го хладната ѝ кожа. Линес се отдръпна назад. Пакстон преглътна страха си. Най-сетне беше разбрал какво иска да му каже тя. Линес се сбогуваше с него.

В очите му просветна нещо тъмно и страшно.

— Линес...

Тя поклати глава.

— Моля те, Пакстон! Остави ме на мира! Просто ми позволи да се оттегля, преди да е станало късно!

Тялото му се изопна от гняв и напрежение. Линес почувства нечовешките му усилия да се контролира. Отговорът му дойде като тиха клетва.

— Никога!

Единственото, което съзнаваше тя, бе, че трябва да го отпрати. Трябваше да го убеди, че пътят, по който са поели, водеше към ада. Злокобният пъкъл, където смъртта нямаше да им донесе изцеление, а щеше да ги подложи на нови терзания. Мария я беше предупредила за това.

— Трябва, Пакстон! Все едно да принудиш някого да крачи към ешафода. Не мога да понеса това! Убийството на детето беше първата вълна на черното бъдеще пред нас. Прилича на мастилено петно върху бял пергамент. Това ще ни унищожи...

— Достатъчно — каза той внезапно. С едната си ръка закри устата ѝ, а с другата я притегли към себе си. Черните дълбини на очите му я поглъщаха. — Отново усещам страха ти, Линес! Мога дори да определя вкуса му. Нима нищо не си разбрала?

— Пакстон, моля те! Не от смъртта се страхувам, а от живота! От живота, в който няма да те има!

— Този страх ще расте, докато не разбереш истинското значение на смъртта, която толкова те плаши. Кълна се, че никога вече няма да дойда при теб! — Изненадата промени лицето ѝ. Тя затърси погледа

му. — Ти ще дойдеш при мен, моя любов! Ти ще ме намериш, когато се измориш от безмилостните удари на сърцето си! Когато тялото ти престане да бъде плът, а копнеж и сладостен аромат на собственото ти желание. Ще чакам, докато разбереш, че този тормоз е изгарящ. Той вече измъчва тялото ми.

Пакстон се обърна и бързо изчезна през прозореца. Преди да се свлече на пода, тя дълго гледа след него. Погали я хладината на утринния вятър. Тя трябваше да устои на забранената любов.

Това беше битка, обречена на провал!

Том Босуел крачеше доволен из улиците на Гайяр. Гледката му харесваше. Нямаше позорни стълбове. Мина му през ума, че би могъл да остане тук. Малко, колкото да провери дали може да бъде честен. Или дали би могъл да бъде по-малко подъл. Неговото нещастие беше, че Господ е създал много глупаци. Те бяха повече от въшките, които ги мъчеха.

Наоколо гъмжеше от хора и всеки беше зает с нещо. Том се усмихна широко. Радваше го дори групата ратаи, запътили се към полето. Вдъхна дълбоко аромата на близката пекарна. Един плакат съобщаваше за скорошен панаир, където господарката на Гайяр щеше да прояви своята щедрост. Шивачът вдигна поглед, когато странникът мина покрай него усмихнат. Това беше гостоприемен град, помисли си Том, като минаваше покрай ковачницата. Група мъже подменяха облите камъни на калдъръма. Изглежда, златарят имаше също толкова клиенти, колкото и месарят. Където и да обърнеш поглед, навсякъде виждаше да се подават монети. Лозята нямаха край, а той ценеше продуктите на тези насаждения. Най-доброто беше, че никъде не се виждаха просяци.

В Гайяр имаше повече занаятчии, отколкото в който и да било друг английски град. А Том познаваше доста от тях. Бяха го прогонили от всички селища източно от Лондон. Шерифът го беше качил на кораб, който прекосяваше Ламанша.

— Върви да изпразваш джобовете на френските жабари.

Том се усмихваше всеки път, когато си спомнеше за това.

— Това е добре за мен — беше извикал той в отговор. — Сигурен съм, че и във Франция живеят не по-малко глупаци, отколкото

в добрата стара Англия!

Между другото той говореше френски много добре.

И ето го сега, човек без родина, оглеждащ се за нечий издут джоб. Той се взря в портите на замъка Гайяр. Може би съвсем скоро щеше да бъде обграден от удобствата и богатството на този провинциален двор?

Том пристъпи в сянката на близката таверна и съзря една жена, която метеше боклука.

— Как сте, сър? — попита любезно тя.

— Добре, като Адам преди предателството. Какво ще кажеш за една халба студена бира?

— О, вие сте англичанин? — извика изненадана тя.

— Не е моя вината. Майка ми го е направила. Господ да спаси душата ѝ.

Жената се засмя, остави метлата и застана зад тезгяха. Наля от бурето студена бира и постави халбата пред непознатия.

— Облечен сте като монах?

— Такъв съм, добра жено. Нося лоши новини за лорд Шамберлан.

— Така ли? И какви може да бъдат — поинтересува се жената.

— Да не би да има двама господари в замъка?

— Трябва наистина да сте новодошъл, щом не знаете. Двама са, братя близнаци.

— Не думай! Е, добре, аз търся лорд Пакстон Шамберлан. При него е служил доскоро рицар на име Симон.

Жената се отдръпна назад.

— Да не би да е станала злополука с този добър човек?

Тя харесваше Симон. Всички го обичаха. Беше им помогнал да стегнат покрива на кръчмата. Баща му бил архитект с връзки в двора. От него Симон изучил дърводелството. Беше им разказвал, че винаги е искал да поеме пътя на баща си. След като го посветили в рицарството, започнали безкрайните войни на краля. Никога нямал възможност за това. Въпреки всичко не можел да държи ръцете си далеч от някой строеж. Нямал търпение да заминат с лорд Шамберлан за Елзас.

— Да — потвърди монахът, като поклати тъжно глава.

Жената зачака още информация, но той остана безмълвен. Реши, че е научила достатъчно. Тези дни, изглежда, само лоши новини и

дяволски неща върхлитаха Шамберлан. Две седмици бяха минали, откакто лудата беше убила сакатото бебе, а хората не преставаха да говорят за това.

Горкият лорд Пакстон! Въпреки богатството и титлата, животът му винаги е бил труден. Все в сянката на своя брат. Както всеки друг, когато го видеше с лейди Линес, тя се наслаждаваше на блясъка на тяхната любов. Някои казваха, че нейните искри осветявали нощно време замъка.

— Да ни помилва Господ — прошепна тя. Обясни на човека как да открие генерала и отново измърмори: — Господ да се смили над всички тях.

Линес влезе в салона. Беше тихо, само полите на роклята ѝ шумоляха. Топлото лятно слънце осветяваше цветните стъкла и необятната синева отгоре. Беше хладно. На централната маса седяха четирима свещеници. Пред тях имаше две отворени библии, хартия, печата на епископа, мастило и гъши пера за писане.

Епископът стана. Ръцете му бяха зад гърба. Погледът му беше вперен в рисуваното стъкло, което Линес беше подарила на Морган за Коледа. На него Дева Мария държеше младенеца. Над тях струеше Божията светлина. Така художникът беше изразил представата на лейди Шамберлан за тях.

Линес коленичи смирено.

— Искали сте да говорите с мен, епископ Лус?

Той извърна очи от рисувания прозорец. Господарката беше красива, но и тук се виждаше знакът на сатаната. Жените бяха източник на грях. На практика носеха отговорност за всеки порок. Особено тази жена! Нечестиви сили бяха обсебили душата ѝ. Той вече не се съмняваше в това. Тя изкушаваше мъжете повече от всяка друга.

В необикновената ѝ красота се криеше капан за тъпаците. Такъв беше и лорд Пакстон. Тази жена прикриваше майсторски красотата си. Беше забелязал това още в самото начало. Никога не издаваше своята суета. Нямаше въздишки и примигвания, големи деколтета и разголени рамене, провокиращи фризури или модерни обувки. Театралната ѝ меланхолия беше най-дразнеща и предателска. Половината от жителите на Гайяр, включително и собственият ѝ съпруг, търсеха корените за нея в гнусната сцена, разиграла се през онази нощ.

Слуховете и клюките из града го бяха принудили да направи някои важни изводи. Обикновените хора не разбираха, че тази госпожа чрез магьосничество беше направила съпруга си импотентен. Това обясняваше неговите изневери. Така тя можеше да се съешава с брат му, въвличайки го в безбожните си планове. Той беше схванал всичко това и не се съмняваше в него. Тази жена въвличаше целия Гайяр в порочния кръг на прелюбодеянието и разврата. Епископът не беше виждал досега толкова дяволско нещо.

Той искаше да я изобличи. Да я постави на колене пред Божия съд. Искеше да гори във вечния огън на проклятието.

— Виждам, че днес сте излезли от своето усамотение — започна той.

— Да — отговори Линес тихо.

— Значи настъпи часът, в който се появява безверникът?

За момент тя изглеждаше объркана.

— Не разбирам какво искате да кажете!

— Нима ще се преструвате, че не усещате присъствието на езичниците?

— Няма да се преструвам — отговори Линес със студен, безизразен глас.

Точно това го вбеси, нейното спокойствие! За момент той замълча. После се обърна към изрисувания прозорец.

— Казаха ми, че това е ваше дело?

— Да. Подарък за съпруга ми.

— Значи се прекланяте пред Светата Дева? Какво е причинило тази почит?

Това беше лесен въпрос.

— Безграничната благодат на моя живот.

— Така си мислите само. Молитвите към Мария в най-добрия случай са привидна благочестивост. В най-лошия те са фалшиви и забранени. Отдалечават душата ви от Господ.

— Мария ме приближава към Господ!

Въпреки че гласът му остана спокоен, в очите му блесна негодувание.

— Преклонението пред Дева Мария вместо пред Исус и Господ Бог е тържество на злото. То води до открито противопоставяне на светата църква!

Отец Аслам стана и изчете три цитата от Библията, кой от кой по-заплашителни. Линес знаеше, че Светото писание е огледало на душата. Там можеше да се открият природата и наклонностите на всяко сърце. Отец Гейли обичаше да казва, че Библията може да се тълкува по толкова начини, по колкото слънцето блести. Когато човек имаше нещо да оправдае, винаги можеше да го намери в свещената книга.

— Знаете това, нали?

— Чела съм тези цитати много пъти.

Епископът кимна.

— Тогава сте били предупреждена, госпожо! Няма повече да търпя вашата наглост. Веднага ще свалите тези фалшиви образи на Мария и ще ги замените с кръстове! Ще започнете да отправяте молитвите си към Исус и Господ Бог! Ще избиеете от главата си всичкото преклонение към Мария! Ясен ли съм?

Тя запази отговора за себе си. Как смееше да ѝ говори така? Той самият нямаше да усети Господ, дори и да го удареше със светкавица. Всичко беше някаква лудост.

— Сега искам да знам друго нещо. Познавахте ли прислужницата Ембър?

— Да.

— Как се запознахте?

— Само съм я виждала.

— Знаехте ли, че е любовница на съпруга ви?

Линес се забави малко с отговора си.

— Да.

— Значи сте я познавали малко повече?

— Научих това от слуховете, които достигнаха до ушите ми.

— Кой ви съобщи новината?

— Чух го от различни хора.

— Назовете имената им!

— Няма да допусна да бъдат подложени на вашите разпити!

Епископът удари с юмрук по пейката.

— Аз решавам какви ще бъдат последствията! В името на Господ, назовете имената на хората, разказали ви за това!

Очите ѝ заблестяха от няма съпротива. Тя нямаше да подложи и други хора на неговата злина.

— Всъщност не си спомням добре.

Погледът му я пронизваше.

— За да ги защитите, сте способна и да излъжете! Още един грях пред Господ. Много добре. Приемахте ли като съперница любовницата на вашия съпруг?

— Не!

— Но сте знаели за неговите деяния! Как ще обясните това противоречие?

— Не виждам такова. Винаги съм получавала грижите и любовта на съпруга си. Какви са били отношенията му с другите жени, не е моя работа. Нямам правата да съдя морала на своя съпруг!

— Сигурно имате друга причина, която ви прави безразлична към авантюрите на мъжа ви?

Линес не отговори.

— Не получих отговор, госпожо — настоя епископът.

— Не съм чула въпрос.

— Имате ли други причини, които ви правят безразлична към любовните приключения на мъжа ви?

— Не — излъга Линес за пръв път. Трябваше да го направи, за да спаси Жан-Люк, Пакстон и Морган. После повтори по-твърдо:

— Нямам такива причини!

— Ще се закълнете ли за това пред Библията?

Краткото колебание бързо отлетя.

— Да.

— Как ще отговорите на обвинението, което ви отправи онази жена?

— Какво обвинение?

— Тя ви нарече вещица!

— Това беше твърдение на обезумяла от болка жена и не му обърнах внимание.

— Така ли? А ако бяхте виновна, също ли нямаше да му обърнете внимание?

Това беше уловка.

— Да.

— Значи признавате, че бихте излъгали, за да се спасите?

— Не!

— Но все пак доказвате, че не можем да разчитаме на вашата дума?

— Не!

Той млъкна за момент, сякаш за да ѝ покаже, че отрицанието ѝ не означава нищо за него.

— Какво ще кажете за това, че виждате бъдещето на хората?

Линес панически затърси опората на мрамора около себе си. После вдигна поглед. Ясното следобедно слънце изпълваше салона със светлини, които танцуваха по стената отсреща. Слабото лице на епископа тънеше в плашещи сенки. Може би въпросът му я беше изплашил. Как да отговори? Невъзможно беше да отрече! Тази нейна способност беше общоизвестна. Да признае това обаче пред епископ Лус, беше все едно да запали факлите йод кладата си. При всички случаи щеше да я обяви за магьосница.

— Виждате ли, или не, в бъдещето?

— Да, понякога.

— На кого, според вас, се дължи това чудо?

— На никого!

— На никого?

— Да!

— Способен ли е простосмъртен да извърши такова чудо? — Когато Линес замълча, той настоя: — Способен ли е?

— Не — призна Линес.

— Тогава ви питам отново: на кого дължите тази своя способност?

„Мария спаси ме!“

Отговорът беше „Пресветата Богородица“! Светицата, издигнала я към небесата още от дете. Той вече беше оприличил Мария със сатаната. Любовта ѝ към Дева Мария щеше да бъде провъзгласена като велико предателство. На виденията ѝ щеше да бъде приписана тъмна, зловеща същност.

— Чакам!

„Мария, спаси ме!“

Пакстон, Морган и Жан-Люк яздеха през Гайяр. Хората се прибираха от работа по домовете си. Пакстон дръпна юздите и се обърна да погледне Жан-Люк, който се справяше много добре. Пакстон

тъкмо поздравяваше Жан-Люк за уменията му, когато Морган привлече вниманието му към нещо.

До Мишел стоеше странен монах. Бежова роба обгръщаше дебелото му тяло. Тънкото въже около кръста подчертаваше пълнотата му. Върху пръчката на рамото му висеше торба. Старателно подстригана тъмна коса обгръщаше започналата вече да оплешивява глава. Мъжът беше висок колкото него самия. Очите му бяха сини и меки като небето над тях.

Жан-Люк затича след конярите и изчезна в конюшната. Мишел кимна към непознатия.

— Това е Босуел, милорд. Пристигнал е от Англия. Пътувал е из Франция и... — Той сведе поглед, сякаш за да възпре трагичните новини. — Искате да говори с вас.

Морган застана до Пакстон. Двамата мъже представляваха внушителна гледка, но Том Босуел не се плашеше лесно. Той се поклони и се представи гръмко.

Тръпки на тревога преминаха през Пакстон.

— Да, какви новини ни носите?

— Тъжни, милорд. Много тъжни! — Той извърна поглед, като се чудеше откъде да започне. — Те засягат рицар на име Симон. Станах свидетел на неговата смърт, причинена от развратни обирджии.

Очите на Пакстон заблестяха тревожно. Морган постави ръка на рамото му.

— Симон? Господи, не Симон!

— Съжалявам, че ви нося такива новини. Вървах по пътя към Амбоаз. Спрях край един поток, за да охладя краката си. Както си седях на брега, дочух викове и удари от стомана. Веднага се затичах да видя какво става. — Всъщност той беше помислил, че мъжете провеждат турнир. Беше се надявал да измъкне някоя монета, като помогне да се излъчи победителят. Но разбра, че изобщо не става дума за състезание. — Ами този човек, Симон, беше нападнат от трима крадци. Скрих се, защото съм се заклел, че никога няма да вдигна сабя срещу друг човек. Когато всичко свърши, той... лежеше в локва от кръв.

Пакстон беше загубил способността си да говори. Симон беше любимият му приятел и той много го обичаше.

— И се случи нещо странно. Негодниците претърсиха торбите на седлото му, сякаш ги интересувахе нещо специално. Не знам какво. Оставиха всичко това. — Той свали торбата и я разтвори. — Изпразниха кесията, но скъпоценностите му останаха непокътнати.

В торбата бяха пръстените на Симон, кадифеният му жакет и плик със счупен печат. Пакстон коленичи и взе един от пръстените. Беше от платина с голям опал в средата. Лейди Джоан от Орлеан, придворна дама на херцогинята, му го беше дала като годежен подарък.

Миналата година тя беше починала. Симон винаги носеше пръстена, защото не можеше да я прежали.

— Видяхте ли какво взеха?

— Парите и... сабята му. Бях се скрил, нали разбирате. Имаше доста разстояние между мен и крадците.

— Това е писмото на Симон до баща му...

— Да — кимна монахът. — От него разбрах как да стигна дотук.

— В него имаше още две писма — каза Пакстон.

— Не видях други, милорд. Претърсих тялото, преди да го погребат.

— Отмъкнали са писмата ми — възмути се Пакстон.

— Какво биха правили крадците с някакви късове пергамент — поинтересува се Морган.

Пакстон не издаде мислите си. Стараеше се да проумее степента на предателство на епископа. Той беше в състояние да убие невинен рицар, за да постигне целта си. Дали го беше направил, защото беше решил да остане на всяка цена в Гайяр, или просто защото беше негодник?

Навярно греши! Сигурно епископът няма нищо общо с всичко това?

— Може да е било предателство — отговори той на Морган.

Пакстон видя Клер, която тичаше към тях. Морган също я забеляза.

— Господарю, елате и двамата — извика тя. — За всичко е виновен епископът! Днес Линес за пръв път излезе от стаята си след... след инцидента с онази лудата. Епископът я забеляза и поиска аудиенция. Тя отначало отказа, но той настоя. Сега е с него в салона. Държи я там толкова дълго...

Морган се взираше в лицето на Клер. Стараеше се да разбере какво означават думите ѝ. Когато наведе очи, тя разбра, че той изпитва вина и срам. Вероятно Линес беше права. Като дете, извършило бял, той копнееше за прошката ѝ. Прислужницата се чудеше дали Линес го мрази за това.

Пакстон не можеше да се примири с нерешителността на брат си. Не и този път. Линес имаше нужда и от двамата, за да се противопостави на епископа. Морган трябваше да бъде с него, когато отиде в салона. Лус трябваше да разбере, че е с него, дошъл да защити Линес от заплахите му.

— Морган, сега трябва да си много смел! Трябва да защитиш Линес — каза той твърдо.

Морган сведе поглед разколебан. Не че се страхуваше от епископа или пък не искаше да защити жена си. Не! Той просто желаше всички да го оставят на мира, за да забрави онази влудяваща нощ. Искаше да забрави ужасния инцидент, предизвикан от обезумялата проститутка.

— Ненавиждам всичко, което стана...

— Морган — предупреди го Пакстон.

— Добре, ще дойда с теб в салона, но ти ще говориш. Знаеш, че не мога да се изразявам като теб.

Пакстон го потупа по рамото. Даде указания на монаха да го чака в помещенията за рицарите, след което с бързи крачки се запъти към салона, следван от брат си.

Спряха на вратата. Видяха само гърба ѝ. Дългата ѝ коса, привързана със синя панделка, се спускаше като водопад върху гърба ѝ.

— Отговори на въпроса ми!

— Достатъчно — извика Пакстон, когато двамата влязоха в стаята.

Като видя Пакстон, Линес си отдъхна. Веднага си пролича, че този мъж е командвал легиони. Имаше нещо властно в походката и в гласа му, а също и в погледа, с който оглеждаше поред всеки свещеник. Бе поставил ръката си върху отрупаната със скъпоценни камъни кама, сякаш всеки момент щеше да я използва. Линес беше забелязала, че винаги имаше оръжие у него или близо до него. Изглежда, това бе навик, останал му от многобройните войни.

— Господа, разследвам трагичен случай, извършен с участието на тази жена — каза епископът, като вдигна вежди. — Ще ви помоля да ни оставите.

— Може да се молите, докато дойде краят на света, но няма да мръднем оттук! — Пакстон говореше от името на двамата. — Веднага трябва да ни обясните какво е това разследване!

Епископът ги изглежда студено. Морган беше застанал отзад. Веднага се виждаше, че е неуверен и се колебае. Засега трябваше да отстъпи.

— Това е само предварително разследване. Още не съм призовал църковния съд, който да изслуша...

Пакстон застана до Линес.

— Какъв е случаят?

— Става дума за непростимо, чудовищно убийство.

— Сигурно намекувате за онова, на което всички станахме свидетели?

— Няма съмнение, че ръката на дявола се криеше зад тази, която го извърши!

Погледът на Пакстон светна гневно.

— Тази жена беше полудяла. Това беше просто нещастие и нищо повече!

— Не съм убеден в това. Интересуват ме сатанинските мотиви, скрити зад този отвратителен акт на...

— Достатъчно — изрева Пакстон. Гласът му би могъл да укроти десетина кръвожадни войници. Пристъпи напред и се взря в стоманените очи на епископа. — Забравяте с кого си имате работа! Тази жена не е някоя ратайкиня, нито проста слугиня. Тя има титлата на съпруга и родителите си. Защищава я и кралят на Франция!

— Точно така — обади се и Морган, като поклати глава.

— И за Бога — гърмеше Пакстон, — вече съм ви предупредил! Няма повече да безпокоите госпожата със слабоумните си обвинения!

Епископът потръпна от гняв. Лорд Пакстон открито заплашваше него и Светата църква. Беше паднал толкова ниско заради една фуста. Господ трябваше да му е на помощ, защото тази жена щеше да усети страха от наказанието на Светата църква. Най-малкото за магьосничество!

В съзнанието му веднага се появи посланието, което щеше да изпрати във Ватикана. Детайлите на заблудите и прегрешенията й ставаха все по-ясни. Така щеше да ги обрисова, че самият папа щеше да поиска свикването на църковния съд.

Морган подаде ръка на Линес. Усети я как трепери, докато се изправя.

— Милейди! — После добави с чувство на вина: — Линес, съвземи се! Не си длъжна повече да отговаряш на въпросите му!

Епископът потръпна от шока.

Линес! Той я беше нарекъл Линес!

Това име му беше познато. Далечният спомен нахлу в съзнанието му, докато наблюдаваше жената да излиза. Преди да напусне стаята, тя направи лек реверанс. Пакстон се насочи към масата. Погледът му обхвана осъдително свещениците, наредени край нея. Те бяха оръжия в ръцете на епископа. Явно не бяха случайно подбрани, защото го гледаха с ледено обвинение. Ръката му предизвикателно се настани на камата. Нямаше нужда от никакви думи.

Пакстон спря, разбрал какво трябва да направи. Щеше да помоли монаха да си мълчи, а той щеше да се преструва, че не знае за трагичната съдба на Симон. Трябваше да изпрати нови писма, но тайно. Така те щяха да стигнат до местопредназначението си.

Епископът беше толкова погълнат от мислите си, че не забелязваше никого. Когато дочу гласа на Пакстон, се стресна.

— Не е нужно да ви предупреждавам повече, че има хора, които двамата с брат ми ще защитим с живота си. Това особено се отнася за госпожата.

Пакстон излезе, а името продължаваше да се върти из ума му. Той отблъсна свещениците, които го заобиколиха. Трябваше да разбере истината! Тя беше едно сираче, отгледано в манастир, което нямаше дори презиме. Това момиче преди много години беше обвинено в магьосничество, но една нощ се беше изплъзнало от правосъдието на Светата църква. Той трябваше да разбере как това бездомно дете се беше превърнало в лейди Шамберлан от Гайяр!

Припомни си как го бяха завели в нейната стая. Загледан през отворения прозорец, той си бе помислил, че никой не би могъл да оцелее в такава нощ.

Как само се е заблуждавал тогава!

Тя наистина умееше добре да се преструва...

В ума му се появи едно-единствено обяснение. Тя сама или с помощта на предатели е убила истинската лейди Бомари. Така трябва да е било! Как досега никой не е разкрил престъплението ѝ?

Мислите му се трудеха над тази страшна дилема. Тъмните сили на сатаната растяха! Всичко беше толкова невероятно, че направо не беше за вярване. Веднага разбра, че никой нямаше да му повярва. Никой, освен свещениците му.

Може би все пак грешеше? Трябва да има друго обяснение.

Взираше се с немиждащ поглед в стъклото с Мария и Младенеца. Дали не беше жива още възрастната Бомари? Да, той беше чул да споменават, че е овдовяла. Дали си пишеха? Как не е разбрала, че някой е заел мястото на дъщеря ѝ?

Ако друг пишеше писмата? Вероятно онази прислужница! Тогава никой не би могъл да се досети.

Да, той трябваше да я извика веднага!

Сърцето на епископа се разтуптя, като си помисли как би могъл да разобличи тази лицемерка и да разкрие убийството на истинската лейди Бомари, Господ да спаси душата ѝ! Той трябваше да извика вдовицата, но никой не трябваше да разбира за това!

Наближаваше краят за тази Линес. Тя напълно заслужаваше това и щеше вечно да гори в пъкъла. Морган щеше да бъде свободен. Всички щяха да разберат истината за копелето Жан-Люк. Дори Пакстон щеше да бъде освободен от нейните магии.

Трескавият му поглед спря върху тромавата фигура на Морган, който го чакаше. Навярно искаше да го успокои и да му се извини за арогантното поведение на горделивия си брат.

— Милорд?

Морган дълго се колеба. Бореше се с неудобството у себе си. Той трябваше да накара този човек да проумее, че Линес не е виновна за нищо. Линес беше невинна. Това му даде кураж.

— Искам да знаете, че напълно споделям мнението на брат си. Тя не заслужава тези ужасни обвинения и аз няма да се примиря с това.

Епископът не се засмя. Нещастният рогоносец!

— Така ли?

— Тя е невинна и чиста като ангел. Сякаш е докосната от Господ. Виденията ѝ са за добро...

— Милорд, ужасно са се подиграли с вас — възрази епископът с нисък, заплашителен глас — Единствено Господ вижда в бъдещето. Той благославя да бъдат пророци единствено светците и апостолите. Никой друг! Със сигурност не и... една жена. Това прави „божествения дар“ много съмнителен. Трябва да изкореня това зло, надвиснало над Гайяр. Или ще спася душата ѝ, или ще я прокълна!

До този момент Морган не беше усетил каква дълбока омраза храни този мъж към Линес. Сега разбра и това го шокира. Той нямаше нито воля, нито достатъчно ум, за да осмисли същността на това обвинение. Във всеки случай нямаше да позволи на този мъж да заплашва съпругата му.

— Признавам, че не разбирам от такива неща — каза Морган. Очите му бяха присвити решително. — Но искам да ме чуете, епископ Лус. Моята съпруга няма да бъде обвинена нито в магьосничество, нито в каквото и да било друго. Няма да позволя това!

Морган тръгна да излиза, но епископът го спря.

— Брат ти каза, че ще защитава госпожата с живота си. Знаеш ли защо е така?

Лицето на Морган потъмня.

— Защото съдбата го е направила мой брат! Във вените ни тече една и съща кръв. Той няма да ми бъде брат, ако не защитава всичко мое!

— Вие сте глупак, милорд. Той прави това, защото е влюбен в съпругата ви!

Епископът очакваше да види гневна реакция. Когато тя не се появи, разбра колко силна е магьосническата сила на тази жена.

— Както и всички в Гайяр — отговори Морган. — Това е нормално като смяната на сезоните. Тя обича всички и те ѝ отвръщат със същото. — После добави, като гледаше яростно: — Брат ми не е единственият мъж, който ще я защити с живота си. Много внимавайте с нея!

Епископът имаше намерение да направи точно това. Щеше да започне, като докаже огромната ѝ измама. Вдовицата Бомари щеше да се справи с тази задача. Така щяха да се отворят очите на заслепения Морган.

Линес и Клер влязоха в двора на крепостта. От пръв поглед личеше, че бяха ядосани. Мишел се наведе от бойницата, усетил задаващата се буря.

— Милейди, нещо не е наред ли — попита той.

— Точно така. Трябва да говоря със съпруга си. Къде е той?

Морган застана до Мишел.

— Ще се качим при вас — извика Линес.

Тя се появи на върха и спря. Погледът ѝ поглъщаше Пакстон. Той беше зашеметяващо красив, облечен в черно. Ръката му беше положена върху дръжката на сабята. Разговаряше с търговците, събрани около него. Беше осигурил още четирима за групата, която щеше да преследва крадците. Те неминуемо щяха да се появят в Гайяр, заедно с гостите на панаира.

Сърцето ѝ винаги реагираше на неговата близост. В този момент разбра, че е невъзможно да спре да го обича. Нямаше да успее да предотврати и своето посещение при него тази нощ. Припомни си думите му: „Когато не можеш повече да издържаш ударите на сърцето си. Когато тялото ти се превърне във възел от копнеж и сладостен аромат на желанието...“

Морган се приближи до нея. Линес почти не го забелязваше, защото точно в този момент Пакстон я погледна. Струваше ѝ се, че ще полудее. Може би просто си въобразяваше, че в очите му има странна и всепоглъщаща светлина.

Линес отмести поглед объркана. През бойниците се откриваше забележителна панорама. След покривите на къщите се разпростираха лозята, а реката се виеше през горите, отрупали хълмовете наоколо. Улиците бяха претъпкани от хора, дошли за утрешните празници. На километри покрай реката бяха разпънати палатки, над които се вееха разноцветни знамена. Очакваха се най-разнообразни забавления. Щяха да се организират борби с мечки и други циркови номера. Търговците вече предлагаха разнообразните си стоки.

В покрайнините на града беше разпъната огромна тъмночервена палатка. Пътуващият театър беше дал възможност на господаря и съпругата му да гледат представлението от собствена ложка. Тя я беше огледала. Всичко щеше да бъде добре, ако успееше да помогне на групата.

Когато тишината се проточи прекалено, Клер я побутна. Линес си припомни гнева, заради който се бе изкачила на бойниците и се обърна към Морган:

— Трябва да направиш нещо!

— За какво става дума?

Линес отмести една паднала къдрица и замълча. Пакстон беше освободил търговците и се приближаваше към тях.

— За утрешното представление на пътуващия театър. Видях ги, когато се връщах. Някои от тях плачеха, други направо бяха вбесени. — Сребристите ѝ очи се присвиха. — Посетил ги епископ Лус. Тъй като не бил видял пиесата, щом нямала библейски сюжет, със сигурност щяла да бъде някаква порнография! — В гласа ѝ имаше отчаяние. — Трябва да кажеш на епископ Лус, че няма право да отменя представлението им. Те са репетирали със седмици. Между другото ме увериха, че в пиесата няма нищо, което да обижда църквата.

Морган почеса брадата си и изруга.

— Проклетият свещеник си навира нос навсякъде! Този панаир ни донесе повече неприятности, отколкото полза... — Потърси с поглед Пакстон за помощ.

— Точно така — каза Линес. — Актьорите са се постарали за панаира. Той нямал време дори да прочете сценария. Направо заявил, че щом не е нещо от библията, вратите на театъра ще останат затворени.

Пакстон се разсмя.

— Тогава ще му дадем още един шанс. — Обърна се към Мишел и заповяда: — Мишел, вземи копие от пиесата и го отнеси на епископа. Кажи му от името на Морган, че ако няма съществени възражения по текста, представлението ще се състои.

Морган кимна в знак на съгласие, а Клер и Линес си стиснаха ръцете. Двете копнееха за нова пиеса. „Тримата мъдреци“ и „Арката на Ноа“ вече бяха остарели, след като ги бяха гледали дванадесет пъти.

Никой не забелязваше, че Жан-Люк очакваше родителите да му обърнат внимание. Неописуем страх пълнеше очите му със сълзи, но той се опитваше да не плаче. Баща му казваше, че само страхливците плачат. Той не беше страхливец. Стискаше зъби, за да не издаде болката си.

Линес понечи да си върви, но в този миг погледът ѝ се спря върху уплашеното лице на сина ѝ. Веднага разбра, че нещо не е наред. Ужасно предчувствие я накара бързо да коленичи пред детето.

— Какво е станало? Нещо с обучението ти ли не е наред?

Любовта и загрижеността на майка му предизвикаха появата на нови сълзи. Опита се да ги спре, но беше много трудно. Искаше му се да се отпусне в прегръдките ѝ. Наложил си да се овладее и отмести поглед настрана.

Двамата мъже и Клер се приближиха до тях. Линес знаеше, че нещо наистина не е наред. Тя вдигна ръцете му. Морган го погали по рамото загрижен.

Жан-Люк изрева от болка и се отдръпна.

Обезпокоена, Линес пристъпи към него. Шията му беше зачервена и тя веднага разбра всичко. Разкопча колана и вдигна туниката му. Целият му гръб беше осеян с червеникави белези.

Линес си пое дъх ужасена.

— Милостиви...

Тези извратени чудовища го бяха били!

Тогава Жан-Люк се хвърли в ръцете ѝ. Малкото му телце потърси топлината ѝ. Ръцете ѝ го прегърнаха внимателно, за да не докосват червените белези. Момчето зарови лице в нейното. Беше го срам, но не знаеше защо. До ушите му достигна заплашителният въпрос на чичо му.

— Кой, по дяволите, е направил това?

— Ще го убия! Кълна се, че ще убия този негодник! — закле се баща му.

Техният гняв го изплаши още повече и той се притисна към майка си.

— Не става дума за тебе, Жан-Люк! Успокой се, момчето ми! — Тя изгледа предупредително Морган и Пакстон. — Кой ти направи това?

— Отец Аслам. Той не искаше, но епископ Лус каза, че трябва!

— Защо го направиха, Жан-Люк? Какво си сгрешил?

— Опитал се — започна откровено момчето, — опитал се, но просто не можех да го направя и...

— Какво трябваше да направиш?

— Правех грешки. Мислех си за панаира. Пиер отиде да види мечките. — Когато стигна до най-тежкото, очите му се напълниха със сълзи. — Отец Аслам каза, че аз не мога да отида. Лошите момчета трябва да си седят в стаята и да преписват уроците си, докато панаирът свърши.

Линес вдигна поглед към Морган и Пакстон. Те се вбесиха още повече, защото момчето вече не можеше да удържи сълзите си.

— Жан-Люк, скъпи — каза тя нежно, — станала е ужасна грешка. Отец Аслам не е трябвало да те бие!

— Така ли? — Шепотът на детето издаваше неговото учудване.

— Да! Баща ти и чичо ти ще разговарят с него. Ще му обяснят, че ние не бием така дори животните си. Няма да търпим такова отношение към теб, защото за нас ти си най-скъпото нещо. Разбираш ли? Той е сгрешил и трябва да си получи заслуженото.

Клер разбираше, че в сърцето на момчето бушуваше истински страх.

— Бедният отец Аслам трябва да е объркал нещо — заяви възрастната жена. — Как е могъл да ти каже, че няма да отидеш утре на панаира? Трябва да се е побъркал!

Жан-Люк погледна баща си с надежда. Той се усмихна и му кимна. Майка му го прегърна отново и изтри сълзите му.

— Ела — подкани го Линес, — хайде да отидем в кухнята. Ще се опитаме да откраднем малко от медените сладки на Вивиан.

Морган потупа Пакстон по рамото.

— Ще хвърляме ли чоп кой ще изгризе кокалите на този отец Аслам?

— И на господаря му, височайшия плъх епископ Лус — добави Пакстон.

Изтезанията често предизвикваха смърт, а страхът от смъртта сковаваше сърцето. Епископ Лус все още се отнасяше с недоверие към тази теория. Господ взимаше нещастния живот на човека, щом мисията му на земята беше изпълнена.

Престъпленията на Том Босуел бяха много и ужасни. Най-страшното от тях беше, че се бе преоблякъл като свещеник. След самоубийството това беше най-тежкият грях. Епископът през целия си

живот беше разобличавал такива като него. Том беше отрекъл всичко, но Лус се беше досетил. Включително и за това, че клетникът беше верен на лорд Пакстон, който го беше възнаградил богато. В джобовете му епископът беше намерил златни монети, които можеха да осигурят охотен живот до края на дните му.

Епископ Лус си играеше с тези монети, напълнили собствените му джобове. Взираше се в нещастника, покрит целия в кръв. Без съмнение Том Босуел беше донесъл на Пакстон новината за смъртта на Симон. Това беше направило рицаря подозрителен. Със сигурност вече беше изпратил друг свой човек с писма до кардинал Дюпра и Франсоа. Всичко това беше част от пъкления й заговор. За нещастие Босуел беше издъхнал, преди да успее да каже името на пратеника и пътя, по който ще мине.

Лус оглеждаше тялото с погнуса. Нощта бързо се спускаше около тях. Новият свещеник за свързка, който Ватикана му бе изпратила, редеше надгробното слово на латински.

Буйните води на реката заглушаваха думите му.

Отец Андрю беше отгледан за църквата в един от най-аскетичните манастири на Северна Германия. Говореше малко, а от трескавите му очи бликаше фанатичност. Епископът подозираше, че този човек щеше да му бъде дясната ръка в жестоката битка за изцеление душите на Гайяр. Утре щеше да го изпрати по следите на жената, присвоила си нагло титлата на лейди Шамберлан.

Писмото, с което настояваше вдовицата Бомари да пристигне в Гайяр, вече бе изпратено. Тя нямаше да откаже. Епископът я очакваше най-много след месец. Най-сетне фалшивата лейди Белинда щеше да бъде разобличена и наказана със смърт!

Отец Андрю приключи с молитвата и коленичи. Същото направиха и останалите четирима свещеници. Тялото беше подхвърлено в плиткия гроб. Последната молитва беше казана с първата шепа пръст. После свещениците започнаха да запълват дупката.

Отец Томас потрепери от срам и гняв. Това беше несправедливо. Независимо, че негодникът сигурно заслужаваше да умре, това не беше в правата на епископ Лус. Той беше сигурен, че Светата църква не трябва да носи смърт.

Нямаше какво да направи, освен ако...

Всички мълчаливо се обърнаха и тръгнаха след епископа. Отец Андрю, както и останалите, криеше треперещите си ръце в гънките на робата. Трагичната сцена на смъртта на този нещастник, му напомняше за друга...

Тъмните фигури приближаваха Гайяр. Луната изпълваше пътеката със сенки. В далечината просветваха оранжеви огньове и факли. Стотици хора лагеруваха край реката в очакване на утрешния панаир.

Епископът спря, за да огледа увеличаващите се провинциални глупаци, изпълнили палатките. С безизразен глас, той прошепна на последователите си:

— Колко противна и извратена е любовта на обикновения човек към плоските забавления. Вижете ги как се трупат. Сигурно са стотици? — Той поклати съжалително глава. — Толкова са глупави, да боготворят лекомислените и безлични прояви на забавление. Удоволствие им доставят борбата с мечки, циркаджиите и дори гълтачите на огън.

Отец Аслам кимна, загледан в далечните огньове.

— Истински вярващите са малко. Рядко може да се видят толкова хора на празниците, организирани от църквата.

— Да, и ще бъдат прокълнати за това. Ще горят във вечния огън продължи мисълта му епископът. — Този глупак, лорд Морган, отказа да ме послуша и да отмени игрите. Всички номера са пълни с черна магия. Най-лошото е, че така жена му ще има възможност да упражнява своето магьосничество публично.

Зад гърбовете им се дочу чаткане на копита. Всички се обърнаха, за да видят ездача. Очевидно конникът идваше отдалеч. Епископът различи цветовете на краля и вдигна ръка.

Конят намали ход и спря пред групата. Ездачът се вгледа в пурпурната роба на епископа.

— Милорд?

— Връщаме се от вечерна молитва. Идвате от...

— Париж. Нося заповеди от краля.

— За кого са предназначени?

Конят се размърда нервно.

— За лорд Пакстон Шамберлан, милорд.

— Така ли? Може да взема посланието, защото тъкмо него ще видя сега.

Мъжът се поколеба, но за малко. Беше му заповядано да предаде документа лично. След като беше узнал съдържанието му обаче той бе наясно, че скоро цял свят щеше да узнае тайната. Още повече, че той нямаше правата да откаже на епископ.

— Много добре, милорд. — Пратеникът извади от чантата на седлото запечатан плик и го подаде надолу.

— Следвайте пътя и скоро ще бъдете в замъка — каза епископът. — Конярят ще се погрижи за вас и за коня ви. Господ да е с вас!

Ездачът препусна в тъмнината.

Епископът пхна писмото сред гънките на робата си. Нужна му беше светлина...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Виждам, че се безпокоите за здравето си.

Вдовицата Мулен се отдръпна назад изненадана. Тази жена наистина имаше свръхестествена проникателност.

— Това е причината за всичките ми беди!

Линес кимна и я погледна с безразличие. Преструваше се, че е в дълбока медитация във връзка с проблемите на вдовицата Мулен. Тъмните ѝ коси бяха силно опънати назад в плитка, а златната панделка подходеше на турския костюм, който беше облякла.

Линес и четири от прислужниците бяха работили цял месец върху одеждите. Бяха взели от илюстрациите на безценния турски ръкопис, който купиха от един пътуващ търговец. Ръкописите вече бяха станали нещо обичайно и Линес беше убедила Морган да направят колекция от тях в Гайяр.

Двете с Клер неуморно бяха изучавали рисунките. Много от гражданите искаха да разгледат книгата и идваха, за да се възхитят на турския костюм, а също и да им предскажат бъдещето.

Спечелените средства щяха да бъдат предадени на болницата за прокажени в съседния Сент Бертран. Не всички знаеха това, тъй като някои от хора не желаеха да дават пари за прокажените. Според тях болните заслужаваха своята участ. Дочули за преклонението на Линес към Пресветата Дева, три сестри от болницата бяха пропътували разстоянието до Гайяр, за да я помолят да им стане благодетелка. Тъжните истории за страдащите изпълниха сърцето ѝ със съчувствие.

Слънчевите лъчи, проникващи в златната палатка, осветяваха турския костюм и той блестеше.

Линес разпери отрупаните си с пръстени ръце над сребристата тъкан, покрила ниската маса. Притесненията на жената бяха неоснователни. Всъщност тя беше надарена с крепко здраве, но Линес знаеше, че не бива да ѝ казва това. Вдовицата Мулен беше една от най-богатите жени в града. Вече две поколения от семейството ѝ бяха свободни хора. За близо сто години бяха построили две мелници.

Имаше син на име Пиер, чиято жена за нещастие беше бездетна. Пиер управляваше една от мелниците, а майка му живееше в огромната къща, за която се грижеха двама слуги. Тя нямаше с какво друго да запълва времето си, освен непрекъснато да се тревожи за здравето си. Из града се говореше, че често привиква на смъртния си одър преуморения си син. Сега той спеше в колиба близо до къщата, за да си спести пътуването.

— Духовете ми казват нещо — прошепна Линес.

Вдовицата се огледа, сякаш искаше да забележи безплътните същества. После нервно оправи натруфената си кафява рокля.

— Духове?

— Да! — Линес се престори на объркана. — Духовете ми говорят за вашето здраве. Особено за вашия... вашия...

— Артрит?

— Да — кимна Линес. — За артрит и за проблемите с...

— Храносмилателната система?

— Да.

Вдовицата не можеше да повярва, че господарката беше познала точно тревогите ѝ. Тя беше цяло чудо!

— Понякога са толкова лоши, че... — впусна се да обяснява тя.

Линес вдигна ръка, сякаш отнякъде чуваше нечий гласове.

— Духовете казват, че проблемите ще се оправят, ако... ако...

Вдовицата се наведе напред заинтересувана.

— Да?

— Ако престанете да се храните с твари, които имат сърце.

По лицето на възрастната жена премина скептична усмивка. Твари със сърце? Това нямаше да го бъде! Тя обичаше месото повече от всичко друго на света.

— Те настояват да се храните с повече хляб, сирене и плодове. Разрешават по една чаша вино за вечеря.

— Никога не съм обръщала внимание на духовете — призна тя.

— Виното е прекалено скъпо, разбирате ли? По два дуката за буре.

— Виното не е по-скъпо от месото — възрази Линес и добави: — Все пак жертвата си заслужава. — Тя затвори очи и се заслуша. — Чувам ги да споменават някакво дърво в близост до къщата ви...

Жената зяпна.

— Трябва да е ябълковото?

— Да — кимна енергично Линес. — Всяка сутрин и вечер трябва да изяждате по две ябълки. Те ще отстранят умората и ще ви изпълнят с енергия.

Линес отвори очи и се усмихна очарователно на възрастната жена.

Вдовицата Мулен седеше и се опитваше да преодолее получената информация. Трябваше да се храни с постни яденета. Все пак го беше правила по време на Великите пости. Заслужаваше си да го прави, ако умората ѝ изчезнеше и отново станеше енергична.

— Искате ли добрата вдовица да погледне в бъдещето ѝ?

Лицето на пълната жена пребледня от страх. Дори леко потръпна. Знаеше, че в бъдещето я очакваше единствено смъртният одър. Синът ѝ без съмнение щеше да е доволен да научи точната дата. После щеше да наеме още работници за мелницата.

Тя кимна, сякаш за да прогони най-лошото.

Линес очевидно изпадаше в нов транс. Полюшваше се и мърмореше нещо.

Клер прехапа устни.

— Виждам едно забележително събитие в живота ви!

— Да, моето смъртно легло?

— Не! — Линес поклати глава. — Това е... Боже милостиви, в залеза на годините си вие ще бъдете благословена с нова любов!

Нищо не би могло да смути жената повече.

— Какво? Любов? — Тя се разсмя нервно. — На моята възраст?

— Но тя вече е в живота ви! Колко странно, че не сте го забелязали! Отминавате като сляпа покрай този добър човек почти всеки ден, без да знаете, че сам Господ ви го е изпратил. Кой може да бъде?

Мислите на вдовицата се насочиха към познатите лица, които виждаше всеки ден. Прозрението я прониза като светкавица.

— Сигурно нямате предвид Хансберг, стария мелничар на сина ми?

— Добър човек ли е?

— Да. Винаги има по някоя добра дума за мен. Обича всички живи същества, но е много беден.

— Той често мисли за вас — каза Линес.

Клер не можеше да повярва на очите си. Дъртата кранта почервения като девственица преди първата си брачна нощ. След първите няколко клиенти Линес беше признала раздразнена:

— Днес нямам никакви видения. Трябва да разчитам на интуицията и измислиците си.

Обикновените ѝ трикове бяха като магия. Почти всеки излизаше от палатката впечатлен от чудодейната сила на предсказанията ѝ. Много от тях взимаха решения, които щяха да променят целия им живот. Също като вдовицата Мулен.

Досега Клер беше ходила поне на десет панаира, но такива наивници срещаше за пръв път. Погледна навън. Всички вече се бяха приготвили за борбите. Отвън чакаше само един човек.

Вдовицата Мулен пръхаше доволна.

— Дали наистина мисли за мен?

— Да. Мисля, че дори ще помоли да седне на вашата маса. Виждам и някакво дете да ви вика. Колко странно? — Тя затвори очи. Изглеждаше дълбоко замислена. — Духовете ми казват, ме това дете има нужда от вас.

— Има нужда от... мен — попита изумена вдовицата.

— Да, свързана сте с това дете. Ще му помогнете да оцелее в този свят. То ще ви бъде утеха на старини. Това е едно малко момиче без майка. Кое може да бъде?

— Внучката на Хансберг! Тя няма майка. Винаги съм мислила, че има нужда от някой, който да я облича прилично и да ѝ купува обувки за зимата. Толкова са бедни. Знам, че дядо ѝ прави всичко възможно, но има болки в гърба и не може да работи допълнително.

Всъщност вдовицата рядко се беше замисляла за малкото момиче, което надничаше срамежливо иззад краката на Хансберг. Косите ѝ винаги бяха рошави. Ако някой я облечеше добре, щеше да изглежда като малък ангел.

Тя винаги беше искала да има момиче...

Младият висок мъж, който чакаше пред палатката, видя как от нея излезе усмихната жена със светнал поглед. Възрастната дама поспря за малко, за да пристегне вървите на чантата си. После вирна глава към следобедното слънце и забърза нанякъде.

Клер повдигна навеса и покани мъжа да влезе. Проницателните му тъмни очи огледаха преценяващо загадъчната обстановка. Всичко

беше в златно, сребърно и бяло и блестеше като съкровище. Тъмно кадифе покриваше ниската маса, над която господарката на Гайяр предсказваше бъдещето на своите съграждани.

Всичко беше безбожно, измислено от дявола...

Не всичко, все пак. На шията ѝ висеше малко златно разпятие. Целият ѝ костюм беше неприличен и излъчваше грях. Беше против законите на църквата жена да носи панталон, дори и на панаир.

Дълго време двамата стояха и се взираха един в друг. Беше на средна възраст, с тъмна коса и умни кафяви очи. По лицето му имаше следи от прекарана в детството шарка. Усети напрегнатостта на мислите му. Той не беше дошъл тук, за да се забавлява. Със сигурност очакваше отговор на важен въпрос. Дрехите му бяха обикновени. Нито бедни, нито богати. Туниката и чорапите му бяха бежови, ботушите — кафяви. Нямаше нито скъпоценности, нито оръжие. Не беше от Гайяр.

Видът му не издаваше нищо и за произхода му.

Линес хвърли многозначителен поглед на Клер и прокара ръка през челото си. Това беше знак, че ако не го накара да говори, щеше да се провали с този човек.

— Моля, седнете, господин...

Мъжът приведе огромното си тяло с изненадваща грациозност. Предложи ѝ само името си:

— Гарет.

Линес веднага разбра, че това не беше истинското му име. В погледа му откри враждебност и презрение. Сребристите ѝ очи се присвиха от антипатия.

— Вие не желаете да сте тук — започна тя. Тръпки на тревога пронизаха гърба ѝ. Пред очите ѝ преbledня. Завладяха я видения от живота на този мъж. — Гарет не е истинското ви име. То започва с Ч... Чарлз? Не, било е променено и сега е... Не мога да го видя, но знам, че не ви подхожда.

В съзнанието ѝ нахлуха още образи.

— Виждам къде сте израсли. — Гласът ѝ неочаквано натежа от тъга. — Това е манастир, далеч на север оттук. Непрекъснато вали сняг. Да, постоянно е тъмно и студено. Градът е много отдалечен. Като дете сте били общителен и сърдечен. Били сте любимият син на майка си. Виждам я как се бори с баща ви. Не иска да ви изпрати в този

манастир, но той ви откъсва от ръцете ѝ. Тя е на небето. Ужасно ѝ липсват.

Когато говореше за неща, близки до сърцето ѝ, Линес изпитваше неопишуемо състрадание. Това предизвика странен ефект у непознатия. По лицето му не се проявиха никакви чувства, но това не можеше да се каже за очите му. Обля ги вълна на объркване, защото наяве бяха изплували неща, които отдавна бе заровил в сърцето си.

— На това място е имало прекалено малко щастие — продължи Линес. — Били сте много малък. Монасите постоянно мълчат, а вие искате да питате за всичко. Вълнуват ви стотици въпроси, но няма отговор за тях. Виждам... О, Господи, те ви бият! Унищожават радостта у вас, всяват страх и виждам как се затваряте в себе си.

Клер разбра, че видението беше истинско. Линес замълча за момент и погледна мъжа. Гняв и объркване блестяха в учудения му поглед. Каквото и да го беше довело в палатката, той явно не бе очаквал такива разкрития.

— Когато сте били на четиринадесет или на петнадесет години... Не мога точно да кажа. Тогава ви е спходила тайно и любовта. За пръв път от толкова години сте усетили любовта на... — Сребристите ѝ очи се отвориха. Тя не можеше да изрече на глас обекта на неговата любов. Мъжът веднага разбра какво вижда, защото го беше преживял.

Линес отново затвори очи.

— Да, за пръв път, след като сте напуснали дома си, сте били щастлив. С тази личност сте познали щастието. После се е случило нещо... — Тя въздъхна от ужасаващия образ, нахлул в съзнанието ѝ. — Господи, наказанието ви е било да гледате обекта на своята любов... — Красивите ѝ очи се изпълниха с неизмерима мъка. Сякаш искаше да потисне ехото на вик, прозвучал преди много години.

Тревогата заблестя в очите ѝ, защото беше осъзнала величината на неговата болка.

— Нямали са право да постъпват така! Не разбирате ли? Голямата жестокост идва от това, че са искали вие да се чувствате виновен за неговата смърт! Грехът ви е бил, че сте познали силата на човешката топлина и любов.

— Достатъчно — изкрещя мъжът агонизиращо, като скочи на крака. — Няма да слушам повече.

Вече беше късно. Прозрението зовеше да бъде изказано.

— Изпратен сте от друг! Господи, епископ Лус ви е изпратил да ме следите? Вие сте свещеник, но въпреки това сте изпълнен със съмнения. Германските монаси са объркали чувствата и вярата ви. Споделяте своите съмнения с отец Томас, но тайно. Този монах изказва на глас съмненията ви към църквата. Все още сте разкъсан на две. Изпратен сте при епископ Лус, за да закалите душата си в борбата с бедите.

Мъжът отказа да я слуша повече. Разкъсван от неканени чувства, той се обърна и излетя навън.

Линес се отпусна на възглавниците, а Клер подсвирна.

— Значи ни очакват неприятности?

— Да! Той няма да се върне и епископ Лус ще обвини мен за изчезването му.

— Този мръсник дори не ти плати нищо — възмути се Клер.

В палатката връхлетя Жан-Люк.

— Много си ядосала онзи мъж, мамо! Така блъсна жонгльора, че изпусна топките и... — После забеляза костюма на майка си и мигновено забрави всичко останало. — Мамо, толкова си хубава!

Разсмяно, момчето се хвърли в прегръдките на Линес.

Пиесата направо омагьоса Линес. Това беше история за велик благородник, който имал три дъщери. Когато остарял и започнал да губи сили, той решил да раздели богатството си на три части — по една за всяка от обичаните дъщери. Те трябвало да признаят любовта си към него по подходящ начин. Най-малката била най-красива и той най-много я обичал. Нейното признание обаче, въпреки че звучало най-правдиво и искрено, не било украсено с красиви думи. Това вбесило благородника и той решил да я остави без наследство.

В края на първото действие старикът умря и двете дъщери започнаха да се отнасят жестоко към сестра си.

Линес седеше в своята лежа. Завесата на осветената сцена беше спусната. В театъра цареше тъма. Стотици зрители, седнали на прилежно подредените пейки, очакваха второто действие. Дървената лежа, направена специално за лейди и лорд Шамберлан, стоеше високо над тях. Джон седеше до Линес, очевидно не особено развълнуван от действието. Жан-Люк се гушеше в скута на Клер. Тъмнината ги беше

успокоила след напрегнатия ден и двамата дремеха. Морган не се виждаше никъде.

Пакстон се изкачи тихо по стълбите и отметна завесата на ложата. Като видя заспалото момче в скута на Клер, той се усмихна. Усмивката му се промени, щом съзря Линес, седнала до чичо му.

Наслаждаваше се на странния ѝ костюм. Приличаше на момиче от харем. Погледът му танцуваше от златните чехли със смешно извити върхове към шалварите. Под елека се подаваха ръкавите на бяла блуза. Буйните ѝ къдрици покриваха целия ѝ гръб. Пакстон въздъхна тежко. Необходимо му беше да я огледа добре.

Трябваше да види всичко от нея. След като прочете заповедта на крал Франсоа, той имаше нужда да намери утеха в нейната близост. Цялата ужасна действителност, която неуморно го преследваше, трябваше да изчезне поне за малко.

Богатството, славата и успехът, дори здравето и силата бледнееха пред съкровището пред него. Линес!

Много отдавна беше прогонил мисълта, че любовта му към нея е предизвикана от ужасния факт, че е жена на брат му. Огънят гореше неугасим в него. Желаше я с всяка фибра на тялото си. Желаше я сега и винаги щеше да бъде така.

Да вървят по дяволите кралят, родината и семейството! Той щеше да я притежава отново! Линес щеше да бъде негова, докато смъртта ги разделяше. Тя се бореше с пороя от същите чувства. Докато я наблюдаваше, той ѝ се възхити за това. Линес не можеше да устои на страстта, запалена между тях. Ако Пакстон все още успяваше да се удържи, това се дължеше на факта, че беше извикал на помощ и последната капчица на волята си.

Тази нощ щеше да ѝ покаже силата на чувствата си.

Джон се обърна и го видя в тъмното. Само е един поглед двамата мъже се разбраха. Чичото насочи вниманието си към актьорите на сцената, а Пакстон пристъпи към Линес. Тя се обърна изненадана.

— Пакстон!

Престори се, че е само учудена. Беше толкова висок и завладяващо красив в сивия си костюм с черен колан. Линес се зачуди къде ли е бил цял ден. Опита се да види очите му в тъмното, но не успя.

— Милейди! — Той направи лек поклон. Лицето му беше безизразно. — Чичо! — Той кимна.

Дали нямаше хлад в тона му, или само си въобразяваше? Интуицията ѝ подсказваше, че той сякаш се забавляваше с нея. Развличаше се е нейната съпротива?

Да, така беше, осъзна истината Линес и изтръпна.

Джон се премести на другия стол, за да може Пакстон да седне между тях.

— Позната история — каза той, докато племенникът му се настаняваше. — Пренебрегната дъщеря, две жестоки сестри. Не се съмнявам, че в края ще се появи добрият принц и всичко ще завърши с брачна церемония.

Линес се изненада. Тя самата не очакваше такъв край, но пиесата вече беше забравена. Цялото ѝ внимание се насочи към мъжа, седнал до нея. Усети да се завръща познатият страх. Както винаги, чувството беше вън от контрол. Стомахът ѝ отново се сви на кълбо.

Затвори плътно очи, за да се овладее. Пое дълбоко дъх, за да покаже безразличие. Стана още по-лошо. В ноздрите ѝ нахлу мъжкият му аромат, който я обсеби напълно. Топлината му проникваше в тялото ѝ, ръцете му бяха близо до нейните.

Просто не можеше да седи край него...

— Харесвате ли пиесата, милейди?

Линес се обърна учудена към него. Какво ли се криеше зад безразличните му думи?

— Да. Изобщо не се досетих за края, предречен от Джон.

— Така ли? Нима силата на нашата гадателка е започнала да отслабва?

Тонът му беше дружелюбен, но въпреки това думите му я объркаха.

— Не може да бъде — намеси се развеселен Джон. — Мислех, че момичетата ги отглеждат с такъв тип истории. Майка ти не ти ли е разказвала някоя такава приказка?

— Не си спомням.

— Тогава си щастливка, госпожо — отговори чичото, объркан от собствената си скука и от невинността ѝ. Знаеше, че е време да се оттегли. Трябваше да го направи заради Пакстон и Линес. Дните, през които можеха да бъдат заедно, бяха преброени. Този факт го

натъжаваше. Истинската любов беше рядкост, като добрия крал. Беше живял достатъчно дълго, за да може да оцени онова, което изпитваха двамата един към друг. Не би могъл да открадне и миг от безценното им време за близост. Той стана. — Страхувам се, че няма да мога да издържа отново цялата история. Наред с Жан-Люк и Клер, и аз се чувствам страшно изморен. Ако ми позволите, госпожо, ще отнеса момчето до леглото му?

Линес замълча за момент, но веднага разбра, че няма как да задържи Джон още малко. Мисълта, че ще остане сама с Пакстон, я ужасяваше. Почти сама, като се имаше предвид заспалата Клер.

— Добре, ако не е прекалено тежък.

Джон мое заспалото момче. Движението му събуди и Клер, която се престори, че не забелязва жестовете на Линес, и реши също да се оттегли.

Линес остана сама с Пакстон!

Завесата се вдигна и тя се престори, че наблюдава играта.

Пакстон се загледа в златните копчета покрай издатините на блузата ѝ. Припомни си сивата ѝ рокля, която сега лежеше скътана в килера. Усетила погледа му, тя порумения. По гърба ѝ запълзяха трънки. Линес въздъхна тежко и сведе очи.

— Всеки човек е длъжен да контролира дишането си, милейди.

— Как да го направя, Пакстон?

— Мисли единствено за пиесата — отговори ѝ усмихнат той.

Линес се опита да се съсредоточи върху монолога на героинята, но не успя. Нервите ѝ бяха опънати като струните на арфа. Представи си устните му върху гърдите си и затвори очи.

— Не трябваше да идваш тук!

— Наистина — прошепна той, като се наклони леко към нея. Дразнещата топлина на дъха му се завъртя в ухото ѝ. — Толкова ли са болезнени чувствата ти към мен, че не можеш да понасяш моята близост?

Сребристият ѝ поглед се впи в него.

— Да!

За нейна изненада, Пакстон се засмя.

— И точно какво в мен те подлага на такава борба, милейди?

Сега пък я дразнеше. Линес внезапно се изправи и направи крачка към изхода на ложата.

— Просто не мога да бъда близо до теб!

Пакстон застана плътно зад нея. Тя затвори очи. Само малко да се наклонеше назад и щеше да го докосне. Той я измъчваше.

Пакстон наведе глава над рамото ѝ. Погледът му се спря върху гърдите ѝ. Тя отвори очи и се престори, че все още следи представлението. Мислите ѝ бяха заети единствено с неговата близост.

— Любов моя — прошепна Пакстон. Пръстите му, леки като пера, галеха косите ѝ отзад. — Заклех се, че ще чакам, докато сама ме потърсиш. Все още имам намерение да го правя, но не мисли, че през това време ще ти е леко.

— Пакстон, ти ме измъчваш.

Той не отрече. По гърба ѝ затанцуваха предупредителни тръпки. Сякаш двамата бяха сами в изпълнената със звезди нощ. Опита се да издържи, но...

На сцената се появи принцът и залата избухна в аплодисменти.

Пакстон непредвидено пристъпи напред. Стегнатото му тяло се прилепи към нея. Топлината му предизвика прилив на удоволствие и Линес се вкопчи в парапета.

— Предай се, любов моя!

Страстта и копнежът му я пронизаха неудържимо. От устните ѝ се изплъзна любимото име.

— Пакстон!

Горещите му устни откриха косите ѝ отзад. Силните му ръце я притиснаха към себе си. Тя се опита да се отскубне.

— Пакстон!

Линес утихна, когато устните му запълзяха по рамото ѝ. Ръцете му се стегнаха точно под гърдите ѝ. Тя пое дълбоко дъх. Това направи излъчваната от нея топлина още по-силна.

— Направи го отново!

— Чувстваш ли я, Линес — прошепна той в ухото ѝ. — Горещината в слабините ми!

Това беше лудост. Леко се размърда, като се настани плътно между бедрата му. Топлината му изчезна за малко. После плащът му заяздене ги загърна плътно.

Едната му ръка я притискаше плътно, докато другата се трудеше усърдно над копчетата ѝ. Масажът продължи, докато плътта ѝ затрептя от удоволствие, а кръвта ѝ закипя.

Ръцете му за момент я отделиха от тялото, но само за да я обърне с гръб към себе си. Твърдата издутина на мъжката му същност откри женския ѝ център. Линес едва не припадна. Пакстон притисна плътно бедрата ѝ към своите. Линес внезапно се почувства гореща и слаба.

— Пакстон!

— Наведи се напред, любов моя...

Тя се подчини с бавни движения. Силните му ръце се вкопчиха в кръста ѝ и я вдигнаха нагоре. Кракът му безсрамно разтвори бедрата ѝ. Когато проникна в нея, Линес затвори очи. Всяко дихание носеше огъня на удоволствието. Неконтролируеми удари, потиснати задъхвания, докато...

Публиката избухна в гръмки аплодисменти.

Линес отвори очи стресната. Внезапно топлината му изчезна, заместена от тръпки. Завесата падна. Пелерината му покри раменете ѝ, докато пръстите ѝ бързаха да закопчаят копчетата.

— Едно впечатляващо представление — чу го да казва. После заключи многозначително: — Краят бе малко внезапен. Нали ще се съгласите, милейди?

Линес кимна. Внезапно и прекалено скоро... Дори цял човешки живот нямаше да е достатъчен! А те не бяха имали дори една-единствена нощ!

Напрежението продължаваше да затруднява дишането ѝ. Най-дълбоката ѝ същност копнееше за още. Едва направила първата крачка, тя залитна.

— Пакстон! — Името му сякаш беше молба, докато ѝ помагаше да стъпи здраво на крака. Погледът му блестеше от освободената страст.

— Тази нощ, любов моя! Тази нощ ще бъдеш моя!

Линес разбра, че няма сили да му възрази. Да му устои, означаваше да се бори със силната и властна вълна, която издигаше живота ѝ към вечното блаженство. На земята или на небето. Противопоставянето на волята му приличаше на ад. Сантиметър след сантиметър той изместваше твърдата почва под краката ѝ. Погълната от непрестанната борба, тя вече бе забравила срещу какво се бори.

— Да — отговори тя. Усети как тъмнината отстъпва от взетото решение. — Тази нощ...

— И когато дойдеш, върху тялото ти ще бъде само златното синджирче с моя пръстен на него.

Линес спря и кимна с глава в знак на съгласие.

Линес крачеше из стаята и чакаше. Най-сетне откъм салона се дочу пиянската песен на Морган. Гласът му правеше невероятни извивки, а шпорите му подрънкваха, докато се препъваше по стълбите нагоре. После стигна площадката и се заклатушка по коридора.

Линес тихичко се приближи до вратата и се заслуша. Затвори очи от напрежение. Името на Пакстон ехтеше непрестанно в ушите ѝ.

Ботушите на Морган спряха пред нейната стая.

Линес замръзна изплашена. Какво правеше тук? Господи, дали не я проверяваше? Дали не знаеше всичко? Дали някой не му беше издал тайната ѝ?

Последва съвсем тихо почукване, сякаш за да провери дали не е заспала вече. Тя отстъпи паникьосана назад. Дали да не се престори, че спи? Не, номерът нямаше да мине!

— Влез — задъха се Линес.

Морган влезе в стаята на своята съпруга.

С ръка, замръзнала върху пръстена, тя стоеше и го гледаше. Опитваше се да бъде спокойна, но лицето ѝ беше бледо. Очите ѝ бяха разширени от безпокойство. Другата ѝ ръка притискаше плътно робата около шията.

Пакстон, застанал зад каменната стена на балкона, чу Морган да влиза. Веднага се притисна до зида с ръка на сабята си, кръвта нахлу в главата му. Усети как го обзема ярост.

Все пак остана пред прозореца ѝ заслушан.

Линес веднага забеляза, че Морган бе много пиян. Имаше време, когато пиенето не му личеше. Постепенно той се превърна в пияница, на който действаше и минимално количество алкохол.

Очите и носът му бяха зачервени, а лицето му беше цялото на петна. Морган бавно изтри устните си. Линес забеляза, движенията му бяха доста несигурни. Нищо не можеше да я изплаши повече от това.

Защо беше дошъл, и то точно тази нощ? Рядко влизаше в стаята ѝ сам. С него винаги беше Мишел или Клер.

Дали не беше дошъл да търси съпружеските си права? Господи, моля те, само не това!

— Видях, че в стаята ти свети — обясни Морган, като се заклати. После възвърна равновесието си. — Добре ли си?

Линес кимна.

— Да. А ти?

— Да. — Той се усмихна при спомена за приятната вечер. Усмивката му изчезна обаче, когато я погледна. — Цял ден не те видях на панаира. Пакстон и аз бяхме... Няма значение. Разбрах, че Жан-Люк е прекарал добре с чичо ми.

— Да, двамата се забавляваха добре.

Морган кимна и като че ли се наклони да си върви. После се олюля и се подпря на стената.

— А, искаш ли да знаеш нещо?

Линес видя, че беше изплашен.

— Да?

— Този... епископ. Ти толкова се страхуваше от пристигането му и сега разбирам, че си имала право. Той е черен... като буреносен облак. — Бръчките върху лицето му станаха още по-дълбоки. — Да, но Пакстон ще ни спаси... Милейди, знам, че не съм идеалният съпруг. Искam да си сигурна обаче, че няма да му позволя да ти направи нещо лошо!

Това изявление я трогна. По някакъв тъжен и неподреден начин той все пак държеше на нея.

Линес кимна. Погледът ѝ беше изпълнен със съчувствие.

— Благодаря ти! Това означава много за мен. Морган се усмихна и за момент се поколеба. С несигурна ръка затърси нещо в гънките на своето наметало.

— Ето, купих нещо за теб.

Подаде ѝ пакет, обвит в розово кадифе. Линес посегна да го вземе. Развърза бялата панделка и разгъна пакета.

Беше малка, издялана от дърво статуйка на Дева Мария. Линес се загледа във фините черти на лицето ѝ. Сякаш никога не беше виждала подобно нещо. Нежно погали диплите на робата ѝ. Художникът беше изразил любовта, която носеше на хората тази светица.

Въпреки че видимо беше спокойна, Линес се развълнува. Дали не правеше грешка, като обичаше Пакстон, вместо съпруга си?

Но как би могла да не го обича, когато всяка частица на тялото ѝ се стремеше към него?

Вдигна поглед към Морган, докато пръстите ѝ продължаваха да гаят нежните извивки. Не беше възможно Мария да иска недостижимото от най-смирената си и покорна робиня! Нейната светлина със сигурност щеше да я закриля от чернилката, в която искаше да я потопи епископ Лус.

Ръцете ѝ затрепериха и тя притисна статуйката към сърцето си. Погледна объркана Морган.

— Мислех да ти купя рокля или някакви дантели. Когато видях това на една сергия, реших, че ще те зарадва много повече.

— Да — прошепна трогната Линес. После пристъпи и го целуна нежно по бузата. — Да... Много ти благодаря. Толкова е хубава! По-скъпа е на сърцето ми от хиляди рокли.

Нейният отговор му хареса. Кимна и излезе.

Отвън ръката на Пакстон отпусна дръжката на сабята. Пое дълбоко дъх, за да се успокои. Това беше някаква лудост! Той беше способен да убие Морган! Би могъл да убие своя собствен брат, за да не се докосва до своята съпруга.

Зарея поглед в тъмното небе. За пръв път блестящите точки на звездите не му доставиха радост. Топлият вятър му нашепваше, че не може да се надява на щастливо бъдеще. Всичко беше вече предрешено и той не можеше нищо да стори, за да го промени.

Прости ми, Линес...

Пакстон изруга тихо. Не можеше да я спаси. Винаги закъсняваше да го направи. Не му оставяха никакъв изход. Дори и да успееше да я предпази от черната злоба на епископа, като го прогони от Гайяр, нямаше да успее да спаси Линес от строгата заповед на краля.

Истината беше, че дори и да можеше, нямаше да я спаси!

Мисълта, че скоро ще я загуби, го направи нетърпелив. Искеше му се тя да забрави трогателния жест на брат му и да го потърси. Тя трябваше да отговори със същото нетърпение. Оставаше им толкова малко време!

Промъкна се обратно в своята стая. Въпреки топлата нощ в камината гореше огън. Пакстон свали сабята, охлаби колана и съблече туниката си. Седна на леглото, за да събуе ботушите си и тогава усети аромата на люляк.

Тъмносините му очи затърсиха сянката в тъмната стая.

Тя стоеше срещу него, облежната на стената. Беше толкова красива! Сякаш бе дошла от сънищата му. Беше облякла само дългата си златиста роба. Тежката коса падаше върху раменете ѝ.

— Съблечи се — прошепна дрезгаво той.

Робата се свлече покрай голото ѝ тяло и образува съвършен полукръг на земята. Линес пое дълбоко дъх и затвори очи. Не можеше да издържа тежкия му поглед.

— Ела тук!

Напрежението растеше с всяка стъпка. Линес спря точно пред него.

— Обгърната от светлината на камината, си точно такава, каквато съм желал — прошепна Пакстон. Погледът му поглъщаше съвършенството на голото ѝ тяло. Топлата му длан се пъхна между бедрата ѝ и се наслади на тръпката, която предизвика. Устните му погалиха корема ѝ. Ръцете ѝ се вкопчиха в силните му рамене, опиянени от вибриращата им топлина.

Между краката ѝ се настани непоносима горещина.

— Пакстон!

Ръцете му обгърнаха меката плът на гърдите ѝ. Пръстите му безмилостно галеха нежните извивки на тялото ѝ.

Устните му откриха твърдите връхчета на гърдите ѝ.

— Пакстон! — Името му прозвуча като молитва.

Ръцете му се върнаха между бедрата и потънаха във влагата на желанието ѝ. После я повдигнаха нежно и я положиха върху леглото. Почувствал нежната ѝ топлина под себе си, Пакстон затаи дъх.

— Искам да чувам как стенеш от удоволствие — прошепна той. Устните му бяха върху нейните. — Искам да се насладя на твоето отдаване. Линес, толкова те искам!

Тогава я целуна. Целувката им беше прелюдия към небесното блаженство, което последва. Такава наслада тя не беше и помисляла, че може да съществува!

Клер се приведе над рамото на Линес, за да види статуетката на Дева Мария. Господарката ѝ се обличаше за последната вечер на панаира.

— Голям подарък, няма що — занарежда тя. — По-евтино е да ти купи това вместо нова рокля. Не сме толкова глупави да повярваме на този театър. Или се е побъркал старият глупак, или е по-стиснат, отколкото го мислех.

Линес се намръщи ядосана.

— Клер, понякога ставаш направо нетърпима!

— Искаш да кажеш честна?

— Не, ти грешиш. Това означава за мен много повече от хиляди рокли.

Линес поклати глава и облече роклята си. Клер започна да я закопчава отзад. Виолетовото кадифе беше обточено с нежно розово. Широките ръкави бяха стегнати на китките ѝ. Дългата коса на Линес беше вдигната нагоре и завързана с лилава панделка. Този цвят не ѝ отиваше много. Тя предпочиташе по-тъмните тонове. Обърна се да потърси мнението на Клер, когато забеляза погледа ѝ. Ръката ѝ несъзнателно опипа златния пръстен, окачен на синджирчето.

В очите на Клер имаше съчувствие и тревога. Прислужницата не каза нищо. Наведе се към раклата, за да потърси подходящо боне.

— Не — каза тихо Линес. — Панделките са достатъчни.

— Както желаете.

В тези простички думи имаше много чувство. Линес знаеше, че Клер се страхува за нея. Съзнаваше, че е безсилна да ѝ помогне. Никой не можеше да го направи.

Линес затвори очи и се пренесе в предишната нощ. Потопи се в екстаза и неописуемата страст, която бе изживяла. Пое дълбоко дъх. Неочаквано пред погледа ѝ се спусна бяла пелена. После отново се появи жената в черно.

Клер усети объркването на господарката си.

— Милейди?

„Коя си ти?“ — Попита разтревожена Линес.

Отговор не последва. От това същество лъхаше скръб. После всичко изчезна.

Значи отново се появяваше в живота ѝ! Не! Линес разбра, че сега беше дошла.

— Какво не е наред?

Видението беше изчезнало. Линес погледна към приятелката си и постави ръка на челото си.

— Постоянно виждам тази непозната...

Клер преглътна нервно и огледа стаята. Всичко си беше на мястото.

— Къде го виждаш този... ужас?

— Само в сънищата си. Понякога си мисля, че идва всяка нощ. Това е жена, облечена в черно. Някак разбирам, че ще стане част от моя живот. Тя се страхува за мен и е тъжна. — Линес поклати глава отчаяна. — Но не мога да разбера какво означава всичко това!

— Означава, че не спиш достатъчно! Добре ли си?

— Да, нищо ми няма. Не се тревожи толкова. — Като отблъсна мислите, които ѝ навяваше този сън всяка сутрин, Линес се насочи към вратата. — Всичко ще се изясни някога. — Гласът ѝ се превърна в несигурен шепот. — Някак ще се разбере...

Клер кимна недоверчиво. Ако злобата и омразата на епископа не бяха толкова силни, любовниците можеха и да не бъдат разобличени. Но такава надежда нямаше. Единствено смъртта на Морган би могла да ги спаси. Но въпреки пиянството си този човек беше здрав като бик. От друга страна, той не заслужаваше да умре без време.

Колкото и да се опитваше, тя не успяваше да си представи щастлив край на тази любов. Клер беше свикнала да приема Линес като вълшебна героиня от приказките. Нищо повече...

Мислите на възрастната жена се насочиха към романтичните истории, които беше чувала. Лейди Бомари беше сантиментална жена. Тя често канеше певци в Монтегрел, които пееха любовни песни. Сега разбираше колко малко от тези любовни истории имаха щастлив завършек. Съдбата рядко възнаграждаваше такава страст, каквато съществуваше между лорд Пакстон и Линес. Точно обратното, сякаш по неписан закон огромната любов между двамата се разгаряше, само за да бъде задушена и да превърне всичко в пепел.

Както и да гледаше към бъдещето, Клер виждаше само тъмнина и нещастия. Въпреки топлата вечер тя потръпна, когато отвори прозореца. Цялото ѝ същество се молеше за щастливия край на тази любов.

Епископът четеше молитвата. Всички го слушаха прави.

Линес стоеше срещу Пакстон, който постоянно я гледаше. Изглеждаше невероятно смел. Сякаш ѝ повтаряше думите, изречени миналата нощ. „Ще те имам отново, любима!“ Линес се изчерви.

После усети нещо зловещо да витае между тях. Опитва се да го разгадае. Да, това беше съжаление. Линес объркана осъзна, че Пакстон я съжاليا. Тя затвори отчаяна очи. Имаше нужда от време, за да разбере причината за това.

В съзнанието ѝ отново се появи жената, облечена в черно.

Морган раздразнен пристъпваше от крак на крак. Не можеше да понася многословието на епископа. Дългата молитва изостряше не само глада и жаждата му. Тя предизвикваше проклятията му. Отец Гейли винаги беше кратък преди хранене. Монотонното повтаряните латински думи бяха за всички неразбираеми.

Джон потисна прозявката в ръкава на зеления си жакет.

Морган хвърли убийствен поглед към епископа. Той обаче не му обърна никакво внимание. Латинската му реч се извисяваше и сякаш нямаше никакво намерение да свършва. Свещеникът го правеше само за да го дразни. Морган не се съмняваше в това. Отмъщаваше си за това, че бе поискал наказание за отец Аслам, набил сина му.

Морган погледна към невъзмутимия отец Аслам, който бе застанал край малката маса. Стисна зъби, като си припомни сцената от предишния ден. Епископът и хората му бяха окупирали големия салон. Джон и Пакстон го бяха помолили да отдели средства, за да им се построи отделно помещение. Морган, обаче нямаше излишни пари за такива разходи.

Епископът и свещениците му, които вече наброяваха десетина души, се събираха на всеки кръгъл час там. Черните им роби хвърляха сянка върху всички. Смяхът и радостта у хората бяха изчезнали. Те всяваха у всеки скръб и лошо настроение. Откакто този човек бе дошъл, празниците бяха изчезнали. Морган вече не играеше шах със сина си, не можеше да се среща с търговците от града. За всяко действие на хората от замъка епископът беше издал заповеди. Празничните дрехи на жените в делници или извитите върхове на обувките на мъжете се обявяваха за празна суета.

Във всичко това имаше ужасно противоречие, което плашеше. Епископът обявяваше за грешни жените с обувки и в същото време осъждаше безжалостно на смърт. Жестокостта на този човек се оправдаваше от куха идеология.

Той представляваше опасност за живота им.

Линес беше права! Тя е знаела, че той ще провали всичко. Припомни си заявлението ѝ, че той ще я направи нещастна. Но този човек не се опитваше да разбие щастието ѝ. Той искаше да я погуби.

— Знам, че се страхуваш, Морган — му беше казал вчера Пакстон, когато бяха открили тялото на Босуел. — Аз също, но не можем просто да го убием. Ако ни заподозрат, ще ни изправят пред църковния трибунал и тогава Гайяр ще отиде в ръцете на църквата, докато Жан-Люк стане пълнолетен. Знаеш, че животът на момчето няма да струва и пукната пара. Трябва да измислим нещо друго.

Най-сетне епископът свърши. Ядосан, Морган седеше срещу него на дългата маса. Той едва забелязваше специалните блюда, които се поднасяха тази вечер: гъша супа, печено говеждо, еленско и фазани. Подносителите с летни плодове напомняха библейска картина. От топлия хляб се носеше приятен аромат. Морган си наля още един бокал с вино и го изпи на един дъх.

— Е, лорд Пакстон — започна благо епископът, — разбрах, че сте получили писмо от нашия добър крал?

Линес потръпна, като видя как Пакстон изглежда свещеника.

— Да — отговори той. В гласа му имаше подозрителност. — Получих писмото вчера.

— Няма ли да ни кажете какви са новините от кралския двор?

Подозренията на Пакстон изчезнаха. Вече беше сигурен, че този човек е прочел съобщението. Не беше проверил внимателно печата. Мишел му беше донесъл писмото. Беше го уверил, че на пратеника е платено. Не беше разпитвал повече, сигурен, че Морган е направил това.

Погледна брат си. Той вдигна рамене, в знак на потвърждение, че не знае нищо. Джон беше като гръмнат. Той погледна епископа.

— Трябва да отбележа всеизвестната истина, че кореспонденцията на всеки човек е негов личен проблем!

— Не знам за какво намеквате — отговори невинно епископът. — Все пак не можете ли да ни кажете какви са нарежданията? Със сигурност кралят е загрижен за бъдещето на своя любим генерал? Може би скоро ще напуснете Гайяр, за да изпълните новите задачи?

Линес с любопитство наблюдаваше как Пакстон взе ножа и започна да разрязва еленското. Джон и Морган си размениха озадачени погледи. Всички утихнаха, в очакване да чуят заповедите на краля.

Нито убийственият поглед, нито яростните удари на ножа можеха да спрат този безочлив мъж. Винаги беше късно за намесата му. Тази мисъл някак озапти гнева му. Пакстон привърши с разрязването, постави две парчета в чинията си и се облегна назад в стола. Имаше повече вид на отегчен, отколкото на ядосан. Погледна спокойно към Линес.

Епископът се почувства длъжен да извади Пакстон от обзелата го апатия.

— Войната с Италия вече приключи. Франция, най-великата християнска държава, вече живее в мир. Навярно Франсоа, както всеки друг крал, би искал да присъедини територията на Неапол и херцогството на Милано към великото кралство на Франция? Съвсем скоро ще започнат да се сключват бракове... — Той спря, сякаш осенен от внезапно прозрение. — Ами да! Вие сте богат и все още не сте женен. Без съмнение ще бъдете един от първите избраници! Дали не ви е предложил някакъв брачен договор?

Джон усети ужаса, който прониза Линес. Протегна ръка под масата и взе нейната. Младата жена се вкопчи в нея, сякаш искаше да спре изтичането на кръвта си.

— Господи, братко, нима е възможно? — попита Морган, като се разсмя. — Дали не са те сгодили вече?

Навела глава, Линес наблюдаваше как Вивиан приготвя за нея чиния с резени от круша, ябълка и малини. Погледът ѝ се замъгли и в този миг отново се появи жената в черно.

Тя беше бъдещата жена на Пакстон. По заповед на краля той щеше да се сгоди за нея. Никой не можеше да се противопостави на кралската заповед. Дори Пакстон! Той щеше да се ожени.

Жената в черно щеше да бъде негова съпруга.

Видението я беше споходило още в първата нощ, когато му се бе отдала. Защото жената в черно щеше да има всичко, за което Линес бе мечтала. Единственото нещо, което бе искала от живота.

— Вие наистина отгатнахте — каза Пакстон със забележително спокоен глас. — Моят крал е уредил брака ми с лейди Беатрис Лусия Калабрия, херцогинята на Неапол.

— Ето — възкликна епископът, докато наблюдаваше Линес. — Сватбата е неизбежна. Мъдрият крал знае, че баналните

сантименталности не нравят човека щастлив. Дано Господ благослови този брак!

— Какво знаеш за нея? — попита въодушевен Морган.

Последва кратко колебание. За тази жена той знаеше всичко и нищо. През целия си живот беше живяла в манастир. Беше известна като изключително набожна и благочестива. Беше предпочела да остане в манастира, докато я вземат. Франсоа съжаляваше, че не може да му изпрати неин портрет. Всъщност никой никога не я беше виждал.

— Госпожицата е сирак — отговори Пакстон безизразно. — Останал е жив един възрастен чичо, който се грижи за имотите ѝ. Казват, че е на смъртно легло. С именията ѝ има много проблеми. Земите са плодородни, но почти половин век не са обработвани. Причина за това са непрекъснатите войни между църквата, кралство Неапол, херцогство Милано и, разбира се, Франция. Хората там страдат и гладуват. Франсоа си въобразява, че аз само за една година ще успея не само да напълня стомасите им, но и неговата хазна.

Морган се изсмя.

— И навярно е прав. А самата госпожица каква е? Млада или стара?

— Млада е. Тя е на деветнадесет години.

— Е, не е в първа младост, но ще успее да ти роди синове.

Единствено Джон чу стенанието на Линес, заглушено в салфетката. Той зададе единствения въпрос, който беше от значение:

— Църквата разрешава ли на госпожицата да сключи брак?

— Да — отговори след дълга пауза Пакстон. Това означаваше, че веднага след като подпише документите, двамата щяха да бъдат женени. — Франсоа иска до една седмица да изпратя подписа си.

— А кога трябва да заминеш? — попита Джон.

Преди да отговори, Пакстон замълча.

— Незабавно.

— Незабавно? — Морган беше разтревожен.

Пакстон не можеше да замине, докато не се отърват от епископа.

— Мислех да изпратя Риалто — каза Пакстон. Ставаше дума за човека, който поддържаше имота му в Елзас. — Въпреки че ми е много необходим, за да се грижи за строежите в Бомон.

Джон веднага разбра всичко и мигновено изнамери идеалното решение.

— Пакстон, нека да замина аз — започна той. — Бих могъл да замина веднага. Ще бъда там след четири седмици. Няма да има проблем да започна възстановяването на земите. Ще се заема с оранта, торенето и засяването. Ще бъде чест за мен да се представя пред госпожицата като твой настойник.

Пакстон срещна разтревожения поглед на чичо си. Това беше най-доброто решение. Не очакваше чичо му да бъде толкова великодушен. Риалто трябваше да продължи строежите в Бомон. Той не можеше да остави Линес, докато я заплашваше присъствието на епископа. И все пак...

— Чичо, ти не си млад и...

— Нито съм прекалено възрастен за такава задача. Пакстон, толкова ми се пътува в чужбина! Господ ми е свидетел, че дълго време се заседях на едно място. В Италия съм бил само веднъж и имам чудесни спомени от нея. От друга страна, ти знаеш, че двамата с теб мислим по един и същи начин. Можеш да ми се довериш в тази отговорна мисия. Позволи ми да замина, Пакстон!

Епископът видя как надеждите му се срутват.

— И защо не можете да заминете веднага, милорд?

Младият мъж го изгледа разгорещен.

— Сега, след като подписа документите, кралят ще ми е задължен. Искam да видя резултата от своята молба.

Епископът го изгледа ледено. Не беше допускарал, че така ще се извъртят събитията. Сатаната явно не знаеше почивка.

— Значи е решено — каза Джон с триумфиращ глас. — Ще се приготвя бързо и мога да замина веднага.

Доволен Морган подложи бокала си за още вино.

Линес просто не успяваше да осъзнае факта, че го губи. Не можеше да понесе спокойствието в гласа му, когато обсъждаше бъдещето си. Очите ѝ блестяха, а лицето ѝ пребледня.

— Приемете моите поздравления, милорд — успя да изрече тя. Способностите ѝ да се преструва я бяха напуснали. Сякаш животът изтичаше през краката ѝ. — Страхувам се, че трябва да ви напусна.

Епископът стана, като се престори на загрижен.

— Милейди, защо така внезапно ви прилоша?

Линес не обърна внимание на ликуването в гласа му. Тя постави ръка на челото си.

— Имам ужасно главоболие. Моля да ме извините.

— Разбира се, милейди — каза загрижен Морган.

Всички мъже станаха, докато жената в лилаво и розово напусна залата, оставяйки след себе си аромат на люляк.

Пакстон дълбоко вдъхна този мирис, сякаш искаше да я задържи още секунда при себе си. Знаеше, че тя ще се отскубне от прегръдките му. Само не бе наясно точно кога ще се случи. Сега, когато часът бе настъпил, Пакстон се почувства ограбен. Проклета да бъде тази тяхна съдба!

Това беше прокобата на обречената любов.

Прости ми, Линес!

За голямо облекчение на всички, епископът и свитата му скоро напуснаха салона. Пакстон почака, докато се зачервят очите на Морган. Той обсъждаше детайли от заминаването на чичо им. Найсетне успя да се измъкне. На стълбите срещна Мишел. Младежът го гледаше въпросително, озадачен от развоя на събитията.

Пакстон го сграбчи за ръката. Негласно заповедта му беше разбрана. Мишел кимна и слезе в салона, докато Пакстон се насочи към стаята на Линес.

Тя се бе облегнала на стената. Очакваше го, затворила очи. Болката и гневът бяха проникнали дълбоко в гласа ѝ.

— Кажи ми, че не е вярно! Ти не можеш да постъпваш така с мен!

Пакстон пристъпи мълчаливо към нея. Линес отвори очи и заговори отчаяно:

— Можеш да откажеш, нали?

— Ако искам Франсоа и Дюпра да уважат молбата ми, не мога да го направя! Те трябва да отстранят епископ Лус от Гайяр.

— Той не ме интересува. Мисълта, че ще лежиш до онази жена...

Пакстон пое ръката ѝ, сякаш искаше да задържи вниманието ѝ.

— Ако мислиш, че този човек не означава нищо, значи го подценяваш, любов моя! Спомняш ли си монаха, който ми съобщи за смъртта на Симон?

Линес кимна.

— Той изчезна. Двамата с Морган се чудехме къде е. Вчера изпратихме хрътки по неговата миризма. Откриха го, любов моя. Той лежи в плитък гроб край реката.

Сребристите ѝ очи го погледнаха объркани.

— Какво говориш?

— Да. Човекът е бил убит. Няма съмнение, че епископът е искал да разбере какво ми е казал и кой съм изпратил на мястото на Симон. Линес, епископът го е убил!

Ужасът изкриви хубавото ѝ лице. Въпреки всичко тя не можеше да мисли за друго.

— Злобата на този човек не знае граници — продължи Пакстон. — И тази злоба е насочена към тебе. Няма да те оставя, докато той не си замине. Трябва да направя тази услуга на краля. Линес, моля те да разбереш...

— Не, не мога! Трябва да има друг начин.

Пакстон я разтърси.

— Няма, любов моя!

Внезапно Линес осъзна най-лошото. Това я накара да потрепери.

— Ти искаш да се ожениш за нея?

Пакстон не можеше да отрече това. Линес дълго стоя в очакване да чуе неговото опровержение. Когато такова не последва, унижението се сля с гнева ѝ. Тя вдигна ръка, за да го удари през лицето.

Пакстон я хвана с едната ръка, другата притисна тялото ѝ към неговото. Линес извика от болка. После пое дълбоко дъх и се взря в очите му. Там видя собствената му болка. Той също се бореше с гнева и унижението.

— Чуй ме, Линес. Дори и да я нямаше онази прекрасна нощ, дори и никога да не се бе омъжила за брат ми, аз не мога да се ожения за теб. Знаеш много добре, че човек в моето положение не е свободен сам да избира своята съпруга.

Линес се опита отчаяно да опровергае това.

— Не е истина! Ако откажеш...

Погледът му я спря.

— Да, ако се отрека от земята, от краля, от страната си! Да се откажа от живота си. Да накарам теб да се откажеш от нашия син, от моя брат, от църквата! Не, не бих могъл да го направя дори и за теб, любов моя! Единственото, което ще остане от мен, е един празен човек, който не би могъл да ти предложи нищо!

Чувството, вложено в тези думи, стопи гнева ѝ. Той отстъпи място на суровата тъга. Те нямаха нищо друго, освен любовта си.

Никога не бяха имали нищо, освен великолепно чувство.

Сребристите ѝ очи се напълниха със сълзи и това го накара да смекчи тона си.

— Линес, през целия си живот или съм се подготвял за война, или съм участвал в нея. Толкова съм изморен от всичко това. Копнея да захвърля сабята. Искam през нощта да спя спокойно и да не се будя от всеки шум. До края на дните си не искам да виждам кръв и посечени тела. — Той нежно целуна челото ѝ, като вдъхна аромата на косите ѝ. — Искam да присъединя земята на тази жена с тази на Бомон. Искam да отърва хората от бедността. Тяхното богатство трябва да расте с моето и с това на моя крал. Линес, така отчаяно се стремя към този мир.

Линес вдигна ръце и страстно го прегърна. Притисната до него, тя отчаяно се мъчеше да проумее думите му. Трябваше да осъзнае факта, че двамата не можеха да имат нищо друго, освен забранената си любов. Тази любов живееше в откраднатите целувки и в прошепнатите думи, в невъзможната им страст и копнеж. Чувствата им никога нямаше да тържествуват под ярките лъчи на слънцето. Но цялото ѝ същество се бунтуваше срещу тази факт и не искаше да се примири с него.

Така притисната до него, Линес отново видя жената в черно. Сега разбра защо я съжалява. Тя щеше да получи всичко, което бе отказано на нея. Тя щеше да бъде съпруга на Пакстон.

— Целуни ме, Пакстон — прошепна тя забранените думи. — Целуни ме така, сякаш го правиш за последен път!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— И защо трябва да го направя? — попита кардинал Дюпра, застанал край игрището.

Франсоа и пер Д'Етамп се дуелираха на поляната сред розовата градина. Следобедната тишина се огласяше единствено от звъntenето на метала. Обикновено целият двор се събираше, за да наблюдава турнира по дуел, организиран от техния крал. Предишната вечер беше заключителното представление и повечето от гостите бяха предпочели хладината на двореца. Най-любопитните стояха на сянка, притиснали хладни кърпи към челата си. Жегата беше нетърпима.

Франсоа пристъпи напред и протегна шпага, но пер Д'Етамп парира изкусно удара. Кралят познаваше тази игра, водена с кардинала от дълго време. Дюпра беше алчен и нервен, но незаменим. Облякъл пурпурните одежди, той изпълняваше хитро и безупречно административните си задължения. Вярата му в святата доктрина беше силна и чиста. Франсоа го познаваше много добре. Умееше да го принуждава да отстъпва, когато му бе необходимо.

Днес обаче нямаше сила за сложната игра. Затова спокойно отбеляза:

— Защото съм твой крал!

Дюпра, огромен и на височина, и на тегло, поклати посивялата си глава и се изсмя.

— Така е Ваше Величество. Значи това е заповед? — В гласа му имаше учудване.

Пер Д'Етамп спечели този удар.

Франсоа внезапно спря играта. Свали шпагата и се обърна към Дюпра.

— И какво ако е?

— Като Ваш покорен слуга, бих се подчинил, разбира се. Длъжен съм обаче да ви предупредя за възможните тежки последствия. Епископът си е спечелил уважението на най-висшите кръгове във Ватикана. Това ще навлече на мен, а следователно и на Вас, доста

неприятности. Допускам, че тяхната реакция няма да бъде просто отдръпване. Бих желал да напомня на Ваше Величество...

— Да, да, онова съглашение с папата. — Франсоа знаеше, че това са опасни и дълбоки води. Лъв Десети му беше разрешил да контролира църковните дела във Франция. Това беше един от най-трудно постигнатите успехи на младия крал. Предпочиташе да се бие със стотина войници, отколкото да не се подчини на една заповед от Ватикана.

— Между другото — продължи Дюпра, забелязал колебанието на краля, — защо не позволите на двора да се посмее на тези глупави послания?

Дюпра намекуваше за писмата на онзи фанатик, епископ Лус. Без съмнение той ги разпращаше навсякъде. В тях обясняваше как някаква жена, за която никой не беше чувал, заплашва цялото християнство. Снахата на генерал Пакстон Шамберлан била коварна интригантка и неверница. Последното писмо ги уверяваше, че била възплъщение на сатаната. Била вещица и убивала деца. Омагьосвала мъжете само с един поглед. Побърканият епископ дори я обвиняваше, че си е присвоила титлата с измама, за което скоро щял да представи доказателства. Френското благородничество трябвало да изобличи и низвергне съпругата на брата на генерал Пакстон Шамберлан.

Очевидно обвинението за магьосничеството ѝ беше вярно. Скоро беше получено писмо от Пакстон, подписано от брат му и чичо му. В него ясно личеше, че тази жена беше спечелила сърцето на рицаря. Нещо, което нито една от дамите в двора не беше успяла да направи.

Дюпра се усмихваше всеки път, когато мислеше за това. Пакстон беше влюбен! Как би искал да се срещне с тази госпожа!

Писмата на епископа забавляваха всички. Тази смешна история би могла да приключи лесно. Лорд Морган би могъл да доведе жена си в двора, за да се запознаят всички с нея. Лошото беше, че епископът бе изпратил такива писма и във Ватикана. Този тъпоумен фанатик явно беше взел всичко насериозно.

Все още задъхан, Франсоа пристъпи към същността на въпроса.

— Трябва да се намесиш, Дюпра! Пакстон подписа брачния договор. Всички сме му задължени за това.

От групата жени, застанали край игрището, избухна смях. Кралят обърна поглед към своята любовница, херцогиня Д'Етамп. Тя

се хвалеше с последния подарък, получен от краля. Това беше едно малко пухкаво кученце, изпратено от далечната Малта. Струваше повече злато, отколкото тежеше. Днес херцогинята беше облечена в оранжева коприна. Тя много добре съответстваше с панделките върху бялото кученце. Най-много го тревожеше нейното изявление — беше поръчала на своя бижутер да ѝ изработи златна огърлица с диаманти. Тя щяла да подхожда на новата верижка на кученцето.

— Между другото Пакстон твърди, че епископът е виновен за смъртта на Симон. Знаеш какво означава това, нали? — Кралят беше успял да върне мислите си към разговора.

Наистина добре знаеше какво означава това. Бащата на Симон беше архитектът на възхитителния замък в Шамбор. Той бе спрял работата си заради сполетялата го скръб, а това дразнеше Франсоа. Дюпра въздъхна. Този замък беше само един от грандиозните проекти на краля. Без съмнение той искаше да го запомнят като велик покровител на изкуството. Идеята му беше да се открие френски колеж. В него трябваше да се учи истинско изкуство, а не деспотичната доктрина на църквата.

Вече беше започнал да събира най-известните художници, включително възрастния и почитан от всички Леонардо да Винчи. Франсоа искаше да го запомнят като крал, спасил света от тъмата на Средновековието и донесъл светлина над Франция. Кардиналът добре схвана чувствата на своя крал. Франсоа беше ревностен защитник на справедливостта. Този мъж беше изпълнен с архаичните романтични принципи на рицарството.

— Тъмният период на нашето време вече отмина — заяви Франсоа. — Щом Пакстон иска да се отърве от тъпоумния фанатик, тогава трябва да му помогнеш!

Дюпра се замисли върху последствията от това. Позициите на Ватикана бяха разклатени. Бяха станали още по-нестабилни след съглашението с Болоня. Представи си как отстраняването на епископа щеше да обедини екстремистките сили на Ватикана. Те със сигурност щяха да причинят неприятности на Франция.

— Не е толкова просто, Ваше Величество.

Беше вече късно. Франсоа беше взел своето решение.

— Щом аз искам това, става лесно!

С това разговорът беше приключен. Кралят се обърна към Д'Етамп, съпруг на любовницата му и негов приятел, и вдигна шпагата си.

— Така да бъде, Ваше Величество!

Дюпра въздъхна. Постави ръце отзад и се престори, че наблюдава с интерес играта. В края на краищата той не беше извоювал безценната си служба, без да научи как стоят нещата. Много добре познаваше и своя крал. Умееше да балансира противоречията между кралските заповеди и обърканите прокламации на Ватикана.

Както всички бюрократи, той просто щеше да проточи решението на въпроса и да изчака.

Бернар вдигна поглед към яркото слънце. После се загледа в жената, която яздеше пред него. Тя беше облечена в син костюм. Малки капчици кал загрозяваха скъпата дреха. Тъмната ѝ прошарена коса беше стегната във висок кок. Жената седеше величествено върху гърба на породистата си кобила.

Лейди Елинор Мари Бомари беше истинско чудо.

Всяка кост на изнуреното му тяло се бунтуваше срещу продължителната езда. Така се беше сраснал с коня, че със сигурност нямаше вече да може да ходи. Лицето му беше изгоряло. Никога не беше обичал конете, а още по-малко обичаше да ги язди. От изтощение му се струваше, че може да спи десет дни, без да успее да си почине.

А лейди Бомари седеше на седлото и не показваше никакви признаци на умора. Дори косъм от прическата ѝ не беше разместен. Вече наближаваше четиридесет, а и душата я болеше от тревоги. В писмото си епископът пишеше, че самият Бог я иска в Гайяр. Това пътуване щяло да бъде най-важното в живота ѝ. Не беше споменал за смъртта на дъщеря ѝ, но сякаш точно това се подразбираше. Какво ли означаваше това писмо?

А и никой друг не ѝ беше писал. Нито Морган, нито преданата Клер. Вероятно положението беше толкова трагично, че бяха оставили църковният служител да се оправя с нея.

След дълги молитви упоритата лейди Бомари веднага беше тръгнала за Гайяр. Не се съмняваше, че щеше да я посрещне вестта за смъртта на дъщеря ѝ. Не беше взела карета, нито други коне, защото

щяха да ги забавят. Багажът ѝ щеше да пристигне по-късно. Придружаваха я само двама млади рицари. Бернар беше нещо като настойник след смъртта на далечния си братовчед лорд Бомари. Тя го беше помолила да я придружи в това пътуване.

Лейди Елинон Бомари дори с една въздишка не беше издала вътрешните си притеснения. Конят ѝ беше плувнал в пот. Трябваше обаче час по-скоро да пристигнат в Гайяр. В цялата ситуация имаше горчива ирония. Беше време, когато тя нямаше да се тревожи толкова за смъртта на своята дъщеря. Тогава щеше да благодари на Господ, че най-сетне я е дарил с покой.

Сега беше различно. Сега загубваше нещо безценно и майчиното ѝ сърце тръпнеше от непреодолима мъка. Трансформацията у Белинда изглеждаше странна и необяснима за нея. Дъщеря ѝ вече не обиждаше, не избухваше и не стоеше с дни заключена в стаята си. Беше се излекувала от жестокото незначитане на хората край себе си.

Раждането на Жан-Люк я беше направило ревностна поклонничка на Дева Мария. Набожността ѝ я беше спасила. Много пъти Белинда ѝ беше писала колко много съжалява за тревогите, които бе причинила на родителите си. Беше познала щастието на любовта и хиляди пъти благодареше на Господ, че я беше благословил. Точно преди смъртта на баща си им беше написала: „Разбрах, че благодарността е едно от най-подценяваните чувства. Опознаването ѝ е божествена благодат.“ Умните ѝ писма сега бяха пълни с любов и добри чувства. Сякаш бяха написани от друг човек.

Сълзи напълниха очите на Елинон, като си помисли, че може и да не види отново дъщеря си. Страхуваше се да си признае, че я бе обикнала, след като я бе загубила. Смъртта на съпруга ѝ дълбоко я бе натъжила. Тя обмисляше едно вероятно пътуване до Гайяр, но не и по такъв трагичен повод. Сега вече беше късно...

Бернар видя сълзите на Елинон.

В далечината пред тях се дочу камбанен звън.

— Мислите ли, че там има църква, милейди?

— Нека да видим!

Тя отново пришпори животното. Пред тях се разкри гледка, която спираше дъха. Слънцето вече се скриваше зад планините. През потъналата в зеленина долина се виеше реката. Обградените с дървета поляни блестяха в изумруденозелено, окъпани от дъжда. Нямаше и

следа от никакви постройки. Пред тях се изправяха само белите стени на малък манастир.

— Можем да спрем там, милейди. Тъкмо ще напоим и конете. — Бернар се стараеше молбата в гласа му да не проличи. Знаеше какво се бе случило с рицарите, които се бяха оплакали.

Елинор обаче не виждаше нищо друго, освен реката.

— Грегорио, каква е тази река?

— Тя тече към Гайяр, милейди — отговори рицарят, като се усмихна. — Дотам трябва да яздим цяла нощ. Ще трябва да починем в манастира и да тръгнем утре сутринта. Някъде следобед ще бъдем там.

Жан-Люк и Пиер се гушеха зад отрупаната с гроздове лоза. Те проточваха вратлета и следяха лошия черен рицар и двамата мъже, които яздеха с него. Жан-Люк внимателно опъна тетивата.

— Бъди готов, Червен рицарю!

— Да — отговори Пиер.

Непреодолима възбуда обхвана двете момчета, като видяха Черният рицар да се приближава. Той можеше да бъде сразен само с една стрела. — Виж, с тях има и жена! Обзалагам се, че са я отвлекли!

— Да — кимна Жан-Люк. — Сигурно са определили и откуп за нея. Ние ще...

— ... я спасим — довърши Пиер, като изгледа приятеля си за одобрение.

Жан-Люк кимна. Сините му очи се присвиха.

— Ето ги! Прицели се! Стреляй!

Лейди Бомари се взираше в града отпред, когато две дървени стрели профучаха край главата ѝ и се забиха в земята. Грегорио и Паоло спряха конете си. Зад тях Елинор и Бернар също задърпаха юздите.

— Какво става, по дяволите?

От лозите се подадоха две малки глави. Двете момчета не можеха да повярват, че ездачите наистина бяха спрели. Дори възрастният нескопосник размахна юмруци срещу тях.

— Ще ни хванат — прошепна Пиер изплашен.

Искаше му се да побегне, но Жан-Люк щеше да си помисли, че е страхливец.

Жан-Люк скочи и извика:

— В името на закона, предайте се!

Лейди Бомари седеше величествено на седлото си.

— Добре, след като ни пленихте, какво ще правите с нас?

Момчето погледна към Пиер, който от страх се беше смалил.

— Трябва да ни кажете имената си и защо сте дошли — отговори той смело. — Ние сме тук, за да спираме всички поданици на Черния рицар. Помагаме на изпадналите в беда жени.

— Ние не сме от тях — каза госпожата усмихната. — Идваме от Монтегрел, за да видим моята дъщеря лейди Шамберлан. Ако не възразявате, добри рицари, трябва да продължим пътя си. — Елинор пришпори коня. Останалите я последваха усмихнати.

Това беше неговата баба! Онази, която му изпращаше прекрасни подаръци. Последният беше седло, по-хубаво от това на баща му и почти толкова красиво като на чичо му. Той скочи, забърза към коня и извика възбудено:

— Милейди, аз съм Жан-Люк! Вие сте моята баба!

— Какво говориш? — Лейди Бомари веднага дръпна юздите. В следващия момент вече беше слязла от коня. Коленичила пред момчето, тя стискаше раменете му. В очите ѝ блестяха сълзи, предизвикани от радостта. — Ти си Жан-Люк? — Момчето кимна. — И си точно такъв, какъвто те описа майка ти: висок, здрав и много красив!

Като чу това, детето разшири очи.

— Красив? Бабо, та аз съм момче!

Тя се разсмя щастливо. Не можеше да повярва, че това е нейният внук.

— Представителен тогава. О, Жан-Люк, толкова исках да те видя! — Притисна го силно към себе си, после го попита: — Как е майка ти?

— Добре е, бабо, добре е — отговори доволен той.

Жената се обърка. Погледът ѝ започна да изследва изражението на лицето му.

— Добре е?

— Да. Татко казва, че тя никога не боледува. Ако аз хвана грип, баща ми веднага се заразява.

Сладостна вълна на облекчение извика още сълзи в очите на Елинор. Благодарение на Господ Белинда беше добре! Жан-Люк със сигурност щеше да знае, ако беше болна или зле наранена. Тези неща не можеха да се скрият от едно дете.

— Никой не ми каза, че ще дойдете да ме видите — отбеляза Жан-Люк.

— Никой? — Момчето поклати глава. Елинор започна да усеща някаква загадка в цялата тази ситуация. Защо епископ Лус я беше извикал, щом Белинда беше добре? Може би момчето все пак беше още малко и не можеше да определи важните неща? — Сигурно майка ти е искала да те изненада?

— Не, тя щеше да ми каже! Мама ми разказва всичко за теб. Чете ми всичките ти писма. — Неочаквано в очите му се настани тъга. — Бабо, толкова съжалявам за смъртта на дядо. Аз дори не успях да се срещна с него! Да знаеш само колко тъжна беше мама.

Това дете беше толкова мило! Елинор кимна усмихната. Сърцето ѝ беше изпълнено с любов.

— Наистина е много тъжно. Въпреки че никога не те видя, той много те обичаше!

— Аз също го обичах — заяви момчето. — Направиха специална служба за него — добави той.

Беше сигурен, че това ще достави удоволствие на баба му.

— Добре, хайде да вървим — каза Елинор, като не можеше да откъсне поглед от внука си. — Можеш да ме придружиш до замъка, нали? — Тримата мъже слязоха от конете. Паоло пое поводите на кобилата, хванала внука си за ръка, лейди Бомари попита: — Майка ти е там, нали?

Момчето вдигна рамене.

— Не знам. Следобед, когато слънцето все още е високо, тя обича да плува в реката.

Лейди Бомари спря поразена. Това беше най-невероятното нещо, случило се с дъщеря ѝ, откакто беше пристигнала в Гайяр. Белинда се страхуваше от водата като от смъртта. Тя се къпеше рядко, само в случаите на тежки заплахи. Тогава позволяваше дървената вана да се напълни с вода, която стигаше едва до глезените ѝ.

— Дъщеря ми плува?

— Аз също. Ние обичаме реката. Майка ми казва, че съм отличен плувец. Тя плува по-добре от баща ми, но не е по-добра от чичо. Няколко пъти му се налагаше да я спасява. Струва ми се обаче, че тя само го дразнеше. Докато не пристигна той, никога не ѝ се беше налагало да я спасяват. — После прошепна тайнствено: — Те плуват заедно всеки следобед, но това е наша тайна и никой не трябва да знае за нея. Виж, бабо, онова е портата на замъка! Виждаш ли я?

Епископ Лус стоеше на една от бойниците и очакваше завръщането на лейди Измамница.

Слънцето вече се скриваше зад планините. Наближаваше времето за събиране на реколтата. Така кръгът се затваряше, за да започне отново. Свършваше царуването на дявола и започваше това на Господ.

Днес тя закъсняваше. Обикновено се връщаше по-рано. Малко преди или след лорд Пакстон. За да избегне подозренията, с нея винаги беше прислужницата, Мишел или синът ѝ. Прислужницата и Мишел винаги стояха на пътя към реката, а после я придружаваха по обратния път. През нощта беше по-лесно. Лорд Пакстон просто се промъкваше в стаята ѝ. Някак успяваше да се измъкне преди зората. Напоследък двамата бяха напълно погълнати от греховната си страст. Нямаха време, защото след жътвата лорд Пакстон трябваше да си замине.

Отец Томас я очакваше край портата. Неговата задача беше да се заеме с прислужницата. Нищо и никой вече не можеше да осуети плана му. Лейди Бомари беше пристигнала. Морган седеше с нея и рицарите ѝ в големия салон. Всички очакваха завръщането на Линес.

А, ето я прислужницата. Отец Томас веднага я пресрещна. Той трябваше да ѝ каже, че Жанроа спешно иска да я види. Клер, разбира се, нямаше да може да го намери, защото беше изпратен в града по работа.

Епископът гледаше как прислужницата изслушва важното съобщение и веднага се запътва към отделението за стражите. Господжата продължаваше да стои и да наблюдава отец Томас. Думите ѝ не се чуваха, но, изглежда, подозираше нещо. Отново се беше проявила дяволската ѝ интуиция.

Той лъжеше. Линес винаги можеше да отгатне кой я заблуждава. Но защо му трябваше да лъже Клер, че я търси Жанроа? Без съмнение искаше да отдели Клер от нея. Но защо?

Тя изгледа замъка. По гърба ѝ пропълзяха хладни тръпки. Причината за тях не беше споменът за дългата нощ с Пакстон. Нещо не беше наред.

Отец Томас я гледаше с неприкрита омраза в очите.

Но не това чувство усети тя. Свещеникът беше някак загрижен. Напоследък бе почувствала промяна в него. Заминаването на приятеля му беше разбудило подозрителността му. Тази несигурност той беше насочил към своя предводител. Линес искаше да поговори с него за това, но се страхуваше да не си навлече гнева на епископ Лус.

И все пак имаше омраза. Линес вдигна поглед и видя епископа, застанал на бойницата. Трънки я побиха, когато той се обърна и бързо се скри. Отново погледна към отец Томас, но и той беше изчезнал.

Със сигурност нещо не беше наред!

В съзнанието ѝ изникна видението на четирима ездаци. Жената беше облечена със син костюм и беше много разтревожена. Кой бяха те? Линес не знаеше, но предчувстваше нещо лошо. Въпреки това тя се заизкачва нагоре по стълбите. В ръката си държеше кошница, пълна с камбанки.

Вътре беше студено и тъмно. Камините не бяха запалени. Откъм салона се дочуваха гласове. Сред тях бяха тези на Жан-Люк и на Морган. Пред вратата я очакваше Мишел. Линес се засмя.

— Познавам този поглед — подразни го тя. — Със сигурност Вивиан е приготвила нещо по-специално?

Мишел също се засмя и поклати глава.

— Има нещо, за което няма да се досетите, милейди. В салона ви очаква голяма изненада!

Линес замръзна. Хладните тръпки отново затанцуваха по гърба ѝ.

— Каква е тя?

— Не се плашете — каза Мишел усмихнат. — Това е една чудесна изненада. Обещавам ви, че ще бъдете трогната до мозъка на костите си. — Младежът пое ръката ѝ и я поведе по коридора към салона.

Линес спря на вратата. С поглед обгърна всички присъстващи. Морган, Жан-Люк, една жена и няколко непознати за нея мъже. Там беше и епископ Лус, обкръжен от няколко свои свещеници. Всички млъкнаха и обърнаха поглед към нея. Усмехнат, Мишел я дръпна за ръката и я повлече навътре.

Объркана и озадачена, Линес приближи множеството. Жан-Люк държеше ръката на жената, а тя я наблюдаваше смутена. По изражението ѝ личеше, че е напълно шокирана. Мишел спря пред тази жена. Всички стояха затихнали и очакваха възклицанията.

Двете жени се гледаха, потънали в неловка тишина.

Жан-Люк обяви засмян:

— Баба пристигна!

Морган също възкликна усмихнат:

— Милейди, позволи ми да ти представя своята скъпа майка. Най-сетне тя е в Гайяр!

— Майка ми...

Думата беше изтървана неволно. Шепотът ѝ приличаше на ужасена въздишка. Думата „майка“ за нея означаваше, че сега щеше да бъде разкрита и обвинена в измама. Вече никой не можеше да я спаси! Господ да ѝ е на помощ...

Кошницата се изплъзна от вдървените ѝ пръсти. Сините цветове се разпиляха по мраморния под и Линес се свлече в несвяст сред тях.

Това беше красив припадък. Драматичен и напълно убедителен. Едно бавно потъване към пода сред меките гънки на зелената ѝ рокля. Мокрите ѝ коси се разпиляха настрани. Гняв и недоверие заблестяха в погледа на епископа, докато наблюдаваше това драматично представление. Той беше очаквал викове, истерия, молби за пощада, но не и това! Погледна лейди Бомари, която изглеждаше шокирана. Поставила ръце на гърдите си, тя наблюдаваше как Жан-Люк разтърсва майка си с жални викове.

Тогава епископът разбра, че припадъкът беше толкова убедителен просто защото беше истински. Тя наистина беше изгубила съзнание.

Морган я вдигна на ръце загрижен.

— Боже Господи!

Епископ Лус отново изглежда лейди Бомари. Тя продължаваше да стои объркана и озадачена. Беше поставила ръка на уста и трепереше.

Той не можеше да позволи да му се изплъзне тази възможност. В съзнание или не, това същество трябваше да бъде изобличено. Пристъпи напред и каза, като удари силно с жезъла си по пода:

— Милейди, сега виждате защо ви извиках, нали?

Морган, който изнасяше Линес през вратата, отбеляза:

— Госпожата не е предполагала, че някога отново ще срещне майка си. Толкова беше щастлива. Някой да намери Клер. — Прислугата се затича да търси вода.

Мишел тръгна разтревожен след господаря си.

— Трябваше да я подготвим! Тя е толкова нежна и деликатна.

Лейди Бомари се обърна към епископа. Погледът ѝ беше твърд и издаваше въпросите ѝ. Устните ѝ не отронваха нито дума. Тя просто не знаеше какво да каже. За всичко това трябваше да има някакво обяснение. Някой щеше да ѝ обясни как и защо се беше случило всичко това!

Епископът се вбеси. Зачервен, той изкрещя:

— Кажете го най-сетне! Кажете го на глас, за да чуят всички защо съм ви извикал тук! В името на Господ, вие трябва да говорите!

Елинор се отдръпна назад, сякаш я бяха ударили. Омразата му я попари като вряла вода. Внезапно разбра какво иска от нея. Тя трябваше да разобличи и да обвини тази жена!

В следващия момент лейди Бомари осъзна, че дъщеря ѝ е мъртва. Господи, през всичките тези години тази жена беше претендирала, че е Белинда! Тя беше писала писмата, доставили ѝ толкова радост и възвърнали любовта ѝ. Нещо повече, съпругът ѝ я беше обикнал още по-силно от факта, че вече имат внук.

Елинор погледна в посоката, където беше изчезнал Морган. Като повдигна поли, тя хукна натам. Тази жена може би наистина заслужаваше да бъде обвинена, но не и преди да обясни какво и как точно се беше случило!

Зад гърба ѝ я настигна заканата на епископа.

— Аз няма да оставя тази работа така! Хубаво си помислете.

Елинор се досети, че сам Господ ѝ дава правото да избира. Епископът и неговото обвинение, или онази жена и синът ѝ? Не ѝ беше нужно много време, за да реши.

След безплодно търсене на Жанроа, Клер влезе в къщата точно когато Морган носеше Линес нагоре по стълбите. Около тях се трупаха

прислужници.

— О, Господи! Какво се е случило?

— Клер, това ти ли си? — Елинон зададе въпроса си, като продължи да се изкачва нагоре по стълбите. — Заведи ме в стаята на госпожата!

За пръв път в живота си Клер падна на колене. Имаше нужда от помощ! Досега не беше вярвала, че Господ може да ѝ помогне, но сега го молеше от цялата си душа.

Докато Морган и прислужниците бяха в стаята, не беше разменена и една дума. Линес лежеше вцепенена, а Клер седеше край леглото. Умът ѝ се трудеше над въпросите, които щяха да ѝ бъдат зададени. Чудеше се какви отговори щеше да им даде. Единствено истината щеше да мине, но тя не подхождаше на крайната цел. Добрата жена нямаше да ѝ повярва. Никой нямаше да повярва, ако не беше видял всичко от самото му начало.

Най-сетне Морган и останалите напуснаха стаята.

— Надявам се, че до вечеря ще се оправи — каза той усмихнат. — Следващия път, вие, милейди, трябва да ни подгответе за такова щастливо събитие!

Елинон успя да кимне. Вратата се затвори. Лейди Бомари погледна към Клер, която веднага се изправи. Светлосините ѝ очи блестяха от тревога и мъка.

— Какво е станало с дъщеря ми? Къде е Белинда?

Клер наведе глава.

— Хайде, Клер! Как се случи всичко това?

Прислужницата се отпусна върху раклата край леглото. Пое дълбоко дъх, защото не знаеше откъде да започне.

Все пак в началото постави смъртта на Белинда. Не спести нито една ужасяваща подробност от страшното нападение. Докато слушаше развоя на събитията, Елинон не сваляше поглед от съществото върху леглото. Просто не можеше да откъсне очи. Когато стигна до историята на Линес от Соваж, Клер призна, че и тя е трябвало да направи своя избор дали да обвини Линес, или да стане част от измамата.

— Причината е в очите ѝ — каза Клер. — В красивите ѝ сребристи очи. Там имаше толкова надежда и нежност! Тя беше толкова млада. Едва на петнадесет. Милейди, не може да я вините за

това! Тя е била лишена от подслон. Нямала е храна и обувки на краката си. Лорд Морган сигурно щеше да я изобличи, ако му бях казала истината. Със собствените си ръце можех да понижа сърцето ѝ! Просто не намерих сили да го направя.

Елинон поглъщаше всяка нейна дума. Във всичко виждаше само една грешка.

— Господи, Клер! Как си могла да не ми съобщиш за смъртта на Белинда?

— Това не беше правилно, милейди! — Клер поклати глава. — Този факт най-много безпокоеше Линес. Нищо не може да ни оправдае. Нищо не може да ме извини!

Сломена, Клер продължи да разказва за живота им в Гайяр. Не можеха да се оплачат от нищо. Линес носеше щастие на всеки, който я познаваше. Изключение правеха свещениците. Елинон можеше да разбере това. Та нали нейният живот и този на съпруга ѝ бяха докоснати от щастието, благодарение на тази жена!

Все пак в мислите ѝ се настани Белинда. Дъщеря ѝ беше мъртва, а тя не чувстваше нищо. Изглежда, шокът и изненадата бяха изместили майчината скръб по единственото чедо?

Някаква малка част от нея бе усетила истината. Онова жестоко и неприятно момиче, отгледано с толкова мъка, беше изчезнало много отдавна. Белинда беше мъртва, а тя беше приела трансформацията у нея като някакво чудо. Фактът, че беше загинала, не можеше да измести щастливите мигове, които бе изживяла през последните години.

Елинон беше завладяна от спомени за Белинда, докато Клер продължаваше разказа си. Тя ѝ каза за виденията на Линес, за нейната набожност и за неприятностите, които ѝ причиняваше епископът. Елинон живо си представяше капризите на дъщеря си. Всички трябваше да се съобразяват единствено с нейните желания, а те нямаха край. Едва десетгодишна, тя беше разрязала любимата кукла на едно от децата на прислугата. Беше го направила от злоба, защото детето не ѝ я беше дало да си поиграе. Друг път беше откъснала панделката от главата на друго момиче, като го беше обвинила, че я е откраднало от нейната стая. Толкова грозни сцени беше предизвиквала. Може би най-лошата черта на Белинда беше, че не познаваше простото човешко щастие. Униинето ѝ ставаше все по-дълбоко. Имаше периоди, когато

плачеше с дни, заключена в стаята си. Тя самата не знаеше причината за тези свои сълзи.

Елинор потръпна, като си спомни думите на своя съпруг. Тъкмо се беше прибрала, след безплодни усилия да успокои дъщеря си. През деня бяха идвали няколко лекари, които само поклащаха глави. Последният беше стигнал до извода, че е обладана от дявола. Съпругът ѝ я беше прегърнал, заключавайки горчиво:

— Може би щеше да страда по-малко, ако беше умряла.

Собственият ѝ мозък беше стигнал до същото заключение, въпреки че беше грях. Да, Белинда щеше да бъде по-щастлива, ако беше мъртва! До деня, в който дъщеря им замина, за тях нямаше и ден покой. И тогава бяха много притеснени. Не се съмняваха, че бракът щеше скоро да бъде анулиран и тя отново щеше да се завърне в Монтегрел.

Линес се събуди внезапно. Бавно се надигна и седна в леглото, като се прикриваше със завивките. До леглото ѝ седеше лейди Бомари. Огледа стаята, но освен госпожата и Клер, не видя никого другиго. Отново погледна към госпожата.

Внезапно скочи и падна на колене пред нея.

— Милейди — замоли се тя. От сивите ѝ очи капеха едри сълзи. — Толкова съжалявам, че по такъв начин узнахте за смъртта на дъщеря си! Няма думи, с които бих могла да обясня постъпката си! Няма оправдание за мен. Накарах ви да вярвате, че още е жива!

Отначало Елинор не знаеше какво да отговори. После кимна.

— Не знам как си успяла... да измамиш всички ни... Толкова години... И тези хубави писма... Трябваше да се досетя, че не може да са писани от Белинда. Имах някакво предчувствие, но те ни доставяха такава радост...

Майка и нейното дете! Линес пребледня, докато тези думи звучаха в съзнанието ѝ. Тя се вкопчи в ръката на лейди Бомари.

— Господи, нима Морган се е отрекъл от Жан-Люк?

Мина време, докато Елинор разбра за какво говори тя. Ако Морган се откажеше от Жан-Люк, това очарователно дете щеше да бъде лишено от наследство и да бъде обявено за незаконно. Как би могла да предизвика това?

— Направил ли го е?

— Не, никой не знае още. Благодарение на Клер, разбира се. Тя ми разказа всичко. Как е загинала Белинда, как си дошла в Гайяр... Всичко!

— Аз не заслужавам вашата прошка, милейди! Дори не моля за нея, но синът ми не е виновен за нищо.

Вратата се отвори с трясък. Линес и Елинор се изправиха стреснати. Появиха се епископът и четирима свещеници. Следваха ги Морган и Пакстон. Стаята изведнъж отесня.

Епископът с един поглед оцени сцената, на която бяха станали свидетели. Той пое дълбоко дъх, за да обвини Линес. После видя усмивката върху лицето на Елинор и замря.

— Дъщеря ми вече се възстанови от преживяния шок — каза лейди Бомари.

После майчински прегърна дъщеря си. Линес отговори на жеста е благодарност.

Епископът не можеше да повярва на очите си. Зачервен и разтреперан от яд, той удари гневно жезъла в пода. После, стиснал плътно устни, се обърна и излезе от стаята. Свитата му го последва безмълвно.

— Господи, не знам какво става тук — възкликна озадачен Морган. — Той твърдеше, че след внезапното ви пристигане съм щял да разбера нещо ужасно. — Той поклати глава. — Този човек непрекъснато ни създава неприятности... Какво означаваше всичко това?

— Надявам се, че ще остана, докато се събере реколтата — каза Елинор. — Мислите ли, че е отгатнал подаръка, който съм донесла?

Пакстон за пръв път си пое дъх спокоен и отпусна дръжката на сабята си. Разбрал за пристигането на лейди Бомари, той се беше подготвил за жестока битка. Епископът и свитата му бяха настръхнали като лешояди над мърша. Единствено го безпокоеше въпросът чия страна щеше да избере Морган? Дали щеше да защити Линес, или щеше да я обвини? Подозираше, че епископът ще разкрие много минали събития. Това можеше да направи реакцията на Морган непредвидима, макар че малко от хората му щяха да го подкрепят. Нямаше да го направят от любов към Линес.

Той трябва да я скрие някъде! Щеше да я изпрати в Шотландия или в Северна Италия. Линес нямаше лесно да се прости с живота си.

Тя обаче щеше да загуби своя син и всички хора, които я обичаха.

Тъмният заговор пропадна. Огромното облекчение го зашемети. Внезапно му се прииска да падне на колене пред тази добра жена и да целуне краката ѝ.

Морган не обърна повече внимание на реакцията на епископа. Той се извърна към лейди Бомари и ѝ представи Пакстон. Тя веднага разбра кой още знае тайната. От тъмносините очи на Пакстон струеше светлината на благодарността.

— Разбирате ли, милорд, Меркурий и Слънцето се изравняват. След една седмица Марс също ще се присъедини към тях. Това означава, че...

— Достатъчно! — Пакстон нямаше търпение да завърши тази високопарна реч, изпъстрена с куп глупости. — Достатъчно! Чували сме това и преди. Може да излезете отвън и да изчакате решението на господаря!

Пол Сен Жуд изглежда гневно Пакстон. Все пак събра картите си и поведе тримата си асистенти навън. Известният астролог пристигаше всяка година през август. Задачата му беше да определи най-подходящата дата за събиране на реколтата. Всяка година неговите прогнози неизменно се проваляха.

Да определиш датата за започване на беритбата, беше все едно да ходиш по въже над стръмна урва. Ако се изчака, виното после ставаше по-сладко и силно. Това отлагане обаче криеше риска от неочаквана буря, която с един замах можеше да помете цялата реколта.

Морган винаги изчакваше прекалено дълго. Миналата година по тази причина беше изгнило половината грозде. Преди това, въпреки че Линес го беше предупредила за приближаващата лятна буря, той също се бе забавил. Това му струваше три четвърти от очакваната реколта. Така продължаваше и досега. Всяка година Морган взимаше грешното решение.

— Не го слушай този дърт глупак — каза Пакстон. — Сега е времето. Утре...

Морган продължаваше да се колебае. Пакстон беше убеден, че гроздето е добро. При вчерашната си обиколка беше открил доста

изгнили филизи. Това беше сигурен знак, че трябва да побързат, ако не искаха отново да понесат загуби.

Морган обичаше сладкото и силно вино. То се продаваше и поскъпо. Астрологът гарантираше поне една седмица хубаво време.

— Нека изчакаме още три дена — предложи Морган.

Гласът му звучеше доста несигурно.

— Не, братко — отговори Пакстон, като поклати решително глава. — Искам да те предупредя, че гроздето е започнало да гние. Ако се забавим още само един ден, ще загубим двадесет процента от реколтата. Между другото ратаите вече са осигурени. Винарската преса също е подготвена.

Морган се замисли над думите му.

— Да, но астрологът...

— Този човек греши вече пет поредни години — подчерта Пакстон. — Не мога да му имам доверие. Морган, защо въпреки всичко продължаваш да го слушаш?

Морган бавно поклати глава. Брат му беше прав, но в съзнанието му се въртяха думите на астролога. Той гарантираше, че тази година казва истината. Настояваше да върне половината от заплатените му пари, ако сгреши.

Пакстон постави ръка на челото си и извърна поглед. Точно това беше тъмната сянка на живота му. Постоянно трябваше да спори с брат си, въпреки че беше искрено убеден в правотата си.

Светлинките в погледа му се промениха, когато съзря Линес. Облечена в любимата му рокля, тя гледаше разтревожена към Морган. Полите на роклята ѝ бяха в светловиолетово. Горната част беше в понаситен нюанс и обточена със златен ширит. Късите бухнали ръкави, откриваха красивите ѝ ръце. Тази рокля му беше любима, защото се събличаше най-лесно.

Припомни си как чистосърдечно се бе разсмяла, когато ѝ беше признал това. В съзнанието му нахлуха сцени от случилото се след това. Слабините му се разгорещиха и той пое дълбоко дъх.

През последните три дни Пакстон беше много зает. Трябваше да осигури достатъчно работна ръка за жътвата. С нея обикновено се справяше Джон. Беше изминала една седмица от пристигането на лейди Елинор. Тя се бе настанила в апартамента на Линес. Въпреки отчаяните си опити двамата нямаха възможност да останат насаме.

Повече от седмица Пакстон не беше усещал устните ѝ под своите. Ръцете му не се бяха наслаждавали на мекотата на гърдите ѝ. Не беше имал щастието да проникне в нея и да излее цялата си отчаяна любов. Тялото му гореше от страст, която обсебваше всичките му мисли.

Това беше знак за черното бъдеще, което го очакваше. Такъв щеше да бъде животът му без нея. Една празнота, изпълнена с копнеж. Щеше да се опита да запълни тази пустота с много работа и отговорности. Щеше да бъде много богат и общественно издигнат, но нищо нямаше да успее да заличи спомена за нея. Линес винаги щеше да подклажда копнежа по невъзможната любов.

Понякога си мечтаеше за живот с нея. Представяше си, че е свободен да я обича. Утрото щеше да започва с радостта да усеща топлината на тялото ѝ. Двамата можеха спокойно да се смеят и да разговарят. Можеха спокойно да споделят радостите и тревогите, трудностите и огорченията на изминалия ден.

Това бъдеще беше заровено единствено в най-съкровениите му и несподелени с никого мечти.

Пакстон си наложи да се съсредоточи към най-важното в момента. Морган изглеждаше потънал в мисли. Личеше, че силно се колебае.

— Морган — продължи той, — тази година гроздето е много сладко. Ще направим силно вино. Ще станеш много богат.

— Съгласи се, Морган — намеси се и Линес. Пристъпи напред и сграбчи ръката му. — За четири дена ще съберем реколтата и ще настъпи пълнолуние. Тогава ще направим и празника за приключване на реколтата. Какъв по-добър знак можем да очакваме?

Морган усети надеждата в сивите очи на съпругата си. Пълната луна беше добър знак. А и тя никога не грешеше в предсказанията си.

— И ти ли мислиш, че трябва да започнем утре?

— Да — отговори Линес и се усмихна.

Морган също се засмя.

— Добре — съгласи се той накрая. — Щом наистина считаш, че отлагането ще ни донесе загуби, съгласен съм. Гроздето вече е достатъчно сладко, нали?

Наоколо се разнесоха аплодисменти. Всички въздъхнаха облекчено. Линес се засмя и стисна ръката на Клер. Тази година имаше много плод и Морган щеше да стане богат.

— Самият крал ще си поръча от нашето вино — отбеляза щастлива тя.

Морган започна да обявява заплащането на събирачите. Този, който напълни най-много съдове, щеше да получи два силни коня за оран. На жените се полагаше топ кадифе. За децата имаше шахове и кученца от новото котило.

Линес не слушаше, защото гледаше Пакстон. Страстта в погледа му учести пулса ѝ. Тя разбираше неговото желание, та нали и тя изпитваше същото. Всяка нощ сънуваше еротични сънища. Събуждаше се по няколко пъти и едва успяваше да успокои дишането си. Въздъхна дълбоко и реши, че тази нощ непременно трябва да намери начин да се измъкне.

Вече беше прекалено късно. Взел решение, Морган мигновено беше пристъпил към действие.

— Пакстон, ти ще отговаряш за събирането на реколтата в северните части.

Дотам се яздеше половин ден. Днес трябваше да тръгне с ратаите. Нямаше да се завърне, докато не приключи беритбата.

— Не мога да се доверя на никой друг — добави Морган, като видя недоволното изражение на брат си. — Ще го направиш ли?

— Разбира се — отговори Пакстон. — Още днес тръгвам с хората.

Разочарованието прободя Линес като с нож.

Пълнолунието беше настъпило. Реколтата беше прибрана. Огромни казани и кошове, пълни със сочни гроздове, стояха подредени край крепостната порта близо до реката. Утре то щеше да бъде пресовано, за да се подготви сокът за ферментация. Бъчвите щяха да се пълнят със седмици. Години трябваше да минат, за да отлежи хубавото бургундско вино. От складовете вече бяха изнесени първите хиляда бъчви.

Древната традиция на винарския занаят изискваше да се изтанцува „лозарският танц“. Десетки огромни кошове със специално подбрани гроздове вече бяха наредени в двора на крепостта. Около тях трябваше да се проведе празникът в чест на богатия добив.

Поканените бяха стотици. Още преди седмици бяха избрани жените за танците. Те бяха облечени в стари дрехи. Според ритуала трябваше да бъдат разкъсани в края на нощта.

Въздухът трептеше от възбуда. Навсякъде бяха окачени празнични фенери. Пламъците им си играеха с нощния вятър. Край тях се развяваха и флаговете с емблемата на Гайяр.

Най-сетне Морган стана с чаша в ръка. За този празник беше извадил най-старото и силно вино. Край него на главната маса седяха Линес и лейди Елинор. Линес никога не го бе виждала толкова щастлив. От шест години това наистина беше най-богата им реколта.

Морган започна гръмогласно да благодари на боговете за щедростта им. Обикновено молитвите му бяха отправени към Бакхус, бога на виното, но църквата беше забранила неговото възхваляване. После главата му се наклони опасно и Морган забрави какво още искаше да каже. Това предизвика гръмогласните смехове на тълпата.

— Струва ми се, че съпругът ти малко прекали в радостта си — отбеляза Елинор.

Линес кимна и прошепна дискретно:

— Бакхус е удавил повече мъже, отколкото Нептун. Струва ми се, че с Морган е точно така.

Всеки виждаше, че Морган се е пропилил, но никой не знаеше как да му помогне. Тази болест не щадеше нито кралските особи, нито простите селяни.

Раздразнен, Морган се отказа да търси неуловимото продължение на речта си.

— Добре, Господ е създал водата. Ние пък правим вино! — Тълпата го поздрави с аплодисменти и смях.

Елинор вдигна вежди и се засмя:

— Слава Богу, че епископът не е тук. Не знам как щеше да посрещне тази забележка.

— Така е — съгласи се Линес.

Ръкоплясканията станаха ритмични и настойчиви. Морган трябваше да отвори първата бутилка и да обяви началото на празненството. Бутилката беше счупена в една огромна бъчва. Музикантите веднага се заловиха за работа. Не закъсняха и танците.

Луната осветяваше щастливите лица на присъстващите. Тази нощ нямаше място за арфи и лютни. Цигулките и барабаните

отмерваха буйни ритми. Върху бъчвите танцуваха жени с вдигнати поли. Ритъмът се усилваше, докато накрая танцьорите падаха на земята с разтуптени сърца.

Усмихната, Линес наблюдаваше жените върху бъчвите. Морган никога не ѝ позволи да бъде една от тях. Прекалила малко с виното Елинор пляскаше в такт с музиката.

Зад Морган неочаквано се появи някаква красива жена. Копринената ѝ рокля никак не приличаше на парцаливите одежди на другите жени. Косите ѝ падаха свободно върху раменете. Линес не я беше виждала преди. Веднага разбра, че това навярно е новата любовница на Морган. Жената се изсмя прелъстително и го задърпа към танцуващите.

Линес се престори, че не вижда как Морган залита към плевнята, където приключваха нощта много двойки. Дори Клер се беше усамотила някъде с Галаз, който беше с десет години по-млад от нея.

Насочи вниманието си отново към празненството.

Мишел наблюдаваше как краката на Линес потупват в такт с музиката. Той се засмя. Остави бокала си и я посочи на Клифор. Двамата усмихнати се приближиха към нея. Въпреки протестите Клифор свали обувките ѝ. Когато я понесоха към бъчвите, Линес закрепя. Една танцьорка скочи на земята и Линес веднага беше настанена на нейно място. Тя вдигна полите на старата си памучна рокля. Гроздовият сок се процеди между пръстите и запълзя нагоре по голите ѝ крака. Музиката беше силна, а ритъмът — бърз. Линес се засмя и внезапно лудостта ѝ се превърна в движение.

След тричасова езда, най-сетне Пакстон поведе коня си към портата на крепостта. Посрещна го силна музика. Погледът му обгърна главната маса. Там бяха лейди Бомари, Мишел и двама златари от Гайяр със съпругите си. Всички се смееха и пляскаха с ръце. Морган и Линес ги нямаше.

После погледна към огромните бъчви. Копнежът изви вътрешностите му на възел.

Лунната светлина къпеше извиващите ѝ се форми. Главата и краката ѝ се движеха в ритъм с музиката. Полите на роклята откриваха

бедрата ѝ. Дългите коси се виеха около стройното ѝ тяло. Движенията ѝ примамваха с гъвкавата си бързина.

Красивата и горда съпруга на брат му беше изчезнала. На нейно място се беше появило вълшебно същество, изваяно от пръст, вятър и огън. Това беше онази Линес, обладана от радост и волност. Такава я беше видял за пръв път преди шест години...

Пакстон се приближи към нея. Погледът му неочаквано срещна нейния. Линес спря танца си внезапно. Крещящата страст на любимия мъж изтръгна и последния дъх от гърдите ѝ. По гърба ѝ запълзяха тръпки. Пакстон погледна дискретно към конюшните и това беше всичко.

Миг след това вече беше изчезнал.

Задъхана, Линес успя някак да скочи долу. За момент си помисли, че всичко е било само във въображението ѝ. Сякаш образът му беше плод единствено на копнежа ѝ да го види.

Линес се заоглежда в тъмнината. В ушите ѝ бучеше влудяващият ритъм. Лейди Бомари танцуваше с Мишел и останалите. Изглежда, никой друг не беше забелязал присъствието му.

Линес натопи краката си в легена с вода, за да отмие сладкия сок. После затича лудо към конюшната. С всяка нейна крачка музиката ставаше все по-слаба. Наоколо нямаше никой. Тя отвори дървената врата и влезе вътре.

Беше много тихо. Лъхна я острият дъх на прясно окосено сено. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Очите ѝ се стремяха да проникнат в тъмното. Един прилеп изпищя и я накара да погледне нагоре, където живееха тези същества. През прозореца се прокрадваше лунна светлина. Върху стълбата се раздвижи сянка и Линес се насочи натам. Започна бързо да се изкачва нагоре.

Огледа се, но не видя никой. Пристъпи към тъмния ъгъл. И той беше празен.

Задъхана и отчаяна, тя се облегна на стената. Затвори очи. Нямаше съмнение, че си го беше представила. Така правеше всяка нощ, откакто лейди Елинор ги беше разделила с неочакваното си пристигане. Беше мечтала да се събуди от целувката му. Топлите му устни покоряваха нейните, а огромното му тяло се притискаше до нейното. Тя не можеше да се движи, а и не искаше да го прави. Ръцете

му разтваряха робата ѝ. Устните му пълзяха по шията и ухото ѝ, търсеха гърдите ѝ...

Събуждаше се, за да осъзнае, че всичко е било само сън...

Внезапно усети топлия му дъх върху ухото си. Почти припадна от радост. Горещи тръпки пронизаха корема ѝ. Цялото ѝ същество попи мъжкия му аромат.

— Линес!

Силните му ръце превърнаха съня ѝ в реалност. Пулсът ѝ се учести. Името му се превърна в дрезгав вик.

— Пакстон!

Осветено от пълната луна, лицето му беше странно напрегнато. Очите му отново се бяха превърнали в тъмни басейни. В тях радостта трескаво се смесваше с желанието. Облекчението се засенчваше от страха. Кратката им раздяла беше предвестник на тъмното бъдеще.

— Милостиви Боже — възкликна Линес, обгърнала лицето му. — Мислех си, че сънувам! Да знаеш само колко ми липсваше...

— Не повече, отколкото ти на мен, Линес! — Погледът му поглъщаше нежните ѝ форми. — Господи, обсебила си ме като болест! — Устните му похитиха нейните, пръстите му тършуваха из косите ѝ. — Луд съм по тебе... Линес, моя сладка магьоснице!

За миг я задържа далеч от себе си. Поглъщаше затворените очи и тънки вежди, леко разтворените ѝ устни, задъханите ѝ гърди. Гладът за нея го погълна като силно вино. Както първия път Пакстон се изплаши, че няма да може да я дари с нежността, която заслужаваше.

Тревогите му изчезнаха, когато чу тихата ѝ молба.

— Целуни ме, Пакстон! Целуни ме отново.

Устните му незабавно се сляха с нейните. Господи, тя имаше вкуса на презряло грозде, но той се нуждаеше от повече. Притисна главата ѝ към стената и жадно вкуси от сладостта.

Нежно я притисна към себе си и ѝ позволи да си поеме дъх. Затвори очи и се опита да овладее пулса си.

Линес трепереше. Сграбчи ръката му и я притисна към гърдите си, там, където сърцето ѝ биеше лудешки, запазило ритъма на празничния танц. После започна да разхлабва колана му. Пакстон ѝ помогна да свали ризата. Пръстите ѝ погалиха обгорялата кожа на корема му. Треперещите ѝ пръсти му помогнаха да се съблече. Погледът ѝ се сведе към мъжката му същност. Пакстон я сграбчи.

— Толкова те искам, че се страхувам... Линес, помогни ми да бъда нежен с теб!

Тя поклати глава. Нуждата ѝ беше огромна. Страхуваше се, че няма да успее да изгърпи деликатността му. Гърлото ѝ се бе свило и не можеше да отрони дори дума. Ръцете ѝ го подканиха да ѝ помогне. Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ. Тялото ѝ беше съвършено неподвижно, когато дрехата се изхлузи на пода.

Очите му се разшириха от красотата, която излагаше пред него лунната светлина. Устните им се сляха в целувка, от която коленете им се разтрепераха. Двамата се отпуснаха върху сеното.

Ръцете му се настаниха върху голите ѝ бедра.

— Господи, цялата лепнеш, Линес. — Жаждата му не знаеше насита. — Навсякъде... си сладка и ароматна...

Ръцете му притискаха бедрата ѝ, а устните му танцуваха по кожата ѝ. Пиеха благоуханието и росата на възбудата ѝ.

Отчаяна, Линес го настани върху себе си. Разтреперана от чувства, тя затърси устните му. Всичките ѝ задръжки изчезнаха, когато я обгърна топлината му. Страстта я затисна като лавина.

— Спокойно, любов моя — каза по-скоро на себе си Пакстон. — Още не си готова, Линес!

Ръцете му вдигнаха косите ѝ. Устните му започнаха да се разхождат по гърба ѝ. Тръпки пронизаха цялото ѝ тяло. Линес извика тихо. Дишането му се учести.

— Точно така, любима... — прошепна Пакстон, докато масажираше гърдите ѝ. — Колко пъти си представях, че се любим! Линес, обичам те.

Устните му засмукаха зърната ѝ. Линес извика, сякаш падаше от скала. Дланта му обгърна копринените извивки на женската ѝ същност, а устните му погълнаха нейните.

Стоновете ѝ се сляха с неговите. С разбиваща сърцето мудност той се сля с нея. Под лъчите на пълната луна телата им затанцуваха в древния ритъм на любовта. Душите им се сляха в радостен възторг. Екстазът избухна като гигантска звезда и ги заслепи. Тъмното бъдеще избледня и изчезна някъде.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тя не се чувства добре — прошепна Клер.

— Така ли? — попита разтревожен Пакстон. — Какво не е наред?

Смутена, Клер сведе очи. Проницателният му поглед сякаш четеше мислите ѝ. В костюма си за езда той беше едновременно красив и някак суров.

— Изглежда, има грип. Малко е изморена и трескава — промълви тя, забила поглед в златните му шпори.

Пакстон разтревожен изгледа вратата към стаята на Линес.

— Не! — Клер протегна ръка, за да го спре. — Тя помоли да я оставиш един-два дни сама. Не ѝ е добре, а и видът ѝ...

Пакстон веднага разбра, че Клер нещо го залъгваше. Една седмица беше отсъствал от замъка. Трябваше да наглежда как върви мачкането на гроздето в северните провинции и положи всички усилия, за да приключи по-рано. Не искаше да отнема от оскъдното време, през което им оставаше да бъдат заедно.

Междувременно напрежението в Гайяр беше нараснало. Всеки момент в крепостта трябваше да пристигне отряд от четиридесет въоръжени мъже, изпратени от Ватикана. Епископът постоянно разпитваше селяните и събираше информацията за виденията на Линес.

Пакстон беше получил писмо от Дюпра. От него ставаше ясно, че Лус щеше да бъде отзован от Гайяр, но не по-рано от два-три месеца.

— Вероятно ще може да я видиш още утре — добави Клер.

— Добре, но само ако няма нищо сериозно.

Клер кимна в знак на престорено съгласие.

— Разбира се. До утре тя вече ще е на крака.

— Надявам се, всичко да бъде наред — приключи Пакстон.

Когато го видя да затваря вратата на стаята си, Клер се усмихна уморено.

Пакстон влезе в стаята и незабавно се запъти към прозореца. Последните лъчи на слънцето осветяваха каменния под. Бързо прескочи през перваза и тръгна по познатия път към стаята ѝ.

Всички бяха все още на полето. Миналата седмица беше започнала жътвата на пшеницата, ечемика и царевицата. Замисли се защо ли Линес трябваше да го лъже. Дали не искаше да го защити от нещо, което не знаеше? Но какво беше то?

Прозорецът ѝ беше заключен. Явно не искаше да я посещава. Линес стоеше с гръб към него и разговаряше с Клер. Пакстон извади камата си и повдигна резето. То леко изцрака и освободи прозореца. Пакстон го откряна внимателно. Гласовете се чуваха вече по-ясно.

— И той ти повярва? — Линес беше вкопчила ръце в тези на Клер.

Прислужницата кимна.

— Нужно ми е само малко време — заговори бързо Линес, вплепа пръсти в косите си. — Трябва да размисля. — Беше облечена в златистата си роба. Дългите коси се спускаха по гърба и раменете ѝ. — Само ако можеше сега да си замине! Не мога да повярвам, че го казвам. Броях часовете, през които можехме да бъдем заедно.

— Ти трябва да му кажеш — заяви решително Клер. — Той заслужава да знае истината.

Линес кимна с глава. По този въпрос нямаше спор.

— Не сега, Клер!

Прислужницата излезе от стаята, като клатеше глава неодобрително. Линес се обърна към прозореца и застина. Осветен от следобедното слънце, в нишата стоеше Пакстон. Много бавно и тихо той се запъти към нея. Линес загърна плътно робата около раменете си. Облегна се тежко на каменната стена и започна да търси приемливо обяснение.

— Кажи ми истината, Линес! — Гласът му беше пропит с почуда, объркване и малко болка. Близостта му заплашваше да провали целия ѝ план. После Пакстон разбра всичко. — Господи, ти се страхуваш от мен?

— Пакстон, моля те! Просто ми е нужно малко време.

— Какво криеш от мен?

— Наистина само не се чувствам добре... — Ръката се настани на устните ѝ.

Сякаш не можеше да понесе лъжата.

— Само не искам да ме лъжеш, Линес — каза заплашително Пакстон. — Всичко друго, но не и това!

Погледът му обгърна любимото тяло. Тя наистина беше бледа и страшно изплашена. Ръцете ѝ притискаха плътно дрехата, сякаш искаха да я предпазят от него.

Внезапно той разбра всичко. Ръката му отмести изстиналите ѝ пръсти. Робата се разтвори и пред погледа му се разкри голото ѝ тяло. Подутината на корема беше малка, но погледът му веднага я откри.

В съзнанието му мигновено изникнаха нежните форми на момичето, започнало да се превръща в жена. Такава я беше притежавал за първи път. Бяха го пленили невинните очи и сладостният трепет на целомъдреното ѝ тяло. Вълнението изживяно в онзи миг, все пак бледнееше пред това, което го владееше шест години по-късно. Когато се любеше с Линес, поглъщаше всяко миниатюрно несъвършенство на нейната женственост. Това го караше да се чувства така, сякаш би умрял от страст и любов.

А новото майчинство караше красотата ѝ да разцъфти с още по-голяма сила.

Ръцете ѝ затрепериха. Сълзите замъглиха очите ѝ, като утринна мъгла, спуснала се над реката. Силата на любовта му я обля и Линес усети, че в този миг Пакстон я обича повече от всеки друг път. Чувствата, които ги обгърнаха, я накараха да го прегърне и да се притисне плътно до него.

Линес знаеше, че ще роди момиче. За него тя можеше да посрещне всяко изпитание. Пресветата Богородица ѝ изпращаше изцеление на душата. Така можеше да понесе по-леко загубата на Жан-Люк и Пакстон, когато дойдеше време да заминат. Никога в живота си Линес не беше желала нещо по-силно.

Усети устните му върху челото си.

— Толкова се страхувам, Пакстон — прошепна тя.

— Линес, всичко ще бъде наред — започна да я успокоява той. — Какво би могъл да направи вече? Морган не е първият мъж, изпаднал в такова положение. Няма да бъде и последният. Животът трябва да продължи и той няма друг избор, освен да се примири с обстоятелствата. — Пакстон си припомни твърдоглавието и неспособността на брат си да се бори с трудните ситуации. За него

нямаше съмнение, че Морган щеше да приеме леко този проблем. — Сигурен съм, че той дори няма да си направи труда да мисли върху това. Когато настъпи часът, аз ще се върна при теб, Линес. О, Линес, да знаеш само колко те обичам!

Заше метена от думите му, Линес се отдръпна леко назад. Не можеше да повярва на простотата на мъжката му логика. Пакстон си въобразяваше, че Морган е лекота щеше да приеме тази ситуация!

Това нямаше да стане. Последното нещо, с което можеше да се примири, беше нарушението на хармонията в техния живот. Това за него беше равнозначно на предателство, което щеше да му причини огромна болка. Той щеше да отхвърли нея и детето. Омразата му щеше да се насочи към невинното същество, което зрееше в утробата ѝ. Най-лошото беше, че това щеше да го принуди да прибегне към жестокост.

Пакстон нямаше да приеме това, което беше длъжна да направи. През цялото време си беше представяла, че той ще настоява да се отърве от плода на любовта им. Дни наред Линес беше мислила как да му обясни, че не ѝ е възможно да го направи.

Реакцията на Пакстон идваше като благословия за нея. Имаше само един начин, по който можеше да накара Морган да приеме детето като негово. Това щеше да предизвика непоносима болка у Пакстон, но той не биваше да разбира за това.

Пакстон сведе глава. Устните му затърсиха нейните. Целувката му беше толкова нежна, че Линес се почувства като омагьосана. Тя трябваше да осъществи своя план още тази нощ! Пакстон нямаше да узнае. Никой нямаше да разбере.

Неочаквано я обля вълната на облекчението. Усетил реакцията ѝ, Пакстон започна да я целува така, сякаш го вършеше за последен път в живота си.

Линес си правеше проста сметка. Всъщност нямаше да бъде принудена да спи с Морган. Тя можеше да изчака, докато се напие. Щом си легнеше, щеше да се промъкне в стаята му. Щеше да легне гола до него. Когато се събуди на сутринта, Морган ще я открие до себе си. Тогава тя ще го целуне нежно по челото. Това трябваше да бъде намек за нещо, което се е случило между тях.

После щеше да се промъкне обратно в своята стая. Никой нямаше да я види и всичко щеше да бъде наред. Когато се роди детето, Морган щеше да мисли, че е негово.

Пакстон се канеше да отведе Жан-Люк в Бомон. Морган щеше да ѝ позволи да ги посещава поне един месец в годината. Пакстон кроеше планове да прекарва два-три месеца в Гайяр. Линес постоянно си внушаваше, че това е достатъчно. Особено след като се роди дъщеря ѝ.

Стаята беше потънала в мрак. Линес се престори на заспала, докато изчакваше Елинор да се унесе. Скоро се дочу равномерното ѝ дишане. Измина още час, а Морган като че ли нямаше намерение да си ляга. Понякога той прекарваше нощта на масата. Сигурно и тази нощ щеше да е така. Дочуха се стъпките на Пакстон. Несъзнателно Линес се стегна.

Прости ми, Пакстон, прости ми...

Как само я беше любил този следобед! Сякаш душата му имаше нужда да погълне всяка частица от тялото ѝ. Събличаше я под лъчите на следобедното слънце. Шепнеше ѝ думи, които я караха да се изчервява. Ръцете му я извисяваха до небесата. Постоянно ѝ беше повтарял, че я обича.

Линес знаеше, че след вечеря бе играл шах. Беше го уверила, че е много уморена и тази нощ ще спи дълбоко. Бяха се разбрали да се срещнат на тяхното място край реката на другия ден следобед.

Мисълта, че Пакстон се намира толкова близо край нея, я правеше още по-напрегната.

Най-сетне по стълбите се дочуха тежките стъпки на Морган. Нещо постоянно почукваше и Линес се досети, че сигурно едната му шпора се е разхлабила. Като си тананикаше някаква пианска песничка, той влезе в стаята си.

Ударите на сърцето заблъскаха в ушите ѝ. Това бяха единствените звуци, които се долавяха във вцепененото ѝ тяло. Може би трябваше да изчака още един час, или да настъпи утрото? Морган никога не ставаше, докато камбаните не обявят десет часа. Защо трябваше да прекарва в стаята му повече време от необходимото?

Ами ако заспи и пропусне нощта? Пресвета Богородице, помогни ми! Толкова е трудно.

Най-сетне Линес стана и тихо се насочи към вратата. После спря и погледна златистата роба, която едва преди няколко часа Пакстон беше съблякъл от нея. Приведе се и зарови пръсти в косите си. Все още се колебаеше. Толкова се страхуваше!

Трябваше да го направи! На сутринта всичко щеше да е приключило. В края на краищата това беше само една нощ, която трябваше да прекара в леглото му. От тази нощ зависеха животът и щастието на детето ѝ.

Морган нямаше да я докосне. Той никога не го беше правил. Безшумно излезе в коридора и се насочи към стаята на Морган.

Съпругът ѝ хъркаше звучно. Линес постоя за миг неподвижна. Очите ѝ трябваше да свикнат с тъмнината, за да различат предметите. Толкова рядко ѝ се налагаше да влиза в неговата стая. Морган се беше проснал с разперени ръце върху леглото. Линес се учуди, че беше успял да събуе ботушите си. Дрехите му бяха разпилени по пода. Върху тялото му имаше единствено чорапи.

Тя пое дълбоко дъх и пристъпи бавно напред. Внимателно приседна в самия край на леглото. Миризмата му беше странна и неприятна. Лъхна я на кисело вино и мъжка пот. Повдигна ѝ се и тя се насили да диша равномерно. Младата жена положи глава до ръката на Морган и се сви на кълбо в края на леглото.

Коприненият балдахин се полюшваше от вятъра, който нахлуваше през отворения прозорец. Две мухи бръмчаха неуморно над главите им. Върху раклата имаше разтворен шах. Бялата кралица и рицарите ѝ бяха обкръжени от черния цар и пешките му. Тогава усети соления вкус на сълзите си. Линес затвори очи и се опита да си представи Пакстон. Той бе застанал в средата на изумрудено поле, а край него синееха водите на езерото. То винаги изникваше пред нея, когато се намираше в затруднение. На това място бяха, когато имаха щастието да се обичат свободно.

Когато най-сетне сънят я надви, виденията изчезнаха в заплашителна тъмнина.

Морган се размърда, усетил лъчите на слънцето. Усети нещо, когато се опита с ръка да закрие светлината. Стреснат, Морган отвори очи и седна на леглото. Линес! Линес спеше в леглото му!

Загледа се в разрошената ѝ тъмна коса, която обгръщаше красивото ѝ лице. Робата ѝ беше леко разтворена. Веднага разбра, че отдолу е гола. Съзнанието му бавно започна да прониква в тази загадка. Как се беше озовала до него? Трябва да е дошла, докато спеше. Но защо?

Мисълта, че го беше потърсила в леглото му, го накара да потръпне. Не, неговата красива и праведна съпруга нямаше такива наклонности. И въпреки всичко тя лежеше до него, потънала в дълбок сън.

Погледът му се спря върху гърдите ѝ. Сърцето му се разтуптя силно. Усети изтръпване в слабините си. По вените му запълзя горещина.

Припомни си първия път, когато беше спал с нея. Преди да се роди Жан-Люк, тя съвсем не беше светица. Тъкмо обратното. Линес беше жена, за която би копнял всеки нормален мъж. Споменът започна да тласка кръвта му още по-бързо.

Морган събу чорапите си и легна по-близо до нея. Линес потръпна в съня си. Ръката му се хлъзна под робата и се настани върху гърдта ѝ. Пръстите му започнаха да я гаят все по-настойчиво.

Сивите ѝ очи се отвориха внезапно. Някаква ръка я беше сграбчила за рамото и я обръщаше. Припомни си всичко. Погледът ѝ подивя от страх, когато огромното му тяло се настани върху нея. Викът на ужас замръзна в гърлото ѝ. После устните му се впиха в нейните и тя усети първия му тласък.

Клер тихо почука на вратата и влезе в стаята. Лейди Бомари вече беше облечена и стоеше край прозореца.

— Добро утро — поздрави я прислужницата, забелязала, че Линес я няма.

— Добро утро, Клер — отговори весело Елинор. — Линес вече е станала. Къде ли е отишла толкова рано?

— Не знам — отговори Клер. Самата тя беше учудена. Пакстон беше в салона. Предположи, че Линес също е там. Двамата не пропускаха нито миг да бъдат заедно. Долу се мотаеха само Мишел и няколко слуги. Клер беше помислила, че Линес се е успала. — Преди малко се събудих. Сигурно е в кухнята и помага на Вивиан. Може и да е в градината. Спомням си, че искаше да набере малко карамфил, преди да са захванали студовете.

Лейди Бомари кимна, но много добре знаеше, че това не е вярно. Вероятно Линес се беше измъкнала през нощта, за да отиде при Пакстон. Сигурно там беше заспала. Любовта между Линес и Пакстон

беше толкова силна, че не можеше да убегне от ничие око. Елинор не преставахе да се чуди как така Морган още не беше забелязал нищо. Разбираше защо Линес се прикрива и от нея. Достатъчно дълго беше живяла и се беше научила да не съди хората. Особено когато ставаше дума за такова всепоглъщащо и красиво чувство. Беше по-лесно да се преструва, че не забелязва нищо.

— Искате ли да направя прическата ви, милейди? — попита Клер.

Елинор се съгласи. Щом свършиха, двете жени се запътиха към салона.

Лейди Бомари едва прикри учудването си, когато намери Пакстон в залата. Очевидно той привършваше със закуската си. След като размениха обичайните утринни поздрави, Пакстон попита:

— Предполагам, че лейди Линес още не е станала?

Елинор и Клер се спогледаха объркани.

— Всъщност тя сигурно е станала много рано. Когато се събудихме, я нямаше. Сигурно е в градината. — Дочуха се тежки стъпки. — О, този дявол пак се мъкне!

Пакстон извърна поглед. Обвит в пурпурните си одежди, в салона влезе епископът. Заедно със свещениците, които го следваха, той се насочи към масата. През последните седмици напрежението беше станало непоносимо. Пакстон беше забранил на тези хора да влизат в салона. Епископът беше купил някакъв склад в града и се бе настанил там с хората си. За щастие напоследък рядко се мяркаха пред погледа им.

— Виждам, че лорд Морган още не е станал — каза Лус, като погледна Пакстон. — Трябва да говоря с него. Ще го събудите ли?

Пакстон скръсти ръце.

— Брат ми имаше тежка нощ. Не ми се иска да го будя.

— Страхувам се, че проблемът може да бъде разрешен единствено от вашия брат. Отнася се за йезуитските рицари, които скоро ще пристигнат. Разбрах, че брат ви отказва да им даде подслон в крепостта.

— Погрешно са ви информирали — прекъсна го Пакстон. — Аз издадох тази заповед. Брат ми само се съгласи с мен.

Епископът присви заплашително очи.

— Настоявам да видя лорд Морган. Ако не го събудите вие, аз ще...

В този миг Пакстон скочи на крака. Камата му застрашително допря до гърлото на епископа. Всички в стаята шумно си поеха дъх. Впил поглед в изплашените очи на Лус, Пакстон процеди през зъби:

— Ако още веднъж ме заплашиш, кълна се, че ще прережа гърлото ти!

Ръката му дори не потрепваше. Пакстон много добре знаеше, че няма да успее да победи епископа. Неговите войници бяха повече. Можеше само да гадае каква щеше да бъде реакцията на жителите на Гайяр, ако се стигнеше до битка. Единственото сигурно беше, че Франсоа и Дюпра нямаше да го подкрепят.

Строежът в Бомон беше приключил. Беритбата тук беше към своя край. Време беше да си замине, но не можеше да го направи. Линес щеше да остане беззащитна с този демон.

— Сега мога да събудя брат си — обърна се той към ужасения мъж. — Ще го направя само за да ви каже, че няма да даде подслон на нито един войник, дошъл да вдигне сабята си срещу него. Той ще потвърди, че няма да допуснем църковен съд срещу съпругата му. Ще го събудя само за да ви каже, че страхът, който всяхте тук, вече е приключил!

Пакстон бавно прибра камата си.

Епископът отскочи назад като ужилен. В съзнанието му бавно проникваха ужасните думи, които току-що беше чул. Господарите на Гайяр щяха да пролеят кръв само и само, за да защитят вещицата! Ватикана нямаше да остави това без последствия. А той скоро щеше да представи и своите доказателства за магьосничествата ѝ. Този мъж щеше да живее единствено за да съжалява за нечестивата си похот към тази жена.

Пакстон се престори, че не забелязва заплахата в погледа на епископа. Той бързо се обърна и затича нагоре по стълбите, спря пред стаята на Морган. Отвътре се дочуваше странен шум. По гърба му преминаха тръпки.

Вече половин час Линес стоеше приведена над легена и повръщаше. Бореше се е жестоките спазми в стомаха си. Морган я

беше обладал два пъти. Крепеше я единствено мисълта, че час по-скоро трябваше да напусне стаята му.

Най-сетне успя да се изправи. Пое дълбоко дъх и изтри устните си. Започна да се спъва към вратата, но коленете ѝ бяха омекнали. Падна, после се изправи и отново се насочи към вратата. Ръката ѝ трепереше жестоко, но все пак успя да отмести резето.

Линес отчаяно се опитваше да заличи ужаса, който току-що бе изживяла. Беше сляпа за всичко около себе си, докато пред погледа ѝ се проявиха два мъжки ботуша. Вдигна поглед и видя, че пред нея стои Пакстон. Чертите му бяха изкривени от недоумение и объркване. Линес стоеше като вцепенена и го гледаше. После светът стана сив и тя усети, че пропада някъде. Ръцете му я подхванаха. Главата ѝ се отметна назад, а разрошените ѝ коси се тръснаха по гърба и гърдите ѝ. Линес не виждаше нищо друго, освен жестокостта на тъмните му очи.

Пакстон стоеше и се взираше в нея. Умът му отказваше да понесе очевидното. Страхът в очите ѝ граничеше с истерия. Бореше се за всяка глътка въздух. Робата ѝ се разтваряше и излагаше на показ червените белези по кожата ѝ.

Ръката му разкъса тъканта. Голите ѝ гърди разкриха следите от чужди мъжки ръце. Тогава я чу да говори.

— Пакстон, не... Мога да ти обясня. Аз...

Той не чу останалото. От обсебилия го гняв Пакстон разбираше единствено, че трябва да го убие. Той трябваше да убие своя брат!

Ръцете му я пуснаха и Линес се свлече на пода. После нещастната жена се изправи и залитна след него разплакана. Вкопчи се в ръката му, но той я отблъсна. Тя отново падна. Пакстон издърпа камата си, като видя това, Линес започна да крещи.

Морган се събуди внезапно. Когато видя как острието се издига над гърдите му, той рязко скочи. Започна да се извива под тежест на брат си. Ножът отнесе част от дланта му. Викът на Морган, предизвикан от болката, се загуби в този на брат му. Пакстон успя да забие камата в рамото на Морган.

Линес отчаяна скочи на леглото между двамата мъже. Ръката на Пакстон я удари силно между гърдите и корема. Линес не усети болка. Просто пред очите ѝ причерня и тя се свлече на пода. Когато видя това, Пакстон реши да пощади живота на брат си. Морган се изправи

задъхан. Задържа се за миг на краката си. После се свлече на земята, потънал в кръв.

Мишел и Клифор се втурнаха в стаята и замръзнаха на местата си. Зад тях се озоваха епископът, отец Томас, Елинон и Клер. Нито един от тях не можеше да каже и дума. Всички бяха онемели от ужасната гледка, разкрила се пред очите им.

На една страна лежеше Морган, потънал в кръв. До него беше бездиханната Линес. Над нея беше коленичил Пакстон, заровил глава в топлата ѝ плът...

Линес беше коленичила разплакана пред Мадоната, която държеше дете в ръцете си. От нея струеше светлина, олицетворение на Божията любов. Младата жена посегна да вземе бебето. Искеше ѝ се да го подържи поне веднъж. Момиченцето беше с тъмна коса и сини очи. Това дете тя никога нямаше да роди, но щеше да обича винаги.

Дъщеря ѝ сега беше с Дева Мария. Линес плачеше и протягаше ръце. Тя обичаше това момиченце и не искаше да го загуби. Светлината зад Богородицата ставаше все по-ярка и заплашваше да погълне и нея, и детето. Пространството зад светлината ѝ внушаваше мисълта, че тя е само частица от Вселената. Би могла да прекрачи в това пространство и да остане там завинаги...

Обърна се назад. Много далече тя видя Пакстон, който плачеше над безжизненото ѝ тяло. Пакстон! Копнежът да го докосва отново я изтръгна от светлината. Тогава тя изчезна...

Морган лежеше в огромното си легло. Ръката и рамото му бяха стегнати в бинтове. При всяко движение раните му продължаваха да кървят, но хирургът беше дал надежда, че ще се оправи. Вероятно способностите на ръката му нямаше да бъдат същите, но щеше да оздравее. Камата милостиво беше разкъсала само мускулите, без да засегне костта.

Линес го беше спасила. Този факт се въртеше тягостно из мислите му.

Морган се взираше в тавана и броеше гредите по него. Очакваше мига, когато ще заспи. На вратата се почука леко. Той не помръдна. Нещо в колебливия звук отвън го увери, че това е Пакстон. Въпреки че очакваше срещата с него, той внезапно изпита страх.

Част от него се беше досетила, но подозрението беше прекалено болезнено, за да повярва. Тогава си беше наложил да не обръща внимание на фактите.

— Влез.

Пакстон се приближи до леглото. Брат му лежеше обвит в бинтове и покрит с леко одеяло. Като видя резултата от своето безумие, Пакстон едва не се разплака. Внезапно се обърна и закричи към прозореца.

Беше си подготвил кратка реч. Трябваше да изрече няколко думи без съдържание. Въпреки че дълбоко съжаляваше за жестокостта си, нямаше намерение да се извинява. Да поиска прошка, означаваше да признае, че съжалява за любовта, която изпитваше към съпругата на своя брат.

Той просто не можеше да направи това!

Веднъж Линес му беше признала, че е видяла детството му. Непрекъснати тренировки и огромна любов към животните, особено към конете. Беше го видяла да се бие и в същото време да намира време да се позабавлява с децата, както и да тъгува за смъртта на първата си съпруга. Беше видяла всичко, включително и тъмната сянка на живота му.

Това беше собственият му брат! От мига, в който се беше родил, Морган засенчваше живота му. Той беше причина за всичко, което се бе случило. Също и за това, което беше пропуснал да направи. Той никога нямаше да постигне успехи в своя живот, ако не беше постоянният стремеж да надмине брат си. Линес беше първата отгатнала, че брат му се е превърнал в движеща сила на целия му земен път. И това винаги е било за добро.

Това прозрение го изпълваше със смиреност.

В живота му имаше едно-единствено нещо, независимо от брат му. Това беше любовта към Линес. Чувството го беше погълнало още в първия ден, когато я бе спасил от смъртта. Тази обич беше нараствала, подхранвана от спомена за нея и от всеки миг, когато беше имал възможността да бъде до нея. Жестокият факт, че тя е съпруга на собствения му брат, не бе успял да промени нищо...

С изключение на това, че двамата трябваше да се разделят.

— Морган, аз... — Пакстон замълча, после добави разстроено: — Всъщност не знам какво да кажа!

Морган лежеше абсолютно неподвижен. Стана му горещо от неизречените думи. В гърдите му се насъбраха странни чувства. В този момент разбра колко много обича брат си. Жестокостта между тях беше измила и последните следи на омразата, която засенчваше досега братската им любов.

Единственото нещо, за което не можеше да обвинява Пакстон, беше, че се е влюбил в Линес. Мишел, Пиер, Джон, отец Гейли, всички бяха влюбени в нея. Неговият мозък не успяваше да разбере причините за това, но този факт не му даваше право да ги обвинява. После си спомни за епископа.

Внезапно осъзна, че може би същата причина се крие зад омразата му към Линес. Може би той също беше открил у нея нещо много добро, нежно и красиво? Линес беше една реалност, която заплашваше да разтърси всичко, в което вярваше. По тази причина беше решил да я унищожи.

Не, той не обвиняваше брат си, че се е влюбил в съпругата му.

— Но тя е моя жена — довърши на глас мислите си той.

Без да иска наблегна на най-важното.

Думите му жегнаха Пакстон.

— Да — потвърди той с неописуема тъга в гласа. — Тя е твоя съпруга!

Това беше причината за грешките в целия им живот. Морган усети чувство за вина и го обхвана срам. Сякаш върху гърдите му легна огромен камък.

— Тръгвам си — добави Пакстон.

Морган, разбира се, знаеше това.

— За моя изненада епископът не се съпротивлява — заговори бързо Пакстон. — Съгласи се веднага да напусне Гайяр, ако си замина. Морган, искам да те помоля само...

— Ще го направя — каза твърдо Морган. — Няма да му позволя да я нарани. Никога — закле се той.

— Ако отново се върне...

— Веднага ще пратя да те извикат.

— Направи го тайно. Този човек има навика да убива пратениците.

— Добре — съгласи се Морган.

Пакстон замълча. Беше помолил за най-важното. Не знаеше за какво си мисли Морган, но това нямаше значение. Само да не засяга него и Жан-Люк.

Пакстон се приближи до леглото. Шепотът му издаде, че се страхува.

— Морган, относно Жан-Люк...

Морган разбра всичко. Отчаяно му се искаше да разсее страховете на брат си.

— Пакстон, въпреки всичко, което се случи, не познавам друг, който би могъл да го възпита по-добре. Вече му съобщих, че ще замине с теб.

Пакстон затвори очи. Огромната признателност се изписа върху лицето му.

— Благодаря ти, братко!

Морган протегна здравата си ръка. Изведнъж Пакстон усети, че и той е протегнал своята. Ръкостискането извади на повърхността дълго потискани чувства. Вече бяха братя не само по съдба, но и по сърце.

Без да се прикрива, Пакстон изрече последната си молба:

— Пази Линес, Морган!

— Разбира се!

Пакстон кимна и се обърна. Вратата се затвори след него.

Линес се беше подготвила за това.

Лейди Бомари беше седнала край прозореца. През вратата се чуваше възбуденият глас на Жан-Люк, който постоянно задаваше някакви въпроси. Пакстон му отговаряше с престорено спокойствие в гласа си. Ако затвореше очи и се заслушаше внимателно, Линес щеше да усети страха му. Стаята натежа от вълнение.

Като клатеше тъжно глава, Елинор остави ръкоделието си в кутията. Едва сега забеляза колко силно треперят ръцете ѝ. Обърна поглед към Линес.

Тогава разбра, че никога не беше обичала толкова много Белинда. Все още слаба, Линес беше успяла да седне в леглото. Беше облякла синята роба, обвезана със сребърни конци. Тя ѝ беше подарък от Пакстон. Изглеждаше мъртвешки бледа. В сребристите ѝ очи блестяха сълзи. Тези красиви очи бяха помрачени, в очакване на

предстоящото. Клер дълго беше ресала косите ѝ, сякаш искаше да ѝ даде възможност да събере сили.

Накрая Линес беше обърнала към Клер замъглен от сълзите поглед.

— Сигурна ли си? — беше я попитала прислужницата.

— Да.

Получила одобрението и на лейди Бомари, Клер беше отворила вратата.

— Мамо!

Радостно възбуден, в стаята влетя Жан-Люк. Преди да затвори вратата след себе си, Пакстон видя как майка и син се прегърнаха. За кратък миг Линес притисна момчето към сърцето си. Затворила очи, тя искаше завинаги да запечата този миг в съзнанието си.

А той беше безмилостно кратък.

Жан-Люк се отскубна от прегръдката ѝ. Загледан в красивите очи на майка си, той започна да ѝ разказва за предстоящото пътуване, за палатките, в които щяха да спят като истински войници, за новите юзди на понито си, за прощалните подаръци на баща си, за обещанията на чичо си. Детинският му ентусиазъм изпълваше с болка майчиното ѝ сърце.

Радостта му изчезна, когато видя сълзите на майка си. Думите потънаха някъде. Момчето протегна ръка и погали лицето ѝ.

— Мамо, ти плачеш...

— Така е, защото ще ми липсваш. Трудно ми е да повярвам, че синът ми е пораснал и го очаква първото му приключение. Жан-Люк, толкова ми е трудно... да се сбогувам с тебе!

В сините му очи се настаня въпрос. Той не можеше да разбере какво се е случило с майка му и защо тя не може да дойде с тях.

— Защо не дойдеш с нас?

Прехапала устни, Линес се усмихна тъжно.

— Не мога... Аз...

Детето я прегърна и се притисна към нея. Линес отново затвори очи, като го чу да казва:

— Ти ще ми липсваш най-много!

— Да — заговори тя, притиснала малкото му топло телце. — Ти също ще ми липсваш, Жан-Люк. Ще ми бъде мъчно, че не мога да те смърям, когато крадеш от вкусните сладки на Вивиан или когато се

опитваш да измъкнеш камата на баща си. Няма да плуваме заедно в реката нито ще ме побеждаваш на шах всеки ден. Няма да посрещаме залезите заедно... Мисля, че най-много ще ми липсват сутрините, когато идваш и ме будиш.

Цялата стая беше притихнала. Линес усети как тялото му трепери до нейното.

— Жан-Люк — продължи тихо Линес, — ти ще се върнеш. Ще ми покажеш на какви прекрасни неща те е научил Пакстон. — Тя отдръпна ръцете му от шията си и нежно изтри сълзите му. — Сбогом, любимо мое момче.

Жан-Люк усети, че гърлото му е стегнато. Той кимна и се опита да се овладее. Вече беше близо до вратата, когато се обърна и се затича към нея.

— Обичам те, мамо! Да знаеш само колко много те обичам!

Линес го притискаше така, сякаш нямаше да го пусне никога. Най-сетне Пакстон пристъпи към леглото. Той вдигна момчето на ръце и го понесе към вратата. Клер се приближи, за да го поеме.

— Почакайте ме долу — нареди Пакстон.

— Хайде да видим какви провизии ви е приготвила Вивиан за из път — каза тя.

Лейди Бомари също се изправи бързо. Радостната възбуда беше изчезнала. Жан-Люк беше разбрал колко ще му бъде трудно да остави майка си. Хвърли ѝ последен поглед. Тя бършеше сълзите си. Отчаяно се мъчеше да запомни този поглед. Той щеше да ѝ бъде утеха в дългите празни дни, които я очакваха занапред.

След това синът ѝ вече беше излязъл. Пакстон затвори вратата.

Линес го чу как се приближава до леглото ѝ. Притиснала плътно завивката към тялото си, тя сякаш открадна и последната му надежда. Цялото му щастие се беше разпиляло. Беше му останал единствено този миг, когато трябваше да ѝ каже „сбогом“.

— Не знам как е възможно това — каза тя, сякаш продължила мислите му. — Сякаш всеки миг ще усетя прегръдката ти! Не мога да повярвам, че ще бъде последната. Чудя се как издържаш всичко това!

Собственият му страх изпълни тишината. Ръцете му започнаха да треперят. Беше сигурен, че няма да събере сили да я прегърне за последен път. В следващия миг тя беше в прегръдките му. Той затвори очи, притиснал към себе си топлото ѝ тяло. Тъгата ѝ проникна в него.

Тя имаше вкус на сълзи, на летен люляк и на топлота. Зачуди се как би понесъл толкова голяма скръб.

— Пакстон, кажи ми, че ще оцелея! Кажи ми, че ще намеря сили, за да преживея раздялата си с теб!

Повече от всичко на света му се искаше да ѝ даде тази сила, но не мислеше, че сам я притежава. Понякога си въобразяваше, че е силен духом. Но като си представеше какво бъдеще го очаква, се виждаше кух като раковина. Това му показваше колко много от себе си оставяше при Линес. Не само сърцето, но и цялата си душа.

Притискаше я силно към себе си. Страхуваше се да не я нарани, но все му беше недостатъчно.

— Обичам те, Линес...

Той се отдръпна, за да докосне устните си до нейните. Веднага разбра, че това е грешка. Копнежът премина като гореща вълна през тялото му, после се превърна в отчаяние. Усети как пие от устните ѝ, като умиращ човек, който търси искрица живот.

Пакстон се откъсна от нея и се загледа в красивите ѝ черти.

— Линес — прошепна той, — помогни ми! Линес, помогни ми сега да...

Тя усети напрежението на тялото му.

— Не, не мога.

После си спомняше малко. Ръцете му се откъснаха от нейните. В съзнанието ѝ проехтя първата му стъпка към вратата, после втората... Зрението ѝ се замъгли, когато вратата се затвори след него.

Светлината си беше отишла. Заобикаляше я тъмнина, която ѝ причиняваше физическа болка. Тази тъмнина беше предизвикана от тишината, от празнотата, от копнежа. Тя щеше да я съпътства до края на дните ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Милейди, почакай малко!

Линес спря и се обърна. Морган махаше с ръце и тичаше надолу по стълбите. Вече пиеше по-малко и беше отслабнал. Сякаш и той усещаше тежестта на събитията. Над Гайяр сякаш беше надвиснал тъмен облак. Щастиято беше изчезнало и изглежда, нямаше да се върне никога вече.

Погледът на кафявите му очи се сблъска с нейния. Наметалото ѝ сякаш щеше да я погълне цяла, оставяйки единствено бледото лице и тъжните ѝ очи. Под тях имаше огромни тъмни кръгове. Линес носеше кошница. Отново излизаше, както правеше всеки следобед. Морган я губеше. Чувстваше се безпомощен да ѝ помогне.

— Къде отиваш, милейди?

Гласът му беше учудващо тих и издаваше загрижеността му.

— На старата каменоломна.

— Отново?

— Да.

— Защо?

Линес зарея поглед в далечината над крепостната порта.

— Там намирам покой.

Морган се зачуди какво да каже. Дори и Клер, която Линес много обичаше, беше заминала. Бяха я изпратили в Бомон, за да бъде с Жан-Люк. Момчето беше унило. То много страдаше за майка си и бяха решили чрез Клер да го успокоят малко.

— Ще кажа на Мишел да дойде с теб.

— Не, моля те, милорд! Искам да бъда сама... — После добави, сякаш говореше на себе си: — Тя умря снощи...

Морган се стресна, защото мислеше за Клер.

— Коя?

— Жената в черно. Съпругата на Пакстон.

Студеният вятър развяваше зимната ѝ наметка. Морган искаше да разбере какъв смисъл намира тя в тази смърт. Веднага му стана

ясно, че за нея това нямаше никакво значение. Успокоен, разбра, че смъртта на тази жена не означава нищо за нея.

Никой никога не видя Линес да плаче, въпреки че сълзите постоянно блестяха в очите ѝ. Те разкриваха вътрешните ѝ терзания, никога неизречени на глас. Отец Томас, пред когото Линес се изповядваше, снощи беше заявил, че тя е загубила волята си за живот.

— Дали не замисля самоубийство?

— Не — беше отговорил свещеникът. — Животът просто си отива от нея.

Тези думи бяха изплашили Морган. Всяка нощ го измъчваха кошмари. Линес беше страшно променена. Предишната ѝ жизненост беше изместена с апатия и отпадналост. Както твърдеше добрият отец, светлината на нейния живот бавно помръкваше.

Не му се искаше да повярва, че и тя обича Пакстон така, както брат му я обичаше. Пакстон се беше влюбил безнадеждно в нея и си беше заминал. Без съмнение и Линес го беше обикнала със същата сила.

Тази мисъл постоянно го измъчваше. Беше като наказание за него, защото и той самият я обичаше. За него тя не приличаше на никоя друга жена. Причината не беше в чудодейните ѝ видения. Морган обичаше нейната нежност и интелигентност, музиката на смеха ѝ, когато беше със сина им. Впечатляваше го отношението ѝ към хората. Беше осъзнал силата на чувствата си към нея, след като я беше загубил. Собствената му грубост и недодяланост го караше да я уважава и да ѝ се възхищава. Ако не държеше на нея, дълбочината на личната ѝ трагедия би му била безразлична.

Всяка нощ я сънуваше. Алкохолът не успяваше да изличи тези сънища. В тях Линес ставаше все по-малка. Постепенно се смеляваше и това го изпълваше с отчаяние. Той просто не можеше да ѝ помогне. Пакстон неизменно се появяваше до него и крещеше: „Спаси я, Морган! Ти трябва да я спасиш!“ В отчаянието си Морган падаше на колене и плачеше. Искаше да ѝ помогне, но не знаеше как. Когато се събуждаше, в очите му имаше истински сълзи.

Беше започнал да полудява. Тревогата му за нея растеше с нейната меланхолия. Само ако знаеше как да постъпи...

Ръката ѝ бавно се измъкна от гънките на наметалото. Посегна към загриженото му лице и го погали. Имаше толкова нежност и

съчувствие в това докосване! После, без да каже дума, тя се обърна и се отдалечи. Морган стоеше и гледаше как дребната ѝ фигурка изчезва в далечината.

Изоставеното място се изправи със заплашителна чернота срещу самотната ѝ фигура. Тя идваше на това място всеки следобед. Каменоломната не беше нищо друго, освен прах, камъни и дупки, пълни с вода. Тя беше на два километра от Гайяр. От нея бяха взети камъните за строежа на крепостта и града.

Епископът стоеше на една скала и я наблюдаваше. Защо ѝ трябваше да идва и да се моли на това безплодно място? Гората започваше точно там, където стояха отец Томас и епископът. Лус извади малкия телескоп и го насочи към коленичилата за молитва фигура.

Очите ѝ бяха затворени. Върху главата ѝ стоеше качулката на тъмносиньото ѝ наметало. През чудодейната сила на стъклата той можеше да види разтворените ѝ устни, които едва поемаха дъх. Представи си как най-сетне я вижда унижена.

От нея лъхаше искрена смиреност.

Епископът веднага се овладя. Той не можеше да бъде подведен лесно. Сатаната не знаеше почивка. Нищо не можеше да го отклони от заветната цел: да изправи тази разпусната вещица пред църковния съд. Най-сетне беше изпратил доклад от двадесет страници във Ватикана. Той съдържахше неоспорими доказателства за нейната ерес.

Предишната вечер отново беше прочел копие от него. Отначало му се беше сторило, че е променен. По някакъв предателски начин тази жена беше променила свидетелските показания. От старателно изписаните страници не ставаше ясно колко голяма е нейната вина. Но не беше възможно на лист да се изрази силата на ужасните ѝ престъпления.

После отново беше изчел всичко. Всички описани случки звучаха някак смехотворно. Те едва ли щяха да предизвикат интерес сред висшето духовенство във Ватикана. Този извод го беше разтревожил.

Необходимо му беше нещо по-съществено и убедително. Надяваше се, че всекидневните ѝ посещения на каменоломната щяха да помогнат за това. Отец Томас му беше обещал голяма изненада от

разкритията, които го чакаха там. Сигурно знаеше нещо, защото беше започнал да я изповядва.

— Значи тя идва тук всеки ден? — попита той свещеника, застанал край него.

— Да, милорд.

— И винаги е сама?

— Винаги.

— И казваш, че оттук отива в параклиса?

— Пали свещ пред Дева Мария.

Епископът кимна, все още загледан в Линес. Знаеше, че не трябва да задава този въпрос, но любопитството му беше безгранично. Той трябваше да знае как е успяла тази жена да промени и самия отец Томас.

— Сега ти я изповядваш?

Свещеникът видимо се стегна. Изобщо не трябваше да се изненадва, че епископът ще го попита за това.

— Да, милорд.

— Бих желал да знам какви признания прави!

Отец Томас гледаше към дребната, коленичила фигура. Чудеше се дали и епископът щеше да промени мнението си за Линес, ако чуеше нейните изповеди. Не, той знаеше, че това е невъзможно. Неговата фикс идея беше, че тя е опасна за вярващите. Гледаше на всичко със студения поглед на омразата.

Той самият не бе предполагал, че ще промени мнението си за нея, но признанията ѝ бяха прозорец към душата ѝ. Това беше свято място. Той беше станал свидетел на борбата и страданията ѝ. Нейната битка беше променила и него самия. Бе сигурен, че в тази промяна се крие изцелението на собствената му душа.

Бе разбрал, че отчаяно му се иска да я спаси. По тази причина не счете за грях лъжата.

— Нищо необичайно, милорд.

— Защо идва тук? — попита Лус, като свали бинокъла. Гласът му прозвуча гневно. — Известно ли ти е защо посещава това запуснато място?

— Ще видите със собствените си очи.

Двамата мъже стояха на височината и гледаха надолу. Залезът удължаваше сенките. Внезапен порив на вятъра набразди

повърхността на водата в локвите. Линес неочаквано отвори очи и се загледа в скалата пред нея. Епископът проследи погледа ѝ с любопитство.

Между жената и скалата се издигаше купчина камъни. Зад нея беше зимното слънце, обгърнато в оранжев ореол. Изведнъж се появи фигура. Това беше Дева Мария, която държеше дете.

Мистерията на святото видение го направи неспособен да говори.

После всичко изчезна. Виолетовото небе потъмня. Линес се прекръсти и се изправи. Свела глава, тя тръгна обратно към Гайяр. Епископът стоеше като вцепенен, загледан там, където се бе появило видението. Пред очите му притъмня. Умът му отчаяно търсеше това, което не беше наред. Ръцете му несъзнателно се вдигнаха нагоре. Студените му пръсти докоснаха горещите сълзи, изтръгнати от собствените му очи.

Чертите на лицето му се изкривиха ужасяващо. Те отразяваха убеждението, че тя отново го беше надхитрила. Отец Томас отмести поглед тъжно. Очакваше точно такава реакция. Нямаше да се изненада, ако епископът наредеше камъните и скалата да бъдат изследвани. Да бъде поискано обяснение от Линес и тя да бъде прокълната за това.

Бедният глупак!

Внезапно епископът се обърна. Пурпурната му наметка се развяваше от вятъра.

Отец Томас разбра, че трябва да се направи нещо за нейното спасение. Трябваше да бърза, преди Лус да е довел докрай пъкленото си дело.

И той започна да се моли.

Прозорецът винаги стоеше отворен, с изключение на най-мразовитите дни. Слугите знаеха, че ако го затворят, в очите на господарката им веднага ще се появят сълзи. Тя по цели часове седеше край него и гледаше в далечината. Сякаш чакаше някого.

През миналата седмица от Бомон бяха пристигнали гълъби. С горещи молби Линес беше пустила птиците преди десет дена.

През този прозорец при нея тайно идваше Пакстон...

В камината гореше огън. Линес седеше край прозореца, праметнала одеяло през коленете си. Тя дялкахе лък, който искаше да подари на Жан-Люк за Коледа. Неговите писма я уверяваха, че е заякнал, но Линес знаеше, че това е само част от истината. Тя виждаше как момчето ѝ плаче през нощта и тъгува за майка си. Въпреки всичко ѝ беше невъзможно да отиде при него. Вчера беше видяла как Пакстон открива Жан-Люк в най-високата кула. Той наблюдаваше залеза и плачеше, защото винаги беше правил това със своята майчица.

В своето отчаяние Линес беше изпратила Клер в Бомон. Тя щеше да бъде все пак някаква утеха за сина ѝ. Не ѝ се искаше да се разделя с приятелката си, а и Клер не искаше да заминава, но това беше възможно най-разумното решение. Тя щеше да остане там около година, докато момчето порасне и привикне към новия си начин на живот. Линес не можеше да измисли друго по-подходящо разрешение на проблема.

Виждаше тъмносините очи на Пакстон. Те бяха отражение на собствения ѝ копнеж и тъга, откраднали смеха и щастието ѝ. Кога щеше да изчезне този тормоз? Кога щеше да отзвучи болката, да намалее желанието, да избледнеят спомените?

Единственият изход беше в смъртта!

Единствено смъртта можеше да промени нещата. Линес се чудеше дали болката щеше да намалее, ако успееше да изличи любовта си. Дали не беше по-добре да не е познала тръпката на истинската любов, за да не страда сега толкова? Въпреки всичко тя беше щастлива, че я е изживяла.

Припомни си, че преди много години беше молила Пресветата Богородица да я дари с щастието да опознае любовта и майчинството. Тя ѝ беше изпратила тази благословия. Сега всичко беше отминало и оставаше единствено смъртта.

Жената в черно беше умряла. Преди две вечери я беше видяла да лежи в един непознат за нея манастир. Две монахини се молеха край нея, покрили тялото ѝ с платно. Край нея стоеше и Джон.

„Аз няма да живея много“, беше казала жената в черно в един от многобройните ѝ сънища. Странното беше, че Линес имаше усещането, че тя говори за нея самата. Сякаш Линес от Соваж беше обречена да живее кратко. Сякаш онази жена и тя самата се бяха

въплътили в една личност. Плашеше я прозрението, че единствено смъртта щеше да я изцели.

Видението не ѝ донесе успокоение. То вече нямаше значение. Пакстон пак щеше да е далеч от нея. Франсоа дори можеше да му избере друга съпруга.

Сред зимното синьо небе кръжеше птица. Снишаваше се към земята, сякаш търсеше нещо. Тя наблюдаваше полета ѝ, но не таеше голяма надежда. Не беше възможно Пакстон да е изпратил отговор толкова скоро.

Гълъбът кацна на перваза. Линес се наведе внимателно навън, за да не го изплаши. Без съмнение той искаше да кълве от зърната, които тя старателно поставяше всяка вечер.

Птицата внимателно се приближи към нея. Линес забеляза малката хартийка, прикрепена към едно от крачетата ѝ. Писмата на Пакстон се четяха и от Морган, така че нямаше нищо интимно в посланията му. Въпреки всичко тези малки листчета носеха успокоение за измъчената ѝ душа.

Или поне тя така си мислеше.

Линес нежно призова птицата. Тя се приближи доверчиво, за да може жената да откачи пръстена от крака ѝ. Линес разгъна листчето. Гласът на Пакстон звучеше в съзнанието ѝ, докато четеше безмилостно краткото послание:

„Спомените, подсилени от твоето отсъствие, изгарят душата ми. Без топлината на тялото ти е пусто. Чувствам се като бездомен призрак. Всяка нощ те сънувам и се чудя дали смъртта не е единственият изход!

Обичам те много, Линес!“

На вратата се почука тихо.

Линес изтри сълзите си, изправи се на стола и смачка безценното листче в дланта си. Вратата се отвори и в стаята влезе Морган. Погледът му блуждаеше разтревожен, сякаш не знаеше къде да спре. Най-сетне я откри.

Линес беше толкова хубава, на фона на сивите камъни на стената. Кафявата ѝ рокля правеше лицето ѝ още по-бледо. Веднага

разбра, че е плакала. Зад нея доволно гукаше един от гълъбите на Пакстон и кълвеше семената върху перваза. Погледът му несъзнателно се спря върху ръката ѝ, където явно беше съобщението.

— Какво има, Морган?

— Плакала си?

Линес се обърна към прозореца.

— Получила си писмо от него?

Отговор не последва. Тя само го помоли:

— Морган, моля те, не ни измъчвай повече...

Тя не каза „не измъчвай мен“, а „нас“. Само ако знаеше как и той самият се измъчва!

— Какво искаш от мен? — попита Линес.

— Единствено да си щастлива!

Отговорът му я учуди, но не за дълго. Линес поклати глава и заяви:

— Това е невъзможно! — Сякаш искаше да му каже, че той не е човекът, който ще върне радостта в живота ѝ.

— Знам — призна Морган. — Мисля, че винаги съм знаел това. Когато той беше тук, това нямаше значение. Предполагах, че нещата ще отзвучат, но не стана така!

Гласът издаваше дълбочината на чувствата му и това я трогна. Линес поклати тъжно глава.

— Морган, толкова съжалявам! Ти не заслужаваш това.

— Не съм толкова сигурен!

Линес се извърна към него и го погледна въпросително. Той махна с ръка, сякаш следващите му думи бяха без значение.

— Много нещо получих само защото съм роден пръв. Пакстон дълго време ми завиждаше за това. Сега настъпи мигът аз да завиждам на него. Не можеш да си представиш колко боли. Завиждам му, че е спечелил любовта ти.

Погледът ѝ заблестя от вълнение. Не знаеше какво да каже. Нищо не би могло да промени нещата.

— Да — продължи Морган. — Всяка нощ ме измъчва един и същи кошмар. В него те виждам как се سماляваш и постепенно изчезваш пред очите ми. Тогава се появява Пакстон. В деня, преди да замине, той ме помоли да обеща, че ще те пазя. Непрекъснато повтаря едно и също: „Спаси я, Морган!“ Но нямам сили да предотвратя твоето

изчезване! — Гласът му натежа от тревога. — Така беше до снощи. Миналата вечер той ми каза да те пусна да си вървиш!

Линес закри устни с треперееща ръка.

— Морган, моля те...

Той пристъпи към нея. Ръцете му сграбчиха нейните. Тя се загледа в лицето му. За пръв път, след като беше осъзнала грешката си, че се е омъжила за него, тя видя, че прилича на Пакстон. Да, тази прилика идваше от светлината в тъмнокафявите му очи. Там грееше любов!

— Искам да стане така — прошепна тихо той. — Аз ще ти позволя да заминеш.

Линес поклати глава объркана.

— Но това е невъзможно! Морган, ние сме женени! Единствено смъртта може да ни раздели...

— Да — съгласи се той. — Само смъртта ще те направи свободна.

В молитвата на епископа се долавяше порицание към грешниците и неодобрение към Божието опрощение. Слънцето бързо се беше скрило. Образът на Дева Мария, изрисуван върху стъклата, беше започнал да потъмнява. Очите на лейди Бомари сякаш гневно следяха епископа. Тя бе коленичила до Морган за вечерна молитва. Душата ѝ тръпнеше от предчувствие за нещо ужасно, което щеше да се случи.

Четирима войници, включително и Мишел, бяха изпратени да я издирват. Всички трепетно очакваха тяхното завръщане.

Морган разбираше безпокойството ѝ. Протегна ръка и стисна успокоително нейната.

Инкрустираните с дърворезба врати на параклиса в Гайяр се отвориха с трясък. Появи се Пиер с ужасено лице.

— Милорд, случило се е нещо ужасно!

Епископът разшири очи. Морган и лейди Бомари веднага станаха. Всички присъстващи затаиха дъх.

— Да? Открили сте госпожата?

— Не, край реката намерихме само роклята ѝ. Вече се смрачаваше, но Мишел скочи във водата, за да я търси. Господи, той

още не е излязъл... Страхувам се, че се е случило най-лошото!

Разнесоха се ужасени викове. После настъпи гробна тишина. Морган се втурна да помага на явно безплодното търсене. Лицето му беше мъртвешки бледо. Лейди Бомари се хвана за сърцето и се отпусна върху пейката.

Дланите на отец Томас внезапно станаха влажни и лепкави. Епископът се взираше в хаоса пред себе си с невиждащ поглед. Без да знае как, отец Томас веднага разбра: епископът благодареше на Бога за нейната смърт.

Това вече нямаше значение. Той трябваше да изпълни нареждането на Дюпра. След няколко дни трябваше да приеме новото си назначение във Флоренция. Той никога нямаше да узнае истината. Нямаше да бъдат открити телата нито на Линес, нито на Мишел. Тъжно беше, но често се случваше да удавят хора от Гайяр. През този сезон водите на реката бяха чудовищно дълбоки и буйни. Рядко се откриваха телата на жертвите.

Истината беше, че смъртта действително я бе спасила! Отец Томас коленичи и се помоли за нейното щастие.

Епископ Лус се опитваше да осъзнае случилото се, като се взираше в образа на Дева Мария. Всичко беше свършило, и то толкова лесно. Жената беше мъртва. Нямаше значение дали беше самоубийство, или нещастен случай. Важното беше, че е мъртва!

Мисията му тук най-сетне бе приключила. Единствено Господ щеше да съди Линес от Соваж сега. Той щеше да реши дали е била грешна, или праведна. На него му оставаше само да приеме назначението на Дюпра и да замине при францисканците във Флоренция.

Изведнъж му се стори, че в погледа на Мария има съжаление. Обърна се объркан. Подозираше, че до края на дните си щеше да се чуди каква присъда е издал Господ на тази жена.

Пакстон се излегна на креслото, без да загаси свещите. Светлината му помагаше да стои буден. Сънят му предлагаше единствено отдых от тъмнината, от пустотата и неугасващия копнеж, но също го докарваше и до лудост.

Всяка нощ в него се появяваше Линес.

Поваляше я върху земята, а красивите ѝ сребристи очи горяха от страст. Тя протягаше ръка да го погали и кръвта му завираше. В ушите му звучаха виковете ѝ на удоволствие, докато накрая той разтваряше слабите ѝ бедра и...

Тогава се събуждаше и всичко изчезваше.

Затова сънят му стана най-големият враг. През нощта той преживяваше безнадеждността на живота си. Отлагаше съня, за да дочака огромната умора. Нямаше сили да сънува повече Линес, единствената жена, която беше обичал. Линес, съпругата на неговия брат.

Ако Жан-Люк не успееше да се приспособи към новия си начин на живот, щеше да бъде принуден да го върне в Гайяр. Клер беше все пак някакво утешение, но момчето страдаше по Линес. Нямаше апетит. Възпитателят твърдеше, че умът му постоянно блуждае някъде. Най-лошото беше, че нещата, които някога го бяха вълнували, вече не представляваха интерес за него. Той самият не се чувстваше по-добре от момчето. Единствената разлика беше, че успяваше да прикрие чувствата си.

Ако се отнасяше за друга жена, той щеше да принуди детето да преодолее своята самотност. Но ставаше дума за Линес и той се чувстваше безсилен. Линес принуждаваше всеки, който я познава, да я обича всеотдайно. Нейната любов беше топлина и светлина в живота им. Веднъж изчезнала, светът беше станал празен, безличен и незначителен.

Погледът на Пакстон се рееше неவிждащо из оскъдно мебелираната стая. В нея имаше само едно легло, четири ракли и камина. Новите мебели, поръчани в Париж, още не бяха пристигнали. Нямаше килим, нито картини. Празната и вкочанена обстановка отразяваше състоянието на душата му.

Селцето отстоеше на двадесет километра от Бомон. След шест километра започваше имението на Пакстон. Странноприемницата беше чиста и издаваше гостоприемството на стопаните си. Отдавна беше минало времето, когато всеки човек, прекрачил прага ѝ, беше гледан с подозрение. Най-сетне крал Франсоа беше донесъл мир на Франция. Всички пътници възхваляваха новия господар генерал Пакстон Шамберлан.

Съпругата на собственика беше израснала в швейцарските Алпи. По тази причина малката къща имаше заострен покрив и кепенци на прозорците. Навсякъде беше отрупано със саксии. На горния етаж имаше четири стаи. Във всяка можеха да преспят по четирима пътници.

Долу беше ресторантът и малката стая, в която живееха възрастните стопани. Така можеха да чуят камбанката, поставена над входната врата.

Старицата забърза и отвори. Пред нея застана възрастен мъж, облечен в пътнически костюм. До него стоеше нисък слуга, който имаше изморен вид. Жената измърмори нещо за поздрав, като мислено пресмяташе колко биха платили за престоя си.

— Няма кой да поеме конете ви — каза тя рязко. Посред нощ трудно се намираше сила за гостоприемство. — Може да ги отведете в конюшната. Кофа овес струва половин дукат. Имаме две стаи, всяка по четири дуката. Две порции задушено и две халби бира струват още четири дуката.

Джон Шамберлан беше пропътувал повече от четиристотин километра за три седмици. Никога преди това не беше чувствал тежестта на годините си. Беше сигурен, че когато утре пристигне в Бомон, ще му трябва много време, за да се възстанови. Предстоеше му още доста път до Гайяр. Той извади кесията си и попита:

— Леглата пухени ли са, или сламени?

— Сламени — отговори тя, леко усмихната. — Когато заспите, тялото ви едва ли ще усети разликата.

Джон предполагаше, че има право. Подаде ѝ парите, докато слугата отвеждаше конете. Нареди на стопанката да им приготви храна и ниво.

В ресторанта беше тъмно. Самотен фенер осветяваше мъж, положил глава върху една от масите. Джон отпусна старото си изморено тяло срещу него. Отново изглежда мъжа. Ами да, той познаваше тези златисти къдри! Погледът му изглежда шпорите и наметалото на непознатия.

— Мишел!

Мъжът дори не помръдна. Джон скочи на крака и се приближи до него.

— Господи, Мишел! Събуди се, човече!

Мишел сънено вдигна глава и отвори очи. Бавно фокусира познатото лице.

— Милорд! Господи, какво правите тук?

— Връщам се от Милано. Преди да отида в Бомон, реших да почина малко. А ти какво правиш тук? Да не би да носиш писмо до Пакстон от брат му? — В съзнанието му се зароди мисълта за някакво нещастие. — Защо не е изпратено по обичайния начин?

Мишел замръзна. Погледът му започна да блуждае. Ръцете му яростно мачкаха страните, сякаш искаха да го разбудят окончателно. Той трябваше да каже истината на Джон. В бързината Морган беше забравил да го инструктира дали Джон трябва да е един от малкото посветени в тайната. Разбира се, че трябваше да знае истината. Не само защото обичаше Линес, но и защото беше единственият човек, който спокойно можеше да пътува между именията на Морган и Пакстон.

— Милорд, много е дълго за обяснение.

— Да не би нещо да не е наред? Какво се е случило?

— Няма да повярвате — започна Мишел, когато старицата се появи с храната.

Джон й нареди да отнесе и на прислужника му. Жената се наведе да напълни халбата на Мишел и забеляза възбудения му поглед. Надяваше се нейното гостоприемство да не се окаже грешка.

След няколко часа, след като беше доливала чашите им по няколко пъти, мъжете още разговаряха. Вече беше убедена, че сгреши, като ги приюти. Беше й омръзнало да ги чака да си легнат, за да може и тя да си почине.

Разбрал всичко, Джон вдигна поглед.

— Значи тя спи там?

— Трябваше да я насиля да го стори. Вече падаше от седлото. Обещах й, че ще я събудя след един час, за да сме в Бомон до полунощ. Не го направих, защото Линес има нужда от пълноценен сън през цялата нощ. Няма защо да бързае. С няколко дена сме преди пратеника, който носи съобщението за нейната смърт.

— И Пакстон не знае нищо за този невероятен заговор?

— Не — отговори Мишел. — Няма никаква представа!

Джон беше седнал на края на леглото и наблюдаваше дълбоко заспалата Линес. Той самият се бе събудил учудващо бодър. Нищо не

можеше да оживи по-добре възрастния мъж от щастливия изход за двамата влюбени.

Линес се гушеше във възглавницата и леко потрепваше. Трелите на птиците отвън я караха да сънува ято гълъби. После ѝ се присъни овесена каша, от която се виеше пара. Тя се събуди с присвит от глад стомах. Това беше странно, защото отдавна не беше имала апетит.

През затворения прозорец струеше светлина и тя отвори очи.

— Джон! — възкликна тя, когато видя мъжа, който бе седнал до нея.

— Мишел ми разказа всичко.

— Всичко?

Джон кимна. Линес очакваше неговото порицание, но вместо това видя усмивката му.

— Това, което ти е дал Морган...

— Той просто ме върна към живота!

Чувствата, вложени в това изречение го погалиха като топъл вятър. Те издаваха огромната ѝ благодарност.

— С Пакстон също е така, нали?

Линес кимна. После вече беше в прегръдките му, затворила очи. Нямаше търпение да стигнат в Бомон. Вече бяха ужасно близо. Днес тя щеше да се наслади на радостта на Пакстон, щеше да бъде в прегръдките му. Днес щеше да усети устните му върху своите, щеше да положи глава на сърцето му.

Днес и всеки ден до края на дните им!

Линес се отдръпна и се взря в очите на добрия човек.

— Ти плачеш, милейди...

— От щастие е! Никога не съм допускала, че ще позная такова блаженство!

— Да се приготвяме, милейди. Каретата ми вече чака. Когато Линес слезе, Джон и Мишел я очакваха пред колата. Тя пристъпи към тях, облечена в лилаво. Слънцето я осветяваше и правеше още по-ярки любимите на Пакстон тонове. Нямаше кой да сплете косите ѝ и те падаха свободно върху гърба ѝ, привързани с панделка в същия цвят.

Джон си помисли, че Линес никога не е била по-хубава. Усмивката ѝ, нежна и загадъчна, сякаш топлеше самата му душа. Почувства се така, сякаш водеше собствената си дъщеря при съпруга ѝ. Колко странно беше всичко в живота на тази жена!

Линес се чувстваше така, сякаш пристъпваше в някой от своите сънища.

— Никога не съм пътувала в карета — отбеляза тя.

— След дългия път, който си изминала, сигурен съм, че ще ти хареса.

Тя повдигна полите си и се качи по стълбата. Каретата приличаше на стая, която пътуваше на четири колела. Върху прозорците имаше спуснати перденца. На пода бе застлан вълнен килим, а седалките бяха тапицирани с бежово кадифе. Когато се отпусна върху тях, разбра колко удобни са всъщност. Всичко щеше да бъде удобно след десетдневно яздене през Франция. Нощите си бяха прекарвали в гората, рядко в някой хан. Струваше й се чудо, че може все още да стои права на краката си.

Линес си наложи да се успокои. Предстоеше й най-трудната част от пътуването. Джон се настани срещу нея. Личният слуга на лейди Беатрис седна на капрата. Мишел, хванал поводите на нейния кон, яздеше до каретата.

Полето около тях беше голо, в очакване на пролетната сеитба. Напред, където ги очакваше Бомон, се извисяваха планини. Там я очакваше новият й живот. Все още не беше решила какво ще обясни на Жан-Люк. Морган я беше посъветвал да му признае истината. Само тя можеше да обясни факта, че щеше да живее вече с тях.

Внезапно разбра, че Джон й разказва за преживяванията си в Италия. Той не разбираше, че съзнанието й не е в състояние да вникне в нещо друго. Не и сега!

Джон винаги беше откривал в Линес добър слушател. Тя беше много умна и му помагаше да убеди Морган в правотата си. Сега споделяше с нея какви приготовления на земята беше направил. Обясняваше й задачите, които беше възложил на двамата доверени хора.

— Разбираш ли, ако успеем да ожънем ечемика от северните полета до март...

Линес кимаше усмихната, но мислите й не знаеха покой. Искаше й се да скочи от каретата и да затича сама напред. Тя се загледа през прозореца. Далечните планини бяха започнали да се приближават. Те бяха по-високи от тези в Гайяр.

Как ли щеше да реагира Пакстон, след като разбере какъв подарък им беше направил Морган? Докато тя отдавна преживяваше това чудо, той все още не знаеше нищо.

Припомни си тормоза, на който се подлагаха след дългото любене. Прегръщаха се като крадци и това я караше да плаче. Веднъж, когато се беше събудила до него, беше видяла сълзи и в неговите очи. „Обичам те, Линес...“

— Мишел ми каза, че си видяла смъртта на лейди Беатрис? Вече си казала на Морган...

Линес внезапно се върна към действителността. Джон очакваше отговор от нея. Едва събра сили да бъде учтива.

— Да — отговори тя глупаво. — Беше толкова млада.

— Знаеш ли, тя беше много странна. Веднъж ми призна, че едва ли ще тръгне да пътува някъде. Мислех, че наемква за своята деликатност. Всъщност тя никога не беше напускала манастира, в който бе отраснала. Италианците са много предпазливи с жените. Този затворен живот я бе направил срамежлива и отнесена. Понякога ми се струваше, че дори моят глас я дразни.

— Започнах да я сънувам в деня, когато срещнах Пакстон.

— Така ли? Значи виденията ти са прозорец към бъдещето!

— Да, понякога. После често ми се явяваше. Нарекох я жената в черно. Знаех, че по някакъв начин съдбите ни ще се преплетат. Всичко ми стана ясно, когато разбрах, че Пакстон ще се жени. — После добави тъжно: — Тогава разбрах какво е завистта.

Притесненията ѝ се оказаха напразни. Не ѝ се искаше да си представя какво щеше да бъде, ако онази жена не беше умряла и нея я бяха докарали в Бомон при Пакстон. Много от благородниците имаха любовници, които дори живееха в домовете им. Слава на Бога, че не ѝ беше отредена такава съдба.

Пакстон трудно би се съгласил да се ожени отново. Ако имаха друго дете, то щеше да бъде незаконно. Линес преглътна болезнено тази реалност, но бързо се успокои. В края на краищата такава беше съдбата на хиляди като тях. Децата им щяха да получат любовта на родителите си и богатството на баща си. Все пак беше повече от това, което имаха други деца.

Все още замислена, Линес попита:

— Как умря тя? Видях я да лежи в манастир, но усетих, че не е онзи, в който е израснала.

— Всичко започна с една настилка в Марсилия. Не искаше да прекъсваме пътуването си, но започна треската. Спряхме в едно манастирче, част от жилището на енорийския свещеник. Аз отседнах в странноприемница, близо до морския бряг. Посещавах я всеки ден, но нямаше подобрение. Последните й думи тогава ми се сториха странни. Отдадох ги на трескавия й ум.

— Какво каза тя?

— Че иска да обуе обувките ми. Да, точно така! После прошепна: „Надявам се Пресветата Богородица да види, че ми стават!“ После цяла нощ сънувах, че обувам малки обувки на големите й стъпала.

Линес разшири очи и за негова изненада се засмя.

— Тя прилича на мен, не мислиш ли? Винаги съм мислила, че тя има всичко. Дори и това, което беше моята съкровена мечта: тя стана съпруга на Пакстон. Но сега отново съм мъртва и отново нямам нищо... Дори име си нямам...

— Не е така!

Линес занемя, загледана в странното изражение на Джон.

— Какво искаш да кажеш? За какво мислиш?

Той мислеше за големите стъпала на умиращата, които не влизаха в малките обувки. Мислеше, че абсолютно никой не беше виждал лейди Беатрис Лусия, освен добрия слуга. На него можеше да му бъде платено. Мислено започна да брои колко хора биха пропътували разстоянието между Бомон и Гайяр, което беше около хиляда километра. Те бяха много малко на брой и всички до един обичаха Линес. Спомни си, че в куфара му е документът за смъртта на господарката.

Линес беше направила това веднъж, и то така, че всички й бяха повярвали. Нищо не пречеше да го направи отново.

В този миг се дочу гласът на Мишел:

— Изглежда, приближаваме Бомон!

Каретата се насочи към централната порта на града. Линес погледна през прозореца. Край пътя имаше ябълкови дървета.

Навсякъде ги заобикаляха гори. На около километър пред тях изникна замъкът. Беше започнало да се свечерява. Залязващото слънце оцветяваше парка около него в златно, розово и виолетово. Линес

познаваше това място. Хиляди пъти го беше виждала в сънищата си. Много пъти Пакстон и архитектите му бяха обсъждали проектите си пред нея.

Каретата бързо премина през ливадите и наближи сградата. Тя беше хубава, точно такава, каквато си я беше представяла. В далечината се появиха ездачи.

— Спрете — извика Линес, останала без дъх. — Спрете веднага! Каретата се препъна и замръзна на място.

Залезите тук бяха най-лошото нещо.

— Защо, Жан-Люк? Защо залезите те натъжават толкова?

Двамата се връщаха в Бомон от следобедната си езда. Жан-Люк само повдигна рамене. Беше много трудно да се изрази с думи. Словата не можеха да опишат как тежестта в гърдите му се бе превърнала във физическа болка. Тази болка му пречеше да спи и да се храни нормално. Думите нямаше да могат да изразят страховете, че няма да види майка си повече. Да можеше да я зърне поне веднъж, със сигурност щеше да му стане по-леко.

Винаги когато можеха, двамата с майка му отиваха на едно възвишение зад крепостния зид. Наблюдаваха как слънчевият диск се скрива зад хоризонта. Точно за две минути ръбчето му потъваше и изчезваше зад планините. Спомни си как веднъж майка му се беше чудила дали Господ е част от природата, или наистина сам я е създал. Нейното мнение беше, че е част от земята. Това беше тяхната малка тайна.

— Залезите напомнят за майка ми, разбираш ли? Всичко беше толкова хубаво, а изчезна безвъзвратно.

Пакстон спря коня си и хвана юздите на понито.

— Не — прошепна той повече на себе си, отколкото на момчето. — Ние ще я видим отново! Обещавам ти.

През поляните се дочу вик. Пакстон се обърна. Към тях тичаше жена. Колко странно? Беше облечена в лилаво, а косите й...

Жан-Люк също гледаше натам, но за разлика от чичо си веднага разбра, че не сънува. Бързо слезе от седлото и също се затича.

Джон и Мишел наблюдаваха покъртителната сцена от разстояние. Линес коленичи и силно прегърна сина си. Плачеше и

целуваше потъналото му в сълзи лице. После го пусна и се затича към Пакстон.

Пакстон беше толкова слисан, че отначало застина. После я залюля около себе си. Смехът им звучеше надалеч. Спря и започна да я целува така, сякаш никога нямаше да спре.

— Хайде, Мишел, мисля, че трябва да прекратим този изблик на щастие. Имам нещо наум. Трябва да го осъществим, преди Линес да е стигнала портите на Бомон...

Клер шиеше, седнала край прозореца. Постоянно гледаше навън, защото очакваше завръщането на Жан-Люк. Бомон изобщо не приличаше на Гайяр. В централната постройка имаше повече от тридесет стаи. Една от тях беше нейна, като на истинска лейди. Тази мисъл я накара да поклати глава в почуда.

Не стигаше това, ами леглото ѝ беше пухено, с огромна зелена кувертюра. Имаше и гардероб, маса и столове. Отначало се беше изплашила от щедростта на лорд Пакстон. Чудеше се дали няма да реши, че е направил грешка. Все пак тя беше обикновена прислужница, въпреки преструвките на Линес, че е придворна дама. Между двете длъжности имаше разстояние, по-голямо от Ламанша.

Бомон беше огромно имение. Нямаше бойници и кули, през които да се следи за вражески войски. Гайяр беше преустроен от стар замък и в него съществуваха всички остарели вече елементи на крепостта. Това не се отнасяше за Бомон.

Централната постройка беше изградена от тухли и пясъчник. На покрива имаше четири огромни кули, които стърчаха над огромния двор. В кухнята готвеха на четири печки. Линес би се възхитила на модерния стил, на килимите в стаите, на огромните салони. Имаше много прозорци и над петдесет прислужници. Особено красиви бяха поляните. Как би се радвала на градините! А храната? След трудното си детство, Линес винаги беше уважавала храната. Тук тя беше достойна за кралския двор. За разлика от черните самуни в Гайяр, тук всяка вечер сервираха бял пшеничен хляб. Супите и кашите се приготвяха по особен начин, което ги правеше изключително вкусни. Готвачът беше изпратен лично от крал Франсоа. Бомон имаше

собствен ловец на дивеч. Всяка вечер им се поднасяше печена птица. Блюдата изглеждаха непознати и екзотични.

Само да можеше Линес да зърне Бомон! Бяха изтръгнали обещание от Морган, че ще ѝ позволява да ги посещава поне веднъж годишно. След последните събития не можеха да се надяват и на това. Той никога нямаше да я пусне в Бомон. По тази причина всички хубости и удобства тук не радваха Клер. Тя копнееше да се върне в Гайяр и да бъде утеха в скръбните дни на Линес там. Клер тъжно поклати глава. Щастливият край съществуваше единствено в приказките.

От помещението за стражите прозвуча тръба. Тя известяваше за пристигащ посетител. Клер веднага се досети, че става дума за важен гост, и остави ръкоделието си. Приблужи се до прозореца и огледа огромния двор. По алеята се приближаваше карета. Конете ѝ бяха познати. Веднага разбра, че е пристигнал лорд Джон Шамберлан.

Клер гледаше напрегнато. Без съмнение се завръщаше от Италия и водеше съпругата на Пакстон. Молеше се тази госпожа да бъде кривогледа, обезобразена от шарка и с проскубани коси. Надяваше се талията ѝ да бъде като на крава. Не искаше тя да умре, а само да се нарани. Можеше някоя керемида да ѝ падне на главата.

Част от слугите се струпаха на стълбите. Неочаквано откри, че конят на Пакстон и понито на Жан-Люк бяха привързани към каретата. Трябва да са се срещнали по пътя. Но младият мъж отзад приличаше на Мишел?!

Да, това беше Мишел!

Може би Джон Шамберлан се беше отбил в Гайяр? Сигурно носеше новини от Линес!

Клер се втурна навън. Без да знае как, прелетя през дългите коридори и огромните салони и излезе на двора. Свежият вятър рошеше косите ѝ. Тя не гледаше каретата, а Мишел. Той слизаше от коня и отваряше вратата на колата. Клер нямаше търпение да дочака мига, когато можеше спокойно да поговори с него.

От каретата слезе лорд Пакстон. Със загадъчна усмивка той изгледа стичащите се от всички страни хора, отдавна очакващи това събитие. Очите му имаха странен блясък. Сякаш беше плакал не от мъка, а от радост.

На какво се радваше той? На съпругата си!

Клер се изчерви от възмущение и стисна плътно устни. Още повече се обърка, като видя щастливите лица на Жан-Люк и на Джон.

— Добри хора — каза спокойно Пакстон, — бих желал да ви представя съпругата си, лейди Беатрис Лусия Калабрия Нуово, сега вече Шамберлан!

Той протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе. Клер затаи дъх. Първо се появи виолетова обувка, после познатата рокля.

На земята стъпи Линес!

Коленете на Клер се подгънаха. С усилие се овладя да не припадне. Само гледаше като вцепенена. С крайчеца на окото си видя Жан-Люк, който ѝ намигна съзаклятнически.

Тази сцена ѝ беше до болка позната. Господи, вече беше стара за това...

Пакстон представяше Линес на своите хора. Тя беше красива и усмихната булка. Без съмнение се чувстваше щастлива. А младоженецът? До своята красива съпруга сякаш беше на седмото небе. Линес приемаше поздравления и кимаше с глава. Главният готвач я попита на италиански как е минало пътуването. Тя се разсмя.

— Добрите монахини говорят само френски и латински. Страхувам се, че просто съм забравила родния си език.

Клер едва овладя смеха си. Нямахме представа как е станало това, но всичко пред очите ѝ беше истина. Младата жена беше спокойна. Спокойна и безупречна.

Най-сетне Линес стигна и до Клер. Младоженката сияеше. В очите ѝ се виждаха сълзите на щастието.

— Вие трябва да сте гувернантката на Жан-Люк?

Клер реши, че може да накара господарката си поне малко да се изпоти.

— Как познахте?

— Той ми разказа за вас, докато яздехме насам.

— Така ли? За толкова кратко време?

— Всъщност...

Линес не успя да довърши. Пакстон още не можеше да повярва, че не сънува. Вдигна булката си на ръце и щастливо заговори:

— В нашия край е традиция младоженецът да внася своята съпруга на ръце в спалнята.

Веднага им направиха път. Всички разбираха нетърпението на младите. Те бързо стигнаха до своята стая. Смехът им затихна, след като затвориха вратата след себе си.

Пакстон я остави на леглото. Косите ѝ се разпиляха върху завивката. Легнал върху нея, той дълго се взира в очите ѝ.

— Аз сънувам — каза накрая той. Сетивата му жадно поглъщаха сладостния ѝ аромат. — От момента, в който те видях да тичаш срещу нас по ливадата, не мога да повярвам, че си при мен. После Джон набързо ми обясни ситуацията и как да те представя за своя съпруга. Все още се съмнявам, че всичко това наистина се случва. Страхувам се, че ще се събудя и ти ще изчезнеш! Линес! — Той впи устни в нейните. — Линес, страх ме е...

Сребристите ѝ очи се напълниха с тъга и съжаление.

Нямаше думи, които да го успокоят. Само гледаше как ръцете му се плъзгат по шията, раменете и бедрата ѝ. Сякаш искаха да го уверят, че тя наистина е тук. Беше прекалено хубаво, за да бъде истина. Много неочаквано щастието се беше настанило в живота им и беше променило съдбите им.

Линес неочаквано се измъкна и стана от леглото. Пакстон я наблюдаваше сякаш още не можеше да повярва на очите си.

— Линес...

Гледаше я как разкопчава копчетата на роклята си. Тя му беше любима, защо много бързо се сваляше. Господи, колко обичаше тази рокля! Тя се свлече и падна до краката ѝ.

Нова гореща вълна покори слабините му. В съня му нямаше такива подробности.

Пред огъня на камината се разкри красивото ѝ голо тяло. Пакстон продължаваше да лежи неподвижен. Страхуваше се, че видението ще изчезне, ще се разтопи във въздуха, от който се беше появило.

— Сигурно полудявам...

Тези думи я накараха да замръзне. Беше стигнала много далече. Неочаквано ясно осъзна, че беше изживяла целия си живот в очакване на този момент. Тя стоеше на огромна скала. Под нея беше черната и грозна смърт, която очакваше падането ѝ. Вместо това жестоката съдба се беше обърнала. Бяха ѝ израснали криле, с които можеше да полети.

Шепотът ѝ достигна до него през сълзите, стичащи се по страните ѝ.

— Сега съм твоя съпруга! — Линес се усмихна и друга сълза се отрони от очите ѝ. — Вече съм тук... и ще остана завинаги! Когато Морган ме освободи, когато ми разреши да замина, с Мишел бързахме ден и нощ, за да пристигнем при теб. През цялото време ме крепеше една-единствена мисъл, че ще настъпи този момент. Моментът, в който ще ти кажа, че съм твоя завинаги. Любовта ни победи!

Думите ѝ бавно проникнаха в съзнанието му. Сърцето му биеше лудешки. Пакстон беше сигурен, че полудява. През целия си живот не се беше страхувал повече. Ужасяваше се, че ако стане и я докосне, тя ще се разтопи в бялата стена зад гърба ѝ.

Линес беше чудесен сън и не можеше да бъде реалност.

Тя пристъпи към леглото. Когато се надвеси над него, всяка фибра на тялото му се стегна. Топлината и нежността ѝ бяха истински. От очите ѝ се излъчваше любов, когато устните ѝ докоснаха неговите.

— Линес, аз просто сънувам...

— Това е единственият сън, който има значение, милорд. Сега ще те целуна отново, за да видя дали ще се събудиш.

Издание:

Дженифър Хорсман. Целувка в нощта

ИК „Бард“, София, 1996

Редактор: Анелия Христова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.